Anne Robillard
Cavalerii de Smarald
Sub semnul stelei de foc
Vol. I

ANNE ROBILLARD

CAVALERII DE SMARALD

VOL. I

SUB SEMNUL STELEI DE FOC

Traducere din limba franceză
VIRGINIA VASAS

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBILLARD, ANNE
Sub semnul stelei de foc / Anne Robillard; trad.: Virginia Vasas. – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-103-993-0

I. Vasas, Virginia (trad.)

821.111(71)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANNE ROBILLARD
Les Chevaliers d'Emeraude
Tome 1
Le feu dans le ciel

© Les Editions de Mortagne, Ottawa, 2002
© Anne Robillard

© RAO International Publishing Company, 2009
pentru versiunea în limba română
prin înţelegere cu Michel Lafon Publishing

2010

ISBN 978-973-103-993-0

ORDINUL CAVALERILOR DE SMARALD:

CAVALERUL WELLAN DE SMARALD
SCUTIER BRIDGESS

*

CAVALERUL BERÇEAU DE SMARALD
SCUTIER BUCHANAN

*

CAVALERUL CHLOE DE SMARALD
SCUTIER WANDA

*

CAVALERUL DEMPSEY DE SMARALD
SCUTIER KEVIN

*

CAVALERUL FALCON DE SMARALD
SCUTIER WIMME

*

CAVALERUL IASON DE SMARALD
SCUTIER NOCAIT

*

CAVALERUL SANTO DE SMARALD
SCUTIER KERNS

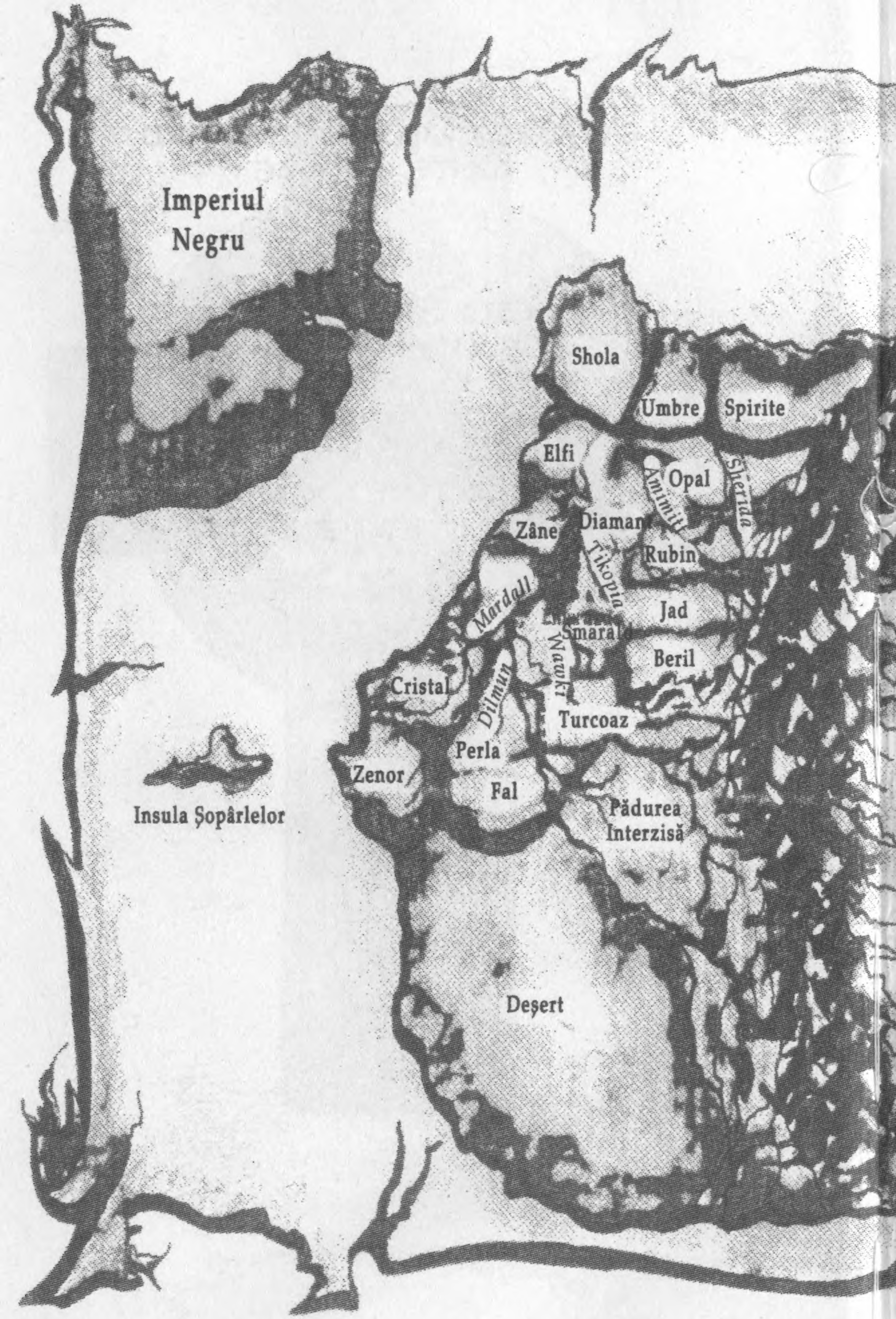
Imperiul Negru
Shola
Umbre
Spirite
Elfi
Opal
Amintiri
Sherida
Zâne
Diamant
Rubin
Tikopia
Mardall
Jad
Smarald
Beril
Cristal
Dilmun
Nawak
Turcoaz
Perla
Zenor
Fal
Pădurea Interzisă
Insula Şopârlelor
Deşert

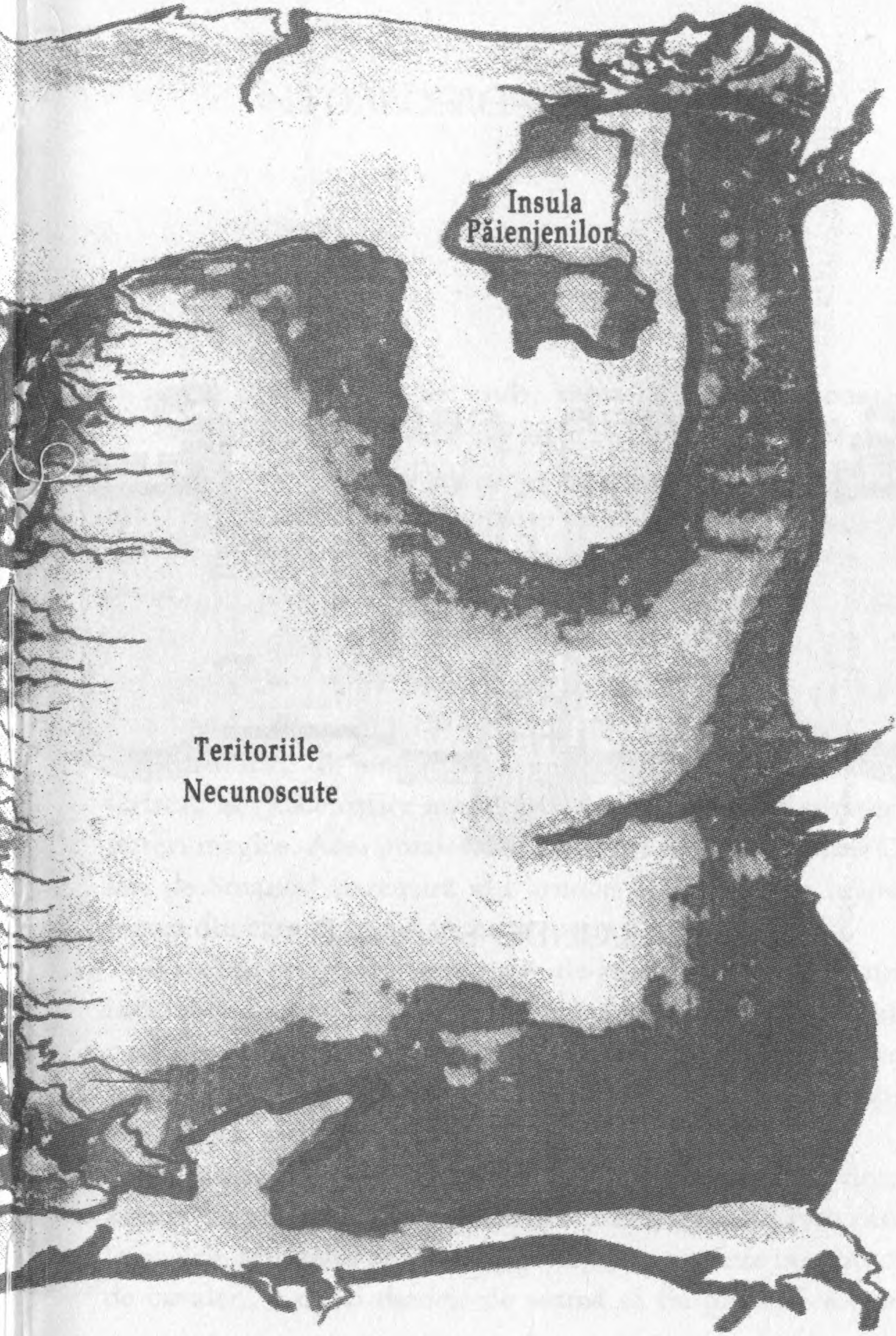
Insula
Păienjenilor
Teritoriile
Necunoscute

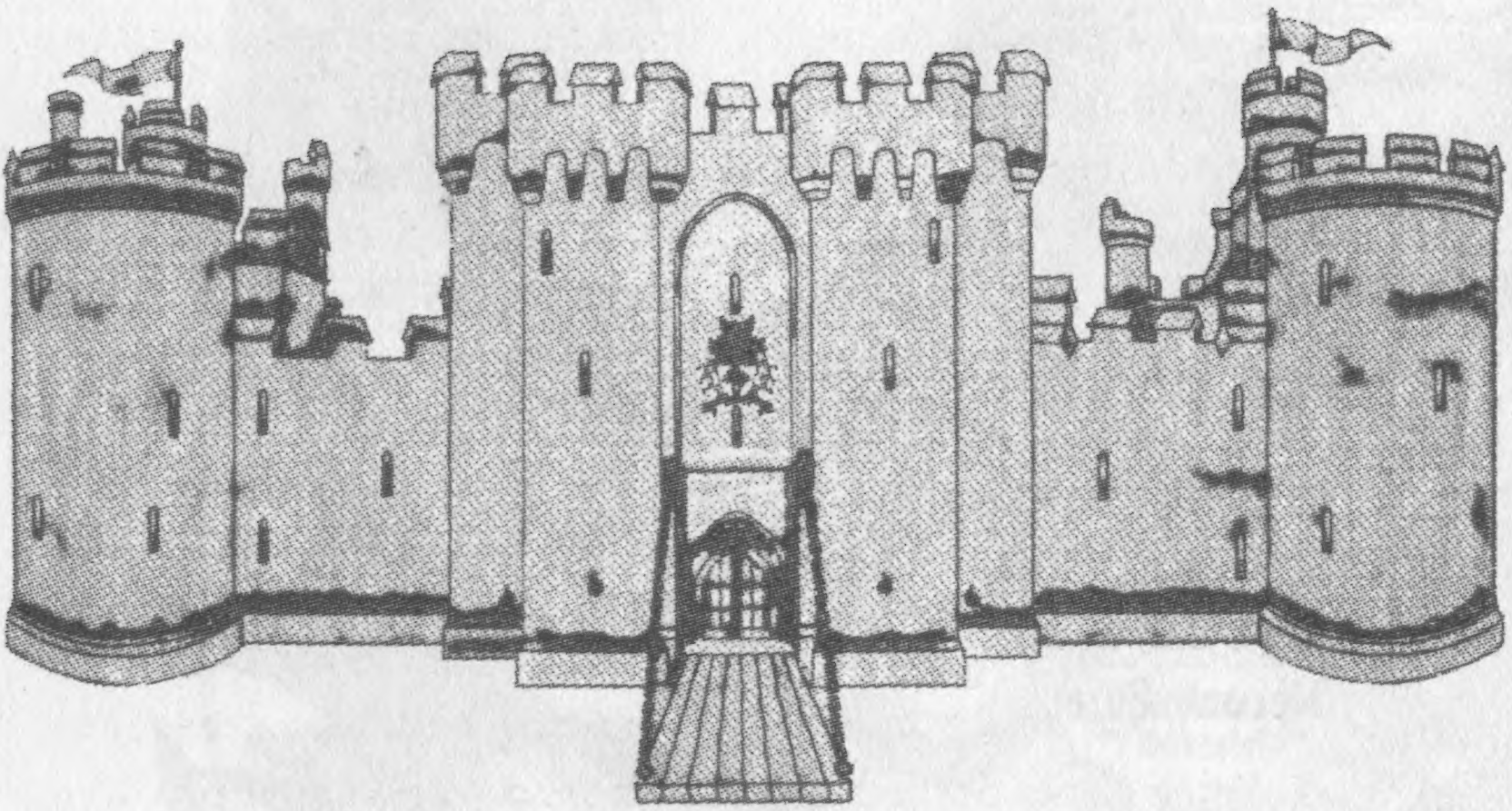

CASTELUL DE SMARALD

I

ÎNTOARCEREA CAVALERILOR

Se spune că, de mult, regatele întinsului continent Enkidiev, scăldat pe toate ţărmurile sale de Marea cea Mare, nu cunoscuseră pacea decât timp de sute de ani după ce fuseseră nevoite să poarte un război pustiitor împotriva lui Amecareth, împăratul oamenilor-insectă. Sub lănci de războinici şi colţi de dragon, pe care-i călăreau aceşti oameni ciudaţi, pieriră atunci bărbaţi, femei şi copii, iar înşişi zeii trebuiră să intervină, pentru ca omenirea să nu fie rasă de pe faţa pământului. Aşa că deteră ei poruncă tare unuia dintre slujitorii lor, un nemuritor, pe numele său Magicianul de Cristal, să ridice oştire numeroasă, pe care ei o înzestraseră cu puteri magice. Acei preafericiţi luptători deveniră primii Cavaleri de Smarald şi reuşiră să-i arunce pe invadatori înapoi în marea din care ţâşniseră pe neaşteptate.

Trecând vremea, numărată de-atunci în veacuri multe, încetul cu încetul oamenii uitară de sângeroasele bătălii purtate c-un duşman nemernic. Doar magicienii îi mai păstrau amintirea, întrucât stelele nu conteneau să le vorbească despre o ameninţare ce creştea dinspre soare-apune.

În marea sa înţelepciune, Smarald Întâiul, regele ce domnea asupra teritoriului din mijlocul continentului şi-şi avea castelul la poalele Muntelui de Cristal, hotărî să-ntemeieze un nou ordin de cavaleri, a cărui datorie de seamă să fie protejarea tuturor

fiinţelor continentului Enkidiev. Pentru a ajunge Cavaler al Ordinului de Smarald, însă, nu era de-ajuns doar să vrei. Căci însuşi Maiestatea Sa însemnase pe-un pergament lung toate calităţile pe care trebuiau să le demonstreze copiii de vârstă fragedă, care s-ar fi dovedit vrednici a îmbrăca într-o zi platoşa de culoarea smaraldului şi-ncrustată cu tot felul de alte pietre preţioase a noului Ordin.

Iar cel ce-ar fi născuit să intre-n rândurile lui, putea fi bărbat sau femeie, având aptitudinea de a intra în legătură cu lumea invizibilă şi dovedind atât cinste, cât şi curaj.

Aspiranţii, regele însuşi îşi dorea acest lucru, urmau să studieze, îndrumaţi fiind de bătrânul său prieten şi magician al castelului, Elund, să-nveţe să cunoască şi să stăpânească mediul înconjurător, să citească semnele cerului şi să mânuiască toate armele cu agilitate şi abilitate, fermitate şi curaj. Se spunea că viaţa de cavaler ar fi-nceput în biblioteca şi sălile de clasă ale castelului, pe care monarhul le pusese la dispoziţia ordinului, întrucât soarta nu-i îngăduise să aibă un moştenitor.

Viitorii apărători ai dreptăţii ar urma să-nveţe până la vârsta de unsprezece ani, după care şi-ar fi continuat pregătirea pentru a deveni Scutieri, putând, de-acuma, să se dedice şi mânuirii armelor. Pentru că ei erau primii, având menirea de-a renaşte Ordinul Cavalerilor de Smarald, trebuiau să se mulţumească să facă antrenamente doar cu soldaţii regelui. Apoi, la vârsta de douăzeci de ani, erau învestiţi Cavaleri, putând, la rându-le, proteja şi forma şi ei un scutier tânăr.

Ascultând de sfaturile înţelepte ale magicianului său, regele hotărî că un astfel de Cavaler nu putea îndruma decât un singur Scutier o dată. Tot el ar fi avut obligaţia ca de-a lungul celor nouă ani de ucenicie să-l ţină pe Scutier lângă sine, retrăgându-i această calitate doar în cazul în care acesta ar fi comis greşeli grave, având drept consecinţă lezarea Ordinului.

Odată ce gândi cu temeinicie dreapta desfăşurare a vieţii viitorilor Cavaleri, mulţumit, Smarald Întâiul dădu poruncă aspră ca toate aceste reguli să fie înscrise cu litere de aur pe pereţii curţii interioare a castelului său, pentru ca toţi cei ce locuiau acolo să le aibă mereu în atenţia lor şi să ia aminte.

Trimise apoi crainici iuţi şi răvaşe bine-ntocmite prin oraşele şi ţările continentului, ca să le facă ştiute şi de toţi cei care vieţuiau pe alte meleaguri.

Şi uite că primii copii n-au întârziat să se ivească. De pretutindeni, din toate regatele, copiii se-adunară la Castelul de Smarald şi se-nscriseră la probele de selecţie ale magicianului Elund.

Dar din cei mulţi, doar câţiva trecură încercările. Erau doar şapte. Viitorii cavaleri, o fată şi şase băieţi, începură imediat studiul la castel. Odată admişi, copiii nu mai puteau să se-ntoarcă niciodată în familiile din care plecaseră, mai puţin dac-ar fi fost daţi afară de magician. Din acel moment Ordinul devenea căminul lor, iar Smarald numele lor de familie.

Ei nu mai aparţineau unei rase anume sau unei anumite ţări, ci deveneau fii ai continentului întreg.

Nedorind să facă din ei nişte asceţi sau nişte singuratici, regele le acordă dreptul de-a se căsători şi de-a avea copii, dar numai după învestitură şi-ntr-o perioadă în care nu aveau obligaţia de-a-ndruma un Scutier. În cazul în care Ordinul avea nevoie de ei, era de la sine-nţeles că, oricare-ar fi fost motivul, Cavalerii trebuiau să-şi lase familiile şi să-l slujească.

Dintre primii şapte copii, patru erau de sânge regesc, iar trei proveneau din rândurile oamenilor simpli. Din fragedă pruncie toţi dovediseră talente ieşite din comun. Unii vorbiseră la puţin timp după naştere, alţii mutaseră obiecte fără ca măcar să le-atingă sau preziseră evenimente importante pentru ţara lor. Nici unul dintre ei nu era un copil obişnuit, iar destinul îi alesese ca ei să devină noii Cavaleri de Smarald.

Regele le urmărea îndeaproape evoluţia şi, în curând, castelul de la poalele Muntelui de Cristal răsuna de paşii lor zglobii.

Nici un alt copil nu mai fu admis înainte de a se şti cu precizie dacă primii elevi ar putea realiza marele vis de dreptate şi de apărare al întregului continent. Când împliniră toţi cincisprezece ani, Regele Smarald Întâiul îngădui popoarelor continentului Enkidiev să trimită şi alţi copii, dintre care fură aleşi alţi vreo doisprezece.

Trecură încă vreo cinci ani şi, după învestitura primilor şapte Cavaleri, sosi un al doilea val de viitori elevi, dar şi de-această dată puţini găsiră drumul spre sălile de clasă ale Castelului Ordinului de Smarald.

Clase diferite, niveluri diferite de însuşire a cunoştinţelor, rase diferite, toate supravegheate, de-acum înainte, de însuşi magicianul Elund. Unii dintre copii se-arătau a fi mai dotaţi şi-atunci mentorul lor se hotăra să-i separe de ceilalţi, să le poată da spre rezolvare exerciţii pe măsura aptitudinilor lor. Niciodată regele nu-l văzuse pe Elund atât de entuziasmat. Îl întâlnea cu regularitate în holul cel mare al palatului şi-l asculta de fiecare dată cu o răbdare infinită, împăunându-se cu progresele făcute de elevii săi.

Existau mai multe nume care apăreau frecvent în tiradele magicianului. Cel mai des era al lui Wellan, cel care văzuse lumina zilei în Regatul de Rubin, fiind cel mai mic fiu al Regelui Burge, ale cărui statură impozantă şi forţă musculară le moştenise. Pe toţi fraţii săi de arme Wellan îi depăşea cu un cap. Mânuia cu deosebită îndrăzneală cea mai grea sabie, iar curajul său îl alesese, încă de la-nceput, şef al cavalerilor din clasa lui. Nici unul n-ar fi luat o hotărâre fără să se fi sfătuit, în prealabil, cu el.

Regele avea multe motive să fie mândru de Wellan de Smarald şi, având încredere în el, abia aştepta să-l vadă la lucru într-o situaţie care necesita intervenţia Ordinului.

Şi uite că vreme-ndelungată nu-i fu dat s-aştepte, căci primul act de strălucire al lui Wellan nu se produse împotriva unui duşman al regatului. În timp ce se antrenau între ei, exersând arta războiului, cei şapte tineri Cavaleri auziră strigăte puternice de protest, ce ajungeau până la ei din afara zidurilor. Cum porţile castelului erau mereu deschise oamenilor de rând, ei descoperiră imediat izvorul gălăgiei. Văzură apropiindu-se un grup de pelerini, însoţiţi de nişte ţărani. Pelerinii erau îmbrăcaţi în tunici ample şi-şi ascundeau chipul sub glugi mari, în pofida razelor arzătoare ale soarelui de după-amiază.

Cu un gest sec, Wellan întrerupse imediat ora de antrenament, iar Cavalerii se-ntoarseră spre mulţimea care intra în curtea cea mare a castelului. Ascuţindu-şi auzul şi deschizându-şi inima în faţa acestei mulţimi de oameni, Wellan înţelese că supuşii lui Smarald Întâiul erau nervoşi şi pe punctul de a-i ataca pe nou-veniţi. Neascultând decât de propriul curaj, Wellan trase sabia şi-naintă spre bieţii amărâţi, după cât se părea, neînarmaţi. Camarazii lui îl urmară la mică distanţă şi-i încercuiră pe vizitatori, cu sabia în mână. Ţăranii se opriră şi ei, uimiţi de iniţiativa Cavalerilor.

– De ce-i ameninţaţi pe-aceşti oameni? tună Wellan, străpungând mulţimea cu ochii lui albaştri şi reci.

– Nu-i vrem în ţara noastră! strigă unul dintre bărbaţi.

– Sunt din Shola! urlă un altul, după care scuipă pe jos.

– Au făcut vreun gest de ameninţare la adresa voastră? îi chestionă Wellan, luând o poziţie dârză.

Nimeni nu-i răspunse. Pelerinii se-aşezaseră în mijlocul cercului format de Cavaleri, îmbrăcaţi în tunicile lor verzi, şi-aşteptau cu răbdare derularea evenimentelor. Nu erau decât vreo doisprezece şi Wellan nu simţea în inima lor nici o intenţie ostilă.

– Toţi cetăţenii continentului Enkidiev au dreptul să ceară audienţă la regele Smarald Întâiul, urmă el cu o voce autoritară. Chiar şi sholienii. Întoarceţi-vă la muncile voastre, iar noi vom avea grijă de pelerini!

Mulţimea-ncepu să mârâie nemulţumită, apoi să bombăne, dar părăsi până la urmă incinta fortificată. Wellan aşteptă până ce toţi ţăranii plecară şi-abia atunci se-ntoarse spre străini.

– Vă mulţumesc, Cavalere, se auzi vocea unei femei, care avea şi ea gluga trasă pe cap. Venim de departe ca să ne-ntâlnim cu cel mai înţelept dintre regii continentului.

– Pe cine să anunţ Maiestăţii Sale? se interesă curios Wellan, pe-un ton mai blând, dar ferm totuşi.

– Regina Fan din Shola.

Schimbând o privire neliniştită, imediat Cavalerii de Smarald îşi puseră deodată spadele înapoi în teacă, fără să rostească un cuvânt. Hotărârea de a-i prezenta sau nu pe sholieni regelui urma să fie luată de Wellan. Regina le ghici gândurile, căci aceşti Cavaleri cu suflet drept nu puteau rămâne indiferenţi în faţa urmaşilor singurului rege care atacase Regatul de Smarald.

Monarh al Ţării Argintului, Draka, altădată vecinul lor dinspre soare-apune, fusese, la un moment dat, tentat să-şi lărgească stăpânirile şi să cucerească şi celebrul castel de la poalele Muntelui de Cristal. În cele din urmă el a fost înfrânt, căci toate statele s-au unit împotriva lui, dar nu înainte ca monarhul să semene moarte şi teroare-n calea sa.

Fan era soţia lui Shill, unul din cei doi fii ai lui Draka. Umilit profund de ceea ce făcuse tatăl său, Shill se refugiase cu acesta în Shola, ţara cea mai îndepărtată, unde el îşi regăsise curajul să-şi continue viaţa, la adăpost de privirile pline de reproş ale celorlalţi locuitori ai continentului. Acolo se îndrăgostise de Fan, prinţesa castelului, îşi uniseră destinele şi el urmase la tron după moartea regelui din Shola. Fratele lui, Cull, o fire mai dură, căruia puţin îi păsa de cei mulţi, rămăsese în

Regatul de Argint, unde voia să domnească până la sfârşitul zilelor sale.

– Trebuie să am neapărat o întrevedere cu Regele Smarald Întâiul, insistă Regina Fan. Este cât se poate de important.

Wellan avu un moment de-ndoială, căci nu simţea intenţii agresive în gândurile femeii şi nici în cele ale escortei sale. Totuşi, prima îndatorire a unui cavaler era aceea de a-şi proteja regele:

– Sunteţi înarmaţi? întrebă el în final.

– Sholienii n-au nici o armă, Cavalere, răspunse ea cu un glas nemaipomenit de dulce.

Încet, îşi lăsă să cadă apoi gluga, smulgând un murmur de admiraţie Cavalerilor care-o înconjurau.

Mama ei aparţinuse Regatului Elfilor, iar bunica ei crescuse în cel al zânelor. Reğina le moştenise amândurora trăsăturile fine şi părul aproape transparent. Tânără, subţire, delicată, Fan era de-o frumuseţe rar întâlnită. Ochii ei argintii străluceau sub razele crude ale soarelui, susţinând cu mândrie privirea Cavalerului. Nu purta coroană. Dar fiinţa ei întreagă respira noblеţe. Pielea albă şi pură strălucea asemenea zăpezii din ţara ei, iar buzele roşii lăsau să se observe perlele dinţilor perfecţi.

În Regatul de Smarald ea nu-şi avea asemănare, căci nici o altă femeie nu purta cu sine atâta frumuseţe, iar Wellan fu surprins la gândul că, în cazul în care ea n-ar fi fost soţia regelui magician din Shola, el ar fi vrut pe loc să-i ceară mâna.

Falcon, unul dintre tovarăşii săi de arme, se-apropie de el şi-i şopti ceva la ureche:

– Nu te lăsa vrăjit, Wellan. E-o zână!

Falcon avea dreptate. Prin simpla putere a privirii lor, locuitorii ţărilor magice ar fi putut deruta chiar şi o oştire.

Păstrând în privire respectul datorat reginei, Wellan îşi coborî ochii spre Fan.

– Dacă aţi dori să mă urmaţi, milady, spuse el, cu o scurtă reverenţă. Soarele-acesta trebuie să fie greu de suportat pentru locuitorii unor ţinuturi îngheţate.

Bergeau, cavalerul cu fire aprigă, născut în triburile din Deşert, se-ndreptă şi el spre Wellan, fără să-şi ascundă neliniştea:

– Dar nu-ţi dai seama? protestă el.

– Du-te şi anunţ-o pe Maiestatea Sa că au sosit la castel oaspeţi de seamă, îi răspunse în schimb Wellan, pe-un ton care n-accepta replică.

Bergeau ezită, uitându-se lung în ochii de gheaţă ai lui Wellan, apoi, bombănind, se-nclină în faţa Reginei Fan, după care se-ntoarse şi se-ndreptă spre intrarea-n palat.

Wellan îl privi plecând, apoi, oferindu-i braţul său reginei, o conduse spre marea poartă verde a Castelului Ordinului de Smarald. Toţi ceilalţi pelerini îi urmară în tăcere.

Odată intraţi în holul cel mare, obiceiul era ca oaspeţilor să le fie servite băuturi răcoritoare. Ajunşi acolo, ei îşi lăsară glugile să cadă pe spate şi astfel Wellan avu ocazia să observe că pielea lor era tot atât de albă ca zăpada ce-mpodobea Masivul de Cristal.

Magicianul Elund îi povestise deja că, în Regatul Shola, soarele nu străluceşte aproape deloc, iar aerul era mai rar decât în celelalte ţări ale continentului.

Pământ stâncos, acoperit în cea mai mare parte a timpului de zăpadă, acest teritoriu, prea puţin ospitalier, se afla în nordul extrem al continentului Enkidiev, pe-un podiş înalt, ce se-apleca peste mereu înverzita Ţară a Elfilor. În Shola nu creştea nimic şi nici un animal nu-ndrăznea să se-aventureze într-acolo, în afară de legendarii dragoni ai mării care veneau, câteodată, să se odihnească pe plajele acoperite de gheaţă. Din cărţile de istorie puteai afla că, într-un timp, climatul ţării fusese mai blând, dar cutremurele şi schimbările climatice transformaseră radical acest

colţ de lume. De ce o femeie atât de frumoasă ca Fan preferase să se izoleze în vastul deşert arctic?

Bergeau apăru din nou în holul cel spaţios, iar Wellan îi observă aerul cât se poate de nedumerit. Se-nclină adânc în faţa oaspeţilor şi spuse, cam în vârful buzelor, fără a-şi ascunde prea bine nemulţumirea:

– Regele este onorat de vizita voastră şi vă roagă să mai osteniţi până-n sala tronului pentru a-l întâlni.

Wellan se gândi c-ar fi fost mai bine să-l fi trimis la rege pe Cavalerul Santo, căci firea şi manierele lui erau mai blânde şi, în situaţia de faţă, ar fi convenit tuturor. Dar regina nu părea să acorde prea mare importanţă lipsei de respect a Cavalerului Bergeau.

Ochii ei mari şi argintii se-ntoarseră spre Wellan, iar acesta-i oferi, din nou, braţul. Atingerea degetelor ei lungi îl făcu să freamăte şi-un zâmbet rar îi lumină faţa arsă de soare. Încet o conduse spre sala tronului, unde avea să aibă loc întâlnirea cu Regele Smarald Întâiul, urmaţi fiind de toată suita celorlalţi pelerini.

Bergeau şi ceilalţi cavaleri veneau în urma oaspeţilor, păstrând o distanţă respectuoasă.

– Sunt convins că ea i-a făcut o vrajă, îi şopti Falcon Cavalerului Bergeau, cel care era mai aproape de el.

– Pe-un bărbat nu-l poate lăsa indiferent o faţă atât de frumoasă, îi replică Iason, având grijă mare ca nu cumva să fie auzit.

– Dar ea este din Shola, le aminti Cavalerul Dempsey, care mergea în spatele lor.

– De când au devenit rasişti Cavalerii de Smarald? le reproşă Chloe, singura femeie din grupul lor.

Ruşinaţi, ei nu mai scoaseră nici o vorbă şi-i urmară pe oaspeţi până-n imensa sală de marmură albă, drapată cu verde.

Smarald Întâiul se ridică încet din tronul său incrustat cu pietre prețioase, și-naintă spre regină, întinzându-i mâna.

Fan i-o dădu pe-a ei și se-nclină respectuos în fața lui.

Monarhul Țării de Smarald nu era doar cel mai vârstnic dintre toți stăpânii popoarelor continentului, dar și cel mai înțelept. Era înalt și trupeș și avea un păr alb și neted ce-i ajungea bogat pe umeri, măturându-i barba tăiată ascuțit. Ochii lui gri, de culoarea perlei, lăsau să treacă o privire sinceră și cinstită, iar pe fața lui nu puteai observa niciodată un zâmbet fals, de circumstanță. Însă Regina din Shola părea să aibă asupra lui același farmec pe care-l răsfrânsese și asupra șefului Cavalerilor lui.

– Ridicați-vă, vă rog, îi spuse el fermecat.

La câțiva pași de ei, Wellan observă că frumusețea fără seamăn a lui Fan îl vrăjise până și pe rege.

– Veniți de departe ca să-mi faceți o vizită, continuă suveranul, dându-i cu regret drumul la mână.

– Am venit mai mult să reluăm relațiile între regatul nostru și al vostru, Alteță, răspunse ea cu vocea ei melodioasă. Ar fi fost de mult cazul ca acest lucru să fie făcut.

– Sunt perfect de acord, consimți regele. Veniți și așezați-vă lângă mine.

– Mi-e teamă că este imposibil, Maiestate. Am petrecut deja destul de mult timp departe de poporul meu și trebuie să mă străduiesc să mă-ntorc la Shola cât mai repede. Dar înainte de-a pleca, eu vreau să vă las dovada bunelor noastre intenții.

O locuitoare din Shola se-apropie de ea și scotoci ceva sub haina ei largă. Discret, Wellan duse mâna la mânerul spadei, dar femeia scoase dintre pliurile pelerinei ceva ce semăna cu un copil. Creatura cea slăbuță avea pielea mov și urechile ascuțite, asemănătoare cu cele ale unei pisici. Părul ei violet era presărat și cu meșe de culoare mai deschisă. Toată curtea avu un moment

de spaimă, cu atât mai mult superstiţiosul Cavaler Falcon. Bergeau puse imediat mâna pe braţul lui, ca să-l liniştească.

– Iat-o pe fiica mea, Kira, declară regina. A ajuns până la noi vestea că voi căutaţi copii înzestraţi, ca să faceţi din ei luptători asemenea cavalerului Wellan. Trimise apoi o privire tandră în direcţia acestuia, iar Wellan nu se putu abţine să nu-i zâmbească. Sângele-i fierbea în vene şi îşi dădu imediat seama că se-ndrăgostise până peste cap de femeia aceasta minunată.

– Porţile castelului nu sunt deschise aspiranţilor decât o dată la şase sau şapte ani, domniţă, îi explică suveranul şi chiar şi atunci nu sunt acceptaţi toţi cei care se prezintă.

– În felul ei, Kira este un copil unic, îl asigură Fan. Iar pentru Regele Shill şi chiar pentru mine însămi este foarte important să facem să se uite greşelile lui Draka, bunicul ei, altădată stăpân pe Regatul de Argint. Ne-am gândit că popoarele continentului ar trebui să ne-acorde de-acum înainte iertarea lor, dacă fetiţa noastră are să ajungă un Cavaler de Smarald.

Regina Fan puse copilul pe podeaua de marmură. Kira nu părea să aibă mai mult de doi ani şi era vizibil subnutrită. Ţinea capul aplecat şi-şi contempla picioarele, fără să emită nici cel mai mic sunet. Regele o ocoli de jur împrejur:

– Ar fi trebuit să o supunem probelor de admitere, probe pe care ea nu este nici măcar în măsură să le-nţeleagă, protestă el.

– N-o subestimaţi, replică regina, cu voce plăcută.

Copilul părea intimidat de toţi acei străini, dar nu-ncerca să se-agaţe de mama lui, nici de ceilalţi pelerini. Într-un târziu ridică capul şi Smarald Întâiul putu să observe că faţa ei, deşi avea o culoare neobişnuită, era absolut umană. Avea trăsăturile fine ale mamei sale, nasul abia zărindu-i-se pe faţa de forma unui triunghi, iar buzele violete trasau o linie fină deasupra bărbiei. Totuşi, ochii parcă nu erau din lumea aceasta. De-aceeaşi culoare cu părul, se-ntindeau spre tâmple şi două pupile

verticale, tot atât de negre ca noaptea, secţionau irişii fosforescenţi chiar prin mijloc.

– Îmi daţi câteva zile ca magicianul să-i evalueze aptitudinile?

– Nu mai pot să rămân, Sire. Dacă nu va reuşi, faceţi-o servitoarea voastră.

După ce lansă această declaraţie stupefiantă, Fan făcu o reverenţă cât se poate de graţioasă şi părăsi camera împreună cu întreaga ei suită. Bietul copil rămase pe loc, curios de resemnat de soarta lui. Regele chemă imediat câteva servitoare şi le rugă să aibă grijă de ea.

– Dar înainte de toate daţi-i de mâncare! exclamă el. Apoi se-ntoarse spre Cavaleri şi le ordonă să-i escorteze pe sholieni până la frontieră. Wellan trecu în faţă şi ceilalţi şase Cavaleri îl urmară în holul cel mare, ce răsună în curând de paşii lor. Când ieşiră-n curtea cea mare a castelului, nu mai exista nici măcar o urmă a trecerii oaspeţilor. Îi întrebară pe băieţii de la grajduri, pe meşteşugari şi lucrători şi aflară că pelerinii ieşiseră din cetate.

Uimit, Wellan dădu poruncă să le fie aduşi caii şi Cavalerii porniră în galop. Ieşiră ca vântul pe poarta cea mare a castelului, îndreptându-se spre miazănoapte, dar căutările lor rămaseră fără rezultat. Îi întrebară şi pe ţăranii de pe câmpuri. Pe oaspeţi, toţi îi văzuseră trecând, dar fiecare în altă direcţie.

– E imposibil! Cum ar fi putut merge fiecare în altă direcţie? se-mpotrivi Iason, cel mai tânăr dintre ei.

– V-am spus eu, tună Falcon. Sunt în stare să facă tot felul de vrăji!

– Poate c-au fost trimişi de Stăpânul Regatului Umbrelor ca să-l vrăjească pe rege, sugeră Bergeau, neliniştit.

– Sau să-l împiedice să pună pe picioare Ordinul Cavalerilor de Smarald, adăugă Dempsey.

Agasat, Wellan ridică deodată braţul, impunându-le să tacă.

– Dacă toţi locuitorii continentului v-ar detesta, spuse el, pe un ton cât se poate de sever, nu aţi fi avut şi voi poftă să vă folosiţi de magie şi să dispăreţi, ca să nu fiţi ucişi cu pietre înainte de-a ajunge la locul de destinaţie?

– Wellan are dreptate, îl susţinu Chloe. Altfel n-ar fi putut ajunge niciodată până la noi.

– Dar de ce este atât de urâtă fiica reginei? izbucni Bergeau.

– Are elfi şi zâne printre strămoşi, suspină Wellan, care şi-ar fi dorit ca fraţii săi să dea dovadă de mai multă bunăvoinţă. Sunt fiinţe stranii.

– Eu nu-nţeleg cum o mamă îşi poate părăsi singura ei fiică, fără măcar să ştie ce i se va-ntâmpla, spuse Santo, încruntându-şi sprâncenele.

– Nu este totuşi greu de înţeles, se linişti Wellan. Pe vârful lor înzăpezit, de la exilul lui Draka, sholienii n-au încetat să sufere. Multe dintre ţările care dintotdeauna le procurau cele necesare traiului, în schimbul pietrelor preţioase pe care ei le-aduc la lumină din munţii lor, le-au întors spatele. Eu cred că regina s-a despărţit de fiica ei pentru ca aceasta să devină un adevărat Cavaler de Smarald şi astfel să poată restabili legăturile diplomatice dintre Shola şi restul continentului.

– Şi crezi că planul ei va funcţiona? întrebă Falcon.

– N-ai decât să te uiţi la Wellan ca să fii sigur că da, îl ironiză Iason.

Wellan se-ncordă în şa. Camarazii lui ştiură pe dată că el nu va accepta nici măcar o glumă la adresa sentimentelor lui faţă de regină. Fără să stea pe gânduri, el dădu pinteni calului în direcţia castelului. Fraţii lui de arme schimbară între ei o privire de înţelegere şi-l urmară.

2

COPILA MOV

În jurul straniei copile aduse de Regina Fan şi îmbrăcată într-o haină mult prea mare pentru ea se-adunară toate slujitoarele. O aşezară pe masa de lemn ce trona în mijlocul bucătăriei şi-i examinară atât urechile ascuţite, cât şi părul de-un violet ca mătasea. Copilul nu părea deloc înspăimântat, dar era desigur intimidat, pentru că îşi dădea seama că este-n centrul atenţiei tuturor.

– În realitate, fetiţa este o prinţesă, declară Armene, cea mai bătrână dintre slujitoare. Mama ei este Regina Fan din Shola, iar tatăl este prinţul magician Shill, din Regatul de Argint, proclamat suveran la moartea regelui din Shola. Auzind numele ţărilor blestemate, toate femeile dădură câţiva paşi înapoi, dar ea le reproşă imediat neştiinţa. Armene văzuse şi-auzise multe-n viaţa ei, căci, orfană, ea fusese adăpostită de Regele Smarald Întâiul pe când era încă foarte tânără. De când se ştia, Armene îl slujise pe rege. Iar acum, pe zi ce trecea, protectorul ei îmbătrânea mai mult şi-avea nevoie de-o grijă sporită atât din partea ei, cât şi a anturajului său. Tot ea era cea care-i pregătea mereu mâncărurile preferate şi-l convingea zilnic să-nghită şi leacurile pregătite de magician din plante medicinale. Femeie robustă, cu umeri colţuroşi şi sân bogat, ea ştia să se facă ascultată. Îşi împletea în cozi părul lung şi şaten şi le lega apoi la spate, să n-o împiedice în timpul lucrului. Ochii ei mari şi negri

străluceau de bunătate și de compasiune, căci Armene avea un suflet de aur.

– Credeți că fetița asta are să meargă pe urmele bunicului ei? Eu sunt convinsă că, în cazul în care avem să ne purtăm frumos cu ea, o să devină o copilă de Smarald, ca toți ceilalți care studiază în castelul ăsta. Să-i dăm mai întâi de mâncare pe săturate, căci, după cum văd, nu-i decât pielea și osul de ea.

Una dintre femei îi aduse imediat un castronel în care pusese o fiertură caldă de arpacaș și-o linguriță din aur. Kira privi cu mult interes conținutul bolului și lingurița, dar nici nu se atinse de ele.

– Nu-i e foame? se miră bucătăreasa.

– Eu cred mai degrabă că nu știe ce este, își dădu seama Armene, apucând lingurița.

Luă o cantitate mică de cereale din bol și i-o duse spre gură, scoțând în același timp sunete de încântare. Kira ridică imediat capul și toate femeile, cu excepția lui Armene, își ținură răsuflarea când observară ochii violeți ai copilului împărțiți de niște pupile verticale, tot atât de negre ca noaptea.

– E-un animal, sau un copil? strigă, oripilată, una dintre slujitoare.

Kirei, însă, nu-i păsă de ea, dar săgetă cu privirea ei ireală buzele Armenei. Un zâmbet apăru, în sfârșit, pe fața ei ascuțită și ea întinse mâna să apuce lingurița. De data asta, în bucătărie se instală panica, pentru că mâna fetiței nu avea decât patru degete, terminate cu gheare violete, ca, de altfel, și picioarele. Când servitoarele o luară la fugă pe coridor strigând de spaimă, Armene rămase-n picioare în fața straniei prințese. Ea îi dădu lingurița de aur și-o observă cât timp aceasta mâncă. La un moment dat, copilul îi dădu înapoi castronelul, iar Armene înțelese că îi mai era foame. Îi dădu încă o porție de terci, o bucată groasă de pâine cu miere de albine și-un păhărel de apă, pe care copila-l bău într-o clipă.

Fiind convinsă că fetiţa n-are putere să se dea jos de pe masă, Armene se duse să pună vasele în cuva cea mare, fără s-o supravegheze, dar când se-ntoarse, Kira nu mai era acolo. O căută peste tot, în toate colţurile bucătăriei. Degeaba. Copilul era atât de mărunt şi subţire încât ar fi putut să se fofileze oriunde. Câteva minute mai târziu, la urechile lui Armene ajunse ciripitul unei păsări şi ea ridică ochii către ferestrele deschise-n pereţii de piatră, la o înălţime de câţiva metri de podea. Kira stătea acolo cu o pasăre multicoloră aşezată pe unul dintre degetele sale.

– Dar cum te-ai căţărat acolo? se miră femeia, punându-şi mâinile-n şolduri.

Nimic din ce se afla sub fereastră nu i-ar fi putut permite s-ajungă acolo atât de repede. Dar înainte să se poată apropia şi să-i spună ferm copilului să coboare, regele năvăli în bucătărie, cu mantia fluturându-i în spate.

– Explicaţi-mi, Armene, de ce servitoarele sunt atât de-nspăimântate, bombăni el, încruntându-şi sprâncenele.

Regele se uită de jur împrejur de mai multe ori, dar nu văzu nicăieri creatura micuţă şi slăbuţă, aşa că, scoţând un suspin, Armene fu nevoită să-i arate cu degetul fereastra. Neliniştit de soarta fetiţei, Smarald Întâiul ceru imediat femeii s-o facă să coboare de unde se cocoţase. Pentru a o face să-nţeleagă că de partea cealaltă a zidului erau şanţurile cu apă care protejau castelul, folosiră, împreună, toate limbile vorbite pe continent. Copilul se uita însă la ei, fără să-i înţeleagă.

Armene avu atunci o idee salvatoare. Dintr-unul din numeroasele dulapuri ale bucătăriei, scoase un biberon vechi din argint, îl spălă, îl şterse şi-l umplu cu lapte cald. Mirosul cunoscut îi atrase imediat atenţia fetiţei mov. Ea lăsă pasărea să zboare şi-şi fixă privirea pe cei doi străini.

– Hai, Kira, vino, spuse regele, deschizându-şi braţele.

Fără să ezite un moment, Kira sări şi ateriză la pieptul regelui, agăţându-se cu ghearele de veşmintele de velur. Armene îi întinse biberonul şi copila îl apucă atât de repede, încât parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Simţindu-se la adăpost în braţele regelui, fetiţa începu să sugă, închizând ochii de plăcere.

– Dar nu-i decât un bebeluş! se minună monarhul.

Încântat, regele o sorbi din ochi cu o privire atât de tandră, încât slujitoarea rămase uimită, căci, de când îl cunoştea, nu-l văzuse niciodată atât de mulţumit.

Încă de la-nceputul domniei, Smarald Întâiul avusese două soţii, dar amândouă muriseră, fără să-i lase urmaşi. Dacă l-ai fi privit cum mângâia fetiţa, ţi-ai fi dat imediat seama că instinctul patern nu pierise odată cu moartea soţiilor. Cu Kira în braţe, el ieşi din bucătărie şi se duse direct în elegantul apartament personal. Legănă copila şi-o privi îndelung cum înghiţea lacomă laptele, deschizând şi închizând ritmic cele opt degete mov cu care ţinea biberonul de metal. Pe rege nu-l cunoştea, dar se părea că, din instinct, îi acordase încredere.

– Ce creatură caraghioasă eşti!

Kira deschise ochii şi-l privi insistent. În semiîntunericul camerei pupilele ei verticale se măriseră şi, preţ de-o clipă, monarhul avu impresia că ţine-n braţe o pisică violet. În tinereţea sa el călătorise mult, dar niciodată nu-ntâlnise vreo fiinţă, oricare-ar fi fost ea, care să semene cu această copilă.

Cei doi băieţi ai defunctului rege Draka, războinicul, aveau totuşi pielea albă, chiar dacă mama lor aparţinuse lumii zânelor. Şi Regina Fan, cu toate că prin vene-i curgea sânge de elf şi de zâne, incontestabil, nu avea pielea mov.

Ce-ar fi putut să se-ntâmple ca această prinţesă să se nască astfel?

Kira îşi termină laptele şi-ntinse sticla goală regelui, care o puse pe-un gheridon de marmură aflat în apropierea lui. Nici măcar nu avu timp să se ridice, că fetiţa se agăţă de hainele lui ca

un liliac ce caută protecţia şi căldura sânului matern. Smarald Întâiul îşi dădu seama că o legătură puternică era pe cale să se stabilească între el şi copilă şi, curios lucru, regele nu era deloc tentat s-o îndepărteze. Avusese dreptate Regina din Shola să spună că fiica ei era o fiinţă deosebită. În pofida tuturor neajunsurilor ei de ordin fizic, regelui îi era imposibil să n-o iubească.

O legănă vreme îndelungată, uitând că timpul trecea şi uitând chiar şi de obligaţiile sale de fiecare zi. În braţele lui, Kira adormi, cu urechile ei ascuţite lăsate pe spate. Regele le mângâie uşor şi, spre marea sa surpriză, copila începu să toarcă uşor, la fel ca o pisică.

Acesta fu momentul în care Elund, magicianul castelului, năvăli în apartamentele regale, întrerupând clipele magice. Deşi deocamdată nu era foarte gras, plăcerea lui de-a mânca bine şi de-a bea câte-un pahar de vin adăuga în fiecare an câţiva centimetri taliei lui, dând, în acelaşi timp, impresia că scade-n înălţime. Părul lung şi cărunt avea şi şuviţe albe, iar puterea ochilor negri părea să te pătrundă. În special când se enerva, nasul acvilin îl făcea să semene cu o bufniţă bătrână. Elund era un om cinstit, dar, după părerea regelui, avea un gust al dramei prea pronunţat.

Magicianul se-apropie cu paşi mari, straturile suprapuse ale hainelor lui descriind arabescuri largi împrejurul său, astfel că asemănarea dintre el şi-o bufniţă se accentua.

– Maiestate, ar fi trebuit să vă...

Observă fetiţa-n braţele suveranului şi aproape că scoase un strigăt de disperare. Se lăsă să cadă-n genunchi şi-şi apăsă pe frunte pandantivul de-argint pe care-l avea la gât. Smarald Întâiul nu-l văzuse făcând acest gest decât o singură dată de la venirea lui la castel. Atunci când, cu câţiva ani în urmă, un monstru-naripat trecuse-n zbor deasupra castelului.

– Ce se-ntâmplă, Elund? se nelinişti regele. Ce nenorocire vă determină să vă protejaţi astfel?

– Unde-ați găsit demonul ăsta? exclamă magicianul, care, cu greu, reușea să-și stăpânească emoțiile.

Strigătul lui trezi fetița, care-l fixă cu ochii ei violeți. De data asta magicianul își duse absolut toate amuletele la frunte, pronunțând, în același timp, cuvinte fără de-nțeles, desigur niște incantații. Sever, regele-l somă să-și explice comportamentul cel puțin derutant. Elund se retrase-n genunchi câțiva pași și-și lăsă capul în jos.

– Există, la miazănoapte, un regat blestemat, Maiestate.

– N-am nevoie de nici o lecție de geografie, oftă regele, plictisit.

– Vă rog, ascultați-mă, îl imploră magicianul, căruia îi transpira frica prin toți porii pielii sale.

Cu un gest nerăbdător din mână, însă, regele îl invită să continue.

Elund scoase o batistă din buzunar și-și șterse repede fața.

– Regatul acesta este locuit de demoni care se mănâncă-ntre ei! declară el într-un târziu, adunându-și tot curajul.

– Și? insistă Smarald Întâiul, din ce în ce mai nerăbdător.

– Au pielea violet, urechile ascuțite, gheare și dinți atât de ascuțiți ca tăișul celor mai bune săbii ale noastre.

Ajutându-se de două degete, regele deschise gura fetiței și văzu că are într-adevăr dinți foarte ascuțiți.

– Dar este fata Reginei Fan din Shola, protestă regele, în pofida a ceea ce constatase înainte.

– Fără-ndoială că a fost concepută cu un demon!

– Formulați o acuzație foarte gravă, magicianule, îi reproșă suveranul, încruntându-și sprâncenele.

– Am toate documentele înscrise pe pergament care-mi dovedesc justețea vorbelor, Maiestate.

Preț de câteva clipe, regele nu scoase nici un cuvânt, întrebându-se de ce Regina din Shola i-a încredințat un demon ca semn al prieteniei celor două regate. Copilașul cel mov se

uita curios la magician, ceea ce-l făcea pe bietul om să treacă prin tot felul de stări sufleteşti. Apoi, cu viteza unei pisici sări pe podea şi se-ndreptă spre el.

– Zeii să mă aibă-n pază! strigă Elund, care crezu că i-a sosit ceasul cel de pe urmă.

Fetiţa se opri în faţa lui şi, extrem de curioasă, atinse cu vârful ghearelor brelocurile strălucitoare de la gâtul magicianului. Imediat pe faţa ei triunghiulară, pân-acum foarte serioasă, apăru un zâmbet larg.

– Shola, murmură ea, cu voce ascuţită.

Tremurând, magicianul îşi coborî privirea pe bijuterie şi, împotriva voinţei sale, trebui să recunoască cinstit că aceasta era proveniența stelei cu cinci colţuri, de care el nu se despărţise niciodată.

– Vorbeşte! se minună regele.

– Asta n-o transformă-ntr-o creatură mai puţin malefică! azvârli magicianul, ţinând totodată să se-ndepărteze de copil, fie şi-n genunchi.

– *Shola di jama,* mai spuse Kira, ridicând mâna.

Nu după mult timp, talismanul se-ntinse pe toată lungimea lanţului său şi-ncepu să se-nvârtă în jurul gâtului bătrânului, care fu cât pe-aici să leşine de frică.

– Şi are şi puteri magice! exclamă cu mândrie regele.

– Aveţi milă, gemu Elund, gata să izbucnească-n lacrimi.

– Kira, vino-napoi, îi porunci Smarald Întâiul.

Copilul se-ntoarse spre el, cu ochii plini de nelinişte. Fără-ndoială, ea nu-nţelegea ce spune, dar îi traduse foarte bine emoţiile.

– Elund este prietenul nostru şi-un colaborator preţios al regatului, îi explică suveranul. Nu trebuie să-l faci să-i fie frică.

– Frică... repetă copila, înclinând uşor capul într-o parte. Cu un singur salt sări pe genunchii suveranului, dar continuă să-l privească pe magicianul transpirat din cap până-n picioare.

Nu făcut frică, îl asigură Kira, pe-același ton autoritar ca al protectorului ei.

Suveranul izbucni în râs și copila-nțelese că toate aceste sclifoseli nu fuseseră decât o glumă. Un zâmbet înflori atunci pe buzele ei, care-i descoperiră dinții mici și ascuțiți. Magicianul încercă în van să-l convingă pe rege că, în pofida vârstei, copila reprezenta un pericol pentru regat și că ea trebuia să fie înapoiată neîntârziat mamei sale. Propuse chiar ca această misiune să le fie încredințată Cavalerilor de Smarald. Suveranul rămase pe gânduri, apoi hotărî că ar trebui mai întâi să ceară explicații mamei despre originea exactă a fiicei sale. Începând chiar de-a doua zi, un mesager îi va duce Reginei din Shola o scrisoare.

– Dar, Maiestate... protestă magicianul.

– Am hotărât, Elund.

Bătrânul se ridică pe picioarele lui încă nesigure, ca să se aplece aproape imediat într-o reverență al cărei echilibru fu cât se poate de precar. Se retrase-apoi, mergând cu spatele în direcția ușii.

Rămasă pe genunchii regelui, copila mov se ridică deodată.

– Shola! strigă ea cu voce ascuțită. Dintr-o singură smucitură pandantivul strălucitor se desfăcu de pe lanțul său și zbură până-n mâna cu gheare a fetiței, care îl strânse imediat la piept, lăsându-i parcă-mpietriți pe cei doi bărbați.

Kira nu era decât un bebeluș și avea deja puteri mult mai mari decât cele ale Cavalerilor de Smarald.

– Maiestate, talismanul e-al meu, se lamentă magicianul.

– O să ți-l dau înapoi imediat ce copila adoarme.

Elund lăsă să-i cadă ambele mâini de-o parte și de alta a corpului. Se pregătea să se retragă, dar Smarald Întâiul îl opri cu un semn.

– Dacă am putea s-o învățăm să-și stăpânească puterea, ar putea deveni un Cavaler de temut, aprecie, plin de speranță, regele.

– Nici să nu vă gândiți, Maiestate!

– E necesar să ne convingem că ea foloseşte în slujba binelui puterea ce-i este dată.

– Dar e-un demon!

– Mama ei are să ştie desigur să vă convingă de contrariu, Elund.

Fără să mai insiste, magicianul ieşi din apartamentele regale. Trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când era în slujba regelui Smarald Întâiul şi niciodată acesta nu dăduse dovadă de-o asemenea încăpăţânare, niciodată nu avusese atât de puţină încredere în sfaturile lui. Vrăjitoarea asta era, fără-ndoială, ultima răzbunare a lui Draka, pe care exilul său în ţara veşnic acoperită de zăpadă îl umilise profund.

Magicianul se-ntoarse singur în turnul cel mare, printre pisicile şi leacurile lui, unde-şi avea locuinţa.

La ceasul acela de seară, cerul era senin, fără să se-ntrezărească măcar vreun nor. Pentru a-şi înnoi părerea despre viitorul regatului, Elund vru, peste câteva ore, să descifreze iarăşi mesajul stelelor. Dacă îngrozitorul demon mov fusese trimis la castel pentru a-l distruge pe rege şi curtea lui, cerul îi va mărturisi. Se-aşează, deci, lângă fereastra cea mare, tăiată-n piatra zidului, prin care abia se mai strecurau ultimele luciri dinspre soare-apune şi aşteptă să coboare noaptea.

*

În capătul celălalt al castelului, într-un corp separat, Cavalerii de Smarald cinau. Sufrageria lor se afla în mijlocul clădirii şi era înconjurată, la primul etaj, de bucătărie, de camerele pe care le ocupau fiecare şi de-o ieşire directă la grajduri, iar la etajul al doilea, de camerele celor mai mici dintre elevi. La un capăt al încăperii se afla o vatră mare de piatră, unde pe toată perioada anotimpului rece ardea focul. Dar de-a lungul zilelor de vară, slujitorii mutau enormele tapiserii care acopereau ferestrele şi-o adiere proaspătă refrişa aerul din sala cea mare. În

mijlocul acestei camere trona o masă lungă de lemn, în jurul căreia cei şapte Cavaleri mâncau sau discutau despre rolul lor de protectori ai continentului Enkidiev. La înălţimea celui de-al doilea etaj, o galerie destul de largă înconjura sala şi, adesea, elevii mai mici ai şcolii se-aşezau acolo, pentru a-l putea vedea şi spiona mai bine, printre gratii, pe acela dintre Cavaleri pe care urmau să şi-l aleagă drept maestru.

În seara aceea Dempsey le spuse camarazilor săi că, fără îndoială, regelui i-a fost teamă de-o ameninţare, ca să dorească să înfiinţeze Ordinul lor, chiar dacă toţi ceilalţi suverani ai continentului se supuneau cu uşurinţă autorităţii sale.

– În afara regelui Cull al Regatului de Argint şi-a fratelui său Shill, regele din Shola, îi aminti Falcon. Ei nu-i iartă lui Smarald Întâiul exilul tatălui lor într-un ţinut atât de-ndepărtat şi neprimitor.

– Dar, nici unul, nici altul din fiii lui Draka n-au arătat duşmănie sau ură la adresa Regatului de Smarald, sublinie Chloe.

– Dempsey are totuşi dreptate, zise Falcon, cu o oarecare nelinişte. Niciodată Maiestatea Sa n-ar fi întemeiat Ordinul, dacă n-ar fi planat vreo ameninţare asupra continentului.

– Eu cred că a vrut doar să redea nişte valori solide locuitorilor lui prin reînfiinţarea Ordinului Cavalerilor de Smarald care, într-un timp, asigurau pacea şi-mpărţeau dreptatea, interveni Santo, ai cărui ochi mari şi negri străluceau de pasiune.

– Dar, de fapt, de ce-au dispărut? întrebă Bergeau, după ce muşcase dintr-un măr.

Imediat toţi se-ntoarseră spre Wellan, care era cel mai în măsură să le dea răspunsul, deoarece era cel mai citit dintre toţi. Dar Marele Cavaler era pierdut în gânduri. O bucăţică de pâine rămăsese-nţepată-n lama cuţitului său, fără ca el să se fi atins de ea. Aşezat în apropiere, Iason observă că el nu mâncase într-adevăr nimic.

– Falcon are dreptate! Este vrăjit! tună Bergeau, lovind puternic masa cu pumnul lui uriaş.

Zgomotul îl trezi brusc pe Wellan din visare şi el îşi plimbă privirea-nghețată peste feţele tovarăşilor lui de arme, întrebându-se dacă aceştia îşi dăduseră seama de suferinţa grea, de disperarea ce luase loc în inima lui sau erau doar neliniştiţi pentru că la discuţia din seara aceea el nu participase.

– S-ar spune că dragostea ţi-a tăiat pofta de mâncare, îl ironiză Iason.

– Din cauza femeii din Shola, nu-i aşa? făcu Falcon pe-un ton de acuzare.

Dar lui Wellan nu-i plăcea să i se discute ordinele şi, cu atât mai puţin, sentimentele. Şi, pentru-acest motiv şi pentru altele, el devenise, încă de la-nceput, şeful celorlalţi.

– Eu credeam c-aţi înţeles cu toţii că nu doresc să vorbesc despre asta, se enervă el.

– Da, e-adevărat! Povesteşte-ne mai bine despre pieirea primilor Cavaleri de Smarald, interveni Chloe, ca să aplaneze conflictul.

Dintre cei şapte luptători ea era singura care prefera negocierile înfruntării. Avea tot atât de multă putere ca fraţii ei şi adesea le dădea de furcă în timpul exerciţiilor cu spada, dar arma ei preferată era blândeţea.

– Au dispărut, pentru că i-au interesat prea mult sentimentele şefului lor, făcu Wellan posac şi ursuz, aruncând bucata de pâine în foc.

Făcu pumnalul s-alunece la loc, în teaca de la centură, şi se sculă de la masă fără să se fi atins măcar de mâncare. Ceilalţi şase îl urmară în tăcere. Wellan avea, pe lângă mari calităţi şi mari defecte, ca, de exemplu, înclinaţia spre ceartă.

– Alegem un voluntar care să meargă să-l liniştească? întrebă Dempsey.

– Nu, hotărî Chloe. Îl lăsăm să-şi revină singur. O să fie mai bine pentru toată lumea.

*

Nemulţumit şi necăjit, Wellan traversă culoarul interior care înconjura sala şi intră în camera lui. Închise uşa şi scoase un oftat adânc. Crezuse că antrenamentul lui de cavaler îl pregătise să-nfrunte toate situaţiile, dar niciodată magicianul sau maeştrii de scrimă nu-i vorbiseră de pericolele pe care ţi le-ar putea procura inima. Îşi dădu armele jos şi le-agăţă pe perete, în apropierea uşii, acolo, de unde le-ar fi putut recupera cu uşurinţă, în caz de pericol, apoi îşi dezbrăcă şi tunica. Valeţii puseseră tunici curate pe singurul divan din cameră şi schimbaseră apa la lavoar. Îngenunche pe duşumea şi-şi stropi faţa cu apă rece.

De ce nu-şi putea alunga din minte faţa frumoasă a lui Fan din Shola? De ce i se strângea inima când se gândea că ea se afla pe drum spre soţul ei? Cavalerii nu trebuiau să cedeze sentimentelor rele ca invidia sau gelozia, dar nu putea deloc să-şi revină. Toată fiinţa lui tânjea după braţele reginei cu piele mătăsoasă şi ochi adânci precum oceanul. Prinse prosopul şi-şi şterse faţa, ascunzându-şi în el pasiunea.

Şi dacă fusese vrăjit cum pretindeau camarazii lui? Niciodată nu i se-ntâmplase aşa ceva! Cum s-au simţit cei care pieriseră din cauza farmecelor unei vrăjitoare? La capitolul ăsta Elund l-ar fi putut lămuri.

Nu-şi termină bine gândurile, că cineva bătu timid la uşă şi, mulţumită aptitudinilor sale paranormale, află imediat că era vorba de-un copil.

– Intră, suspină el, cu toate că n-avea chef să vadă pe nimeni.

Un paj împinse uşa cea grea şi se-nclină în faţa lui. Culoarea tunicii îi spuse lui Wellan că era din anturajul imediat al regelui.

– Sire, am un mesaj din partea Maiestății Sale, anunță copilul, păstrându-și poziția aplecată.

– Îndreaptă-te și vorbește!

Băiatul ascultă, dar era și așa mult prea impresionat să-ndrăznească să-l privească în față pe Cavaler. Nu-i rămase decât să bâiguie că Maiestatea Sa dorește să-l vadă a doua zi dis-de-dimineață, pentru a-i încredința o misiune foarte importantă. Acest mesaj îl surprinse pe Wellan, care căută ceva în buzunar și-i aruncă apoi băiatului un ban de aur.

– Nu pot să-l primesc, Sire, spuse el, prinzându-l cu o singură mână și făcând ochii cât cepele.

– Contești porunca unui Cavaler?

– Oh, nu, Sire, niciodată!

– Atunci, șterge-o!

Fără s-aștepte urmarea, copilul spălă putina, trântind, din neatenție, ușa-n spatele lui. Un zâmbet vesel apăru pe chipul lui Wellan. Elund îi spusese de nenumărate ori că are să fie un maestru imposibil de mulțumit, atunci când îi va veni rândul să-și ia un ucenic. „O să-i faci pe toți să fugă, dacă nu-ți schimbi atitudinea, Wellan", îl avertizase magicianul. Era într-adevăr necesar să formezi un Scutier doar cum voia regele? El însuși n-avusese un maestru și se descurcase foarte bine. De ce să fie stânjenit de prezența continuă și jenantă a unui copil într-o situație care cerea inteligența și rapiditatea unui adult? Nu înțelegea raționamentul lui Smarald Întâiul.

Dar evenimentele ce-aveau să urmeze îl vor determina să-și schimbe părerea.

Se ridică și merse până la fereastră. Soarele dispăruse în partea Regatului de Argint și, deasupra lui, începeau să scânteieze, una câte una, primele stele. Oare și Fan privea cerul în același timp cu el? Vedea și ea aceleași stele? Putea fi fericită în marele ei palat de gheață, aflat tocmai la celălalt capăt al lumii?

Braţele soţului ei îi aduceau toată căldura sufletească de care avea atâta nevoie? O iubea într-adevăr?

Ca o suliţă-nroşită-n foc, ce nu prevestea nimic bun, o stea enormă şi roşie deşiră deodată voalul asfinţitului şi se năpusti în direcţia lui miazănoapte. Precum toţi ceilalţi Cavaleri, şi Wellan fusese învăţat să citească semnele cerului. Văzând direcţia în care dispăruse steaua de foc, îşi dădu seama că acesta era semnul unei mari nenorociri ce-avea să se-abată asupra Regatului Shola şi abia putu să-şi înăbuşe un strigăt de durere.

*

În turnul său cel mare şi magicianul observase acelaşi fenomen. Speriat, se lăsă să cadă din nou pe scaunul său de lemn. De ce se temeau de foarte mult timp, atât regele, cât şi el, se-ntâmplase. Ameninţarea pe care o observase în oglinda cea mare a destinului, pe vremea când nu erau decât flăcăi, prinsese-acum contur.

3

PRIMA MISIUNE

Imediat ce răsări soarele, Wellan își luă cea mai frumoasă tunică, o îmbrăcă și lăsă servitorii să-i pună cuirasa verde, o platoșă de piele împodobită cu emblema Ordinului: o cruce de aur incrustată în piele, în mijlocul căreia erau patru stele cu cinci colțuri, având smaralde minunate-n mijlocul lor, care, la rându-le, formau o cruce mai mică, culcată pe niște cercuri concentrice.

După părerea lui, era întotdeauna important să apari bine îmbrăcat în fața suveranului care-l primise la castelul său și veghease asupra educației lui. Încălță cizmele cele mai lucioase și-și încinse centura în jurul șoldurilor, puse sabia și pumnalul în teaca lor, iar pe spate-și așeză capa verde.

Când îl văzură traversând curtea, tovarășii lui de arme se grăbiră la ferestrele camerei lor.

– Dar unde se duce îmbrăcat așa? exclamă Bergeau, căruia de-abia i se cârpiseră ochii.

Wellan nu considerase că este cazul să-și anunțe și camarazii despre mesajul regelui. Dacă Smarald Întâiul ar fi vrut ca ei să-l însoțească, le-ar fi spus tuturor de la bun început. Era foarte important ca ei să-i execute ordinele, fără să fie tentați să le comenteze.

Pajii îl conduseră într-o aripă a palatului pe care el n-o cunoștea. De ce Maiestatea Sa nu-l primea, ca de-obicei, în sala

tronului? În faţa lui se deschiseră nişte uşi aurite şi el fu surprins să-şi întâlnească suveranul stând într-un fotoliu imens şi având o carte deschisă pe genunchi. Niciodată nu-l văzuse pe rege citind ceva, orice-ar fi fost. Avea slujitori a căror unică datorie era aceasta. Wellan respiră profund şi se-apropie, tocurile cizmelor lui răsunând pe pardoseala bine lustruită din gresie a apartamentului regal. În acelaşi timp, regele îşi ridică privirea din cartea cea groasă şi, văzându-l, faţa lui se lumină de-un zâmbet.

– Exact omul pe care doream să-l văd, declară el mulţumit. Apropie-te, Wellan!

Cavalerul se opri la câţiva paşi de rege, aşa cum glăsuia eticheta, apoi puse un genunchi în pământ. Smarald Întâiul aplecă atunci cartea şi lui Wellan îi fu dat să vadă mica şi oribila creatură mov, stând pe genunchii monarhului. Mult mai puţin timidă ca la-nceput, fetiţa-l privi drept în ochi, în timp ce molfăia ceva ce semăna cu un breloc argintiu.

Lui Wellan nu-i era frică de nimic, totuşi, el îşi dădu seama că pupilele ei verticale, înconjurate cu violet, îl contemplă fără bunăvoinţă. Îşi întoarse atunci privirea spre ochii binevoitori ai regelui.

– Aţi vrut să mă vedeţi, Maiestate, spuse el, ignorând fetiţa.

– Am o misiune pentru tine, Wellan.

„Era şi timpul", se gândi Wellan, care-ardea de nerăbdare să-i fie-ncercate puterile.

– Vreau să duci o scrisoare din partea mea Reginei din Shola.

Wellan simţi cum inima-i se-opreşte să mai bată. Zeii au avut deci milă de el şi-au hotărât să-i dea ocazia să-şi mărturisească deschis sentimentele, dragostea lui pentru cea mai frumoasă femeie de pe continentul Enkidiev. Dar el nu trebuia să lase să-i transpară interesul pentru misiunea în cauză, altfel monarhul ar fi încredinţat-o altcuiva.

– Când pot să plec, Alteţă? se nelinişti el, venindu-i să sară-n sus de bucurie.

– Astăzi, dacă este posibil!

– Astăzi, repetă şi creatura minusculă cu vocea ei cea ascuţită.

Wellan coborî privirea spre ea, întrebându-se dacă era într-adevăr un copil sau un animal mic de companie.

– Abia începe să vorbească, se scuză regele, care-i mângâia cu dragoste părul violet. Nu-nţelege-ntotdeauna ceea ce spune.

Cu vioiciunea unui elf, copila sări pe pardoseală, se-apropie de Wellan şi admiră pietrele preţioase de pe platoşă. Ea îi arătă apoi talismanul pe care îl ţinea strâns în mână, iar Wellan se dădu un pic înapoi observându-i ghearele mici şi ascuţite.

– Tu, Shola, porunci ea, pe-un ton împrumutat desigur de la rege.

Din reflex, Wellan se folosi de facultăţile sale magice şi căută printre gândurile straniei creaturi. Fu surprins să constate că-n pofida vârstei sale mici, gândurile-i erau organizate şi că doar lipsa unui vocabular adecvat limbii vorbite aici o-mpiedica să comunice.

– Da, eu Shola, îi răspunse el, ghicind că ea vorbea despre destinaţia lui.

Un surâs apăru pe faţa aceasta curioasă, neomenească, lăsându-i la vedere dinţii ascuţiţi. Wellan îşi aminti că văzuse deja asemenea dinţi în gura unuia dintre peştii foarte bătrâni, care trăiau în râul Sherida, ce despărţea Regatul de Rubin de Teritoriile Necunoscute.

– Nu-mi spune că voi doi vă-nţelegeţi, se miră suveranul.

– Ea a ghicit doar că vreţi să-mi încredinţaţi o misiune, Maiestate, îl asigură Wellan, cu toate că nu era deloc sigur că ea înţelesese toată discuţia lor.

Foarte serios, regele Smarald Întâiul întinse Cavalerului un cilindru aurit, conţinând mesajul pe care acesta voia să-l trimită

reginei. Deschis, Wellan n-avea voie să-l întrebe despre conținutul misivei, dar ar fi putut cu ușurință să-l incite să i-l mărturisească.

Sondă gândurile regelui, dar fetița îl zgârie brutal pe braț, făcându-l să tresară.

– Nu, îi porunci ea, încruntându-și sprâncenele violet.

– Să nu fi jignit de felul ei de-a se purta, Wellan, se distră regele. Mi-e teamă că fetița asta o să fie o mică persoană autoritară. Face cu mine tot ce vrea!

Lui Wellan nu i se părea că asta ar fi fost un lucru bun.

Smarald Întâiul nu era doar conducătorul propriului regat, el avea un cuvânt de spus și în afacerile întregului continent.

– Trebuie să plec singur, Maiestate? întrebă el, refuzând să acorde copilei mai multă atenție.

– Nu, ia-i cu tine și pe frații tăi. E timpul ca locuitorii continentului să-mi cunoască bravii cavaleri.

– Și cine va apăra castelul în timpul absenței noastre?

– Mai am garda personală și sute de țărani gata să se bată ca să păstreze pacea și prosperitatea pe care o cunoaștem. Du-te și du mesajul meu reginei, Wellan. Este cât se poate de important pentru mine.

Cavalerul înclină capul, apoi se-ndreptă. Pe Kira, statura lui păru s-o impresioneze, căci ea îi ajungea doar până la genunchi.

Își întoarse privirea în altă parte, întrucât vederea copilei îl înfiora.

– Poruncile vă vor fi duse la îndeplinire, Maiestate!

Părăsi imediat camera, iar copila mov se-ntoarse către rege. Ochii ei violeți răspândeau o înțelepciune pe care suveranul n-o înțelegea defel. Îi făcu semn să se apropie și ea sări pe genunchii lui cu ușurința unei pisici.

– A citi! pretinse ea.

– Am impresia c-o să-ţi las moştenire şi regatul, dacă tu, fetiţo, ai să continui să afişezi tot atâta autoritate, declară Smarald Întâiul, înveselit.

Kira se-ndesă confortabil în braţele lui şi-aşteptă ca el s-o înveţe şi alte cuvinte.

Să mai fi fost vreodată regele atât de fericit? Nu-şi amintea.

*

Când Wellan intră în sala cea mare a Cavalerilor îşi găsi fraţii adunaţi în jurul mesei. Imediat ce-l văzură, liniştea se-nstăpâni peste mica adunare.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Iason, în numele tuturor.

– Peste-o oră plecăm, anunţă cu mândrie Wellan.

– Ca să mergem unde? se miră Falcon.

– Regele ne-a încredinţat o primă misiune. Trebuie să mergem să ducem un mesaj seniorilor de Shola.

Desprinse apoi cilindrul aurit de la brâu şi li-l arătă, fiind gata să-nfrunte întrebările şi comentariile lor. Toţi rămaseră însă tăcuţi, parcă-n stare de şoc.

Se pregătiseră de foarte mult timp să devină Cavaleri, dar nu le venea să creadă că sosise şi clipa în care să trebuiască fie zburătăciţi din cuib.

– Într-o oră să fiţi gata de plecare, îmbrăcaţi cu uniforma, pentru ca locuitorii regatului să vadă că sunt protejaţi de oameni de valoare.

Wellan puse din nou cilindrul la locul lui din centură şi, sub privirile neliniştite ale celorlalţi, făcu stânga-mprejur şi plecă. Se duse direct la capela castelului. Aceasta era un sanctuar liniştitor, unde toate cultele continentului erau reprezentate, căci ceea ce Smarald Întâiul dorea mai mult ca orice era pacea, înţelegerea şi toleranţa între oamenii de toate rasele. Astfel că nici unii nu erau privilegiaţi în detrimentul celorlalţi. Ar fi preferat ca aceşti Cavaleri să nu adore nici un idol, dar să-i

respecte pe toţi. Wellan, însă, nu renunţase niciodată la religia ţării sale de origine.

Îngenunche în faţa lui Theandras, zeiţa roşie, care proteja Regatul de Rubin, unde el îşi lăsase părinţii, pe regele Burge şi soţia sa, Mira, un frate mai mare, care urma să devină rege, şi o soră. Contrar fraţilor lui de arme, care păstrau prea puţine amintiri despre căminele lor, Wellan îşi aducea aminte foarte clar toate detaliile vieţii sale de la Castelul de Rubin, precum şi toate călătoriile făcute cu familia în celelalte regate. Regele Burge avea convingerea fermă că un bărbat nu putea să domnească bine, dacă nu cunoştea universul în care trăia. El s-a asigurat că toţi copiii lui aveau un spirit deschis, liber, şi că oricare dintre cei trei ar fi putut fi succesorul lui. Wellan îi era recunoscător pentru asta, căci el era, astfel, pregătit în faţa necunoscutului.

Se rugă lui Theandras în linişte, implorând-o să micşoreze efectele devastatoare prevestite de steaua de foc, pe care şi el o văzuse pe cer, apoi gândurile îi fură distrase de faţa minunată a Reginei Fan din Shola şi de vocea ei ca mătasea. Cum o să-l primească-n palatul ei? Regele magician Shill, cum o să-i primească pe Cavalerii de Smarald, el care fusese cel mai afectat de exilul tatălui său? Numeroase-ntrebări se-nvârtiră-n mintea lui, întrebări care rămaseră, deocamdată, fără răspuns.

Rugăciunile odată terminate, Wellan se duse-n camera lui pentru a-şi căuta echipamentul şi-apoi se-ndreptă spre grajduri. Ajuns acolo, el dădu poruncă să fie înşeuaţi şi caii celorlalţi Cavaleri, iar de-al lui se ocupă personal. Ştia că fraţii lui vor fi acolo în curând, iar prezenţa liniştitoare a calului său de luptă îi calma toate temerile. Imediat ce acesta fu înhămat şi înşeuat în verde şi aur, Wellan îl conduse spre curtea cea mare. Câteva minute mai târziu veniră şi ceilalţi, ţinându-şi şi ei caii lor de căpăstru.

– Nu pari prea entuziasmat pentru un bărbat care pleacă, în sfârşit, în prima lui misiune, îi spuse Bergeau lui Wellan, oprindu-şi calul alături de-al acestuia.

– Aseară am văzut un semn de foc pe cer, mărturisi Marele Cavaler şi mi-e teamă ca drumul nostru să nu fi fost semănat cu numeroase piedici.

– Cu atât mai bine! O să putem dovedi că am primit cel mai bun antrenament din lume! exclamă celălalt.

„Poate că are dreptate", se gândi Wellan.

Nu mult după aceea, servitorii mai aduseră-n curte încă doi cai încărcaţi cu merinde şi apă.

– Vom înconjura pe la vest Muntele de Cristal, căci în partea aceasta terenul este mai accesibil, le spuse Wellan. O să traversăm apoi Regatul de Diamant şi pe cel al Elfilor, înainte de-a ajunge la faleza care ne desparte de platourile înalte din Shola. Sper că v-aţi luat capele de blană.

– Ne-am gândit şi noi la asta, îl asigură Santo, în timp ce mângâia grumazul calului său.

– Este prima noastră călătorie lungă sub steagul de Smarald şi este de datoria mea să vă amintesc să-l purtăm cu cinste.

– Totul o să fie bine, Wellan, îl asigură Falcon. Nu mai fi îngrijorat.

– Mergem doar să ducem un mesaj altui rege, asta-i tot, adăugă Iason.

Calmul lor aparent ar fi trebuit să-l îmbărbăteze, dar o presimţire sumbră continua să-l facă să i se strângă inima ori de câte ori se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla în Shola.

Le făcu semn să-ncalece şi-l văzu pe regele Smarald Întâiul stând în picioare pe balconul apartamentului său. Îşi îndemnă calul şi se-apropie de faţada palatului, urmat de toţi ceilalţi. Regele o ţinea în braţe pe mica prinţesă din Shola.

– Să nu uitaţi că sunteţi Cavaleri de Smarald, demni reprezentanţi ai păcii şi-ai dreptăţii pe tot continentul nostru! Aş

dori ca peste tot să vă purtați așa cum vă învață codul vostru! Drum bun, Cavaleri! Și zeii fie cu voi!

Toți se-nclinară respectuos în fața suveranului lor și se-ndreptară apoi spre porțile mari ale fortăreței. Chiar voiau să iasă, când Elund se grăbi spre ei. Ridicând brațul repede, Wellan opri coloana Cavalerilor îmbrăcați în verde.

– Ce s-a întâmplat, maestre? se neliniști Wellan, încruntând sprâncenele.

– Aseară am văzut pe cer un semn teribil.

Wellan își simți sângele înghețându-i în vene. Voise să creadă că ceea ce văzuse și el, de la fereastra camerei sale, nu fusese decât o părere.

– La apropierea de falezele din Shola, trebuie să dați dovadă de cea mai mare prudență!

– Din cauza stelei de foc... murmură Marele Cavaler.

– Da, din cauza acelei stele. Înainte de-a ajunge la noi a traversat cerul Regatului Spiritelor, cerul Regatului Umbrelor și cel al Sholei. Mi-e teamă că este prevestirea unei mari nenorociri.

– În cazul acesta, să luăm și soldați cu noi, sugeră Dempsey, apropiindu-se de Wellan.

– Să mergem întâi și să vedem cu ce-o să ne-ntoarcem, îi replică Wellan. Protecția continentului Enkidiev nu este rațiunea de a fi a Ordinului nostru?

– Sunt frumoase și nobile cuvintele pe care le-ai spus, Wellan, interveni magicianul, dar Dempsey are dreptate. Nu sunteți destul de numeroși să asigurați securitatea unui continent întreg. Deci vă recomand să nu vă asumați nici un risc inutil. Puteți oricând să vă-ntoarceți și să căutați soldați în toate celelalte regate.

– Am să vă urmez sfatul, maestre Elund, îl asigură Wellan, dar cu vocea sugrumată.

Dacă Reginei din Shola i s-a întâmplat ceva rău, nici el n-o să-i supraviețuiască. Magicianul îi lăsă să plece, însă în ochii lui se putea citi teroarea. Wellan nu voi ca și frații lui să observe ce

văzuse el şi, imediat, îşi îndemnă bidiviul la galop. Închizând plutonul, Iason şi Chloe ţineau şi hăţurile cailor purtători de provizii. Din clipa în care ei trecură de marea poartă, Bergeau desfăşură mândru deasupra capului steagul Ordinului.

Pentru a-i privi trecând, pe câmpuri, ţăranii îşi încetau munca. Ei nu-şi închipuiau cum şapte luptători vigilenţi ar fi putut asigura pacea regatului, dar inima lor era plină de speranţe şi-i salutară pe Cavalerii care goneau spre Muntele de Cristal, ridicând un nor de praf în urma lor.

*

După plecarea lor, Elund îşi duse toate amuletele şi talismanele la frunte şi murmură felurite incantaţii de protecţie, iar noaptea care urmă o petrecu consultându-şi vechile cărţi de vrăji şi farmece.

Din negura vremurilor, puţine stele de foc traversaseră cerul continentului. Ultima dată fusese atunci când regele Draka atacase Regatul de Smarald, iar înainte de asta, când un duşman venit dinspre mare aproape că decimase populaţia coastei de vest. Părea imposibil ca o altă catastrofă să se fi produs undeva spre miazănoapte, căci aceea era direcţia în care se-ndrepta blestemata stea de foc. Din balconul lui, regele Smarald Întâiul îl observase pe magician. Fiinţa cea mică din braţele lui întinse mâinile şi arătă cu ghearele...

– Frică... şopti ea.

„Dar frică de ce?“ se-ntrebă regele. Se hotărî apoi să se întoarcă în apartamentele sale şi ordonă unui servitor să-l caute pe magician şi să i-l aducă.

Deodată, Kira se zbătu în braţele lui şi i se prinse, tremurând, cu ghearele de haine. Regele o cuprinse cu amândouă mâinile.

– Aici n-ai nici un motiv să-ţi fie frică! Cu mine eşti apărată!

O duse în anticameră, unde servitoarele puseseră pentru ea tot felul de jucării, dar fetiţa nu voi să se dea jos de la adăpostul

braţelor suveranului. Când el încercă s-o desprindă din îmbrăţişare, ghearele ei îi sfâşiară stofa hainelor şi, imediat, se prinseră mai sus.

– Dar ce ţi s-a-ntâmplat?

Încercă în toate felurile s-o pună jos, dar ea se-agăţase de el precum o pisică pe care vrei s-o bagi în apă. Magicianul intră la timp în cameră ca să asiste la tot acest spectacol curios.

– Nu mai staţi acolo, veniţi şi m-ajutaţi! exclamă Smarald Întâiul.

– Vreţi ca eu să m-ating de lucrul ăsta malefic? se scandalizză magicianul. Dar risc să-mi pierd toate puterile, Maiestate.

Lui Elund îi era prea frică de acea creatură ca să vină direct în ajutorul suveranului său. Poate c-ar fi fost mai bine să găsească un obiect destul de greu ca s-o ucidă, c-o lovitură puternică... Nici nu-i trecură bine prin minte aceste gânduri, când Kira întoarse repede capul spre el şi-l săgetă cu privirea.

– Pe cuvântul meu, are puterea de-a citi gândurile! strigă magul, înspăimântat.

– Frică, repetă prinţesa sholiană, înfigându-şi vârfurile ghearelor în pielea regelui, care scoase un strigăt de durere.

Când regele încetă să mai tragă braţele mici s-o poată desprinde de pe veşmântul lui, copila se linişti imediat. Chiar se mai căţără cu câţiva centimetri pe pieptul regelui şi-şi ascunse faţa mică la gâtul lui Smarald Întâiul, care se-ntreba în gând cum putuse Regina Fan s-o suporte pe această copilă. Odată ce fu sigur că n-o să fie tentată să-i transforme hainele-n zdrenţe, regele se aşeză-n fotoliul balansoar. Elund era mereu în faţa lui, cu chipul răvăşit de spaimă.

– Care era subiectul discuţiei voastre cu Cavalerul Wellan, adineauri? întrebă el, fără un interes deosebit, legănând copilul.

– Am văzut un semn înspăimântător pe cer, Maiestate. Mi-e teamă ca o nenorocire teribilă să nu se fi abătut asupra ţării spre care i-aţi trimis pe Cavaleri.

Kira începu din nou să tremure şi regele îşi dădu seama că ea-nţelegea tot ceea ce se spunea în preajma ei.

– S-ar spune că e capabilă să ne interpreteze emoţiile, riscă magicianul.

– Dacă v-ar fi mai puţin frică de bebeluşul ăsta, m-aţi putea ajuta să-l înţelegem mai bine, Elund.

– Un demon este periculos mereu, indiferent care-i este vârsta, Sire.

– În afară de a-mi fi distrus garderoba, nu mi-a pricinuit nici un rău. De ce nu-ncepeţi să lucraţi cu ea?

– Pentru că mi-ar putea într-adevăr fura toate puterile! Şi pentru că, fără ele, n-aş mai putea urmări educaţia copiilor pe care mi i-aţi încredinţat...

Smarald Întâiul scoase un suspin. Cu magicianul ăsta el nu avea niciodată ultimul cuvânt. În braţele sale, Kira continua să tremure, ca un animal mic şi înfricoşat.

– Aţi consultat oglinda destinului? întrebă regele, doritor să afle mai multe despre prevestirea de pe cer.

Elund îi explică ce citise toată noaptea şi-i spuse că-n oglindă nu se uitase decât odată cu primele raze ale soarelui. Din nenorocire, nu văzuse decât fum şi flăcări şi nicidecum ceea ce i-ar fi dat voie să descopere ameninţarea care plana asupra continentului Enkidiev.

– Cavalerii mei vor şti s-o afle, sunt sigur, declară imediat regele. Şi îndrăznesc să cred că Wellan va avea prezenţa de spirit să trimită un curier cu un mesaj, dacă ameninţarea se va-ntinde până la noi.

– Pericol! repetă şi Kira la urechea lui.

– Elund, dacă n-o să m-ajutaţi să-nţeleg copilul ăsta, mă voi adresa altui magician, îl ameninţă regele.

– Lăsaţi-mă să-mi consult mai întâi cărţile şi să m-asigur că pot s-o fac fără teamă, Maiestate.

Smarald Întâiul îi ordonă să se pună la punct imediat. Curios lucru, după ce magicianul părăsi încăperea, Kira înălță capul. Puse mâinile pe obrajii protectorului său și-l obligă să i se uite-n ochi.

– Pericol, insistă ea.

Regele fu cuprins brusc de amețeală, ca și cum balansoarul ar fi cedat sub el. Ochii copilului se transformară în ferestre, prin care el văzu cavaleri negri înaintând pe zăpadă călare pe niște dragoni ca niște monștri uriași. Purtau toți lănci ascuțite, dar nici un scut. Departe, în spatele lor, se ridica o fortăreață de gheață. Ca și cum ar fi ajuns într-un loc, în care timpul nu mai exista, Smarald Întâiul simți din nou pământul sub picioare. Kira tremura pe genunchii lui și-l observa cu foarte multă atenție. Ce urma să se-ntâmple? Cum apăruseră aceste imagini în mintea lui? Tânăra sholiană era cumva răspunzătoare de ele?

– Pericol... spuse ea din nou.

– În noaptea asta am să pun santinele pe metereze. Totuși, nu fi înspăimântată, fetițo! Nimeni n-o să vină aici să-ți facă rău.

O strânse-n brațe cu multă dragoste, spunându-și că va trebui să vorbească-n particular cu magicianul, imediat ce copila va fi așezată în pat. Aceste imagini nu erau, de fapt, decât expresia nesiguranței pe care ea o resimțea în lumea asta, total străină pentru ea, dar voia totuși să i le descrie lui Elund.

*

Magicianul se-ntorsese tulburat în turnul său. Copiii începuseră deja să intre-n sala în care-nvățau, din care cauză lectura trebuia să și-o amâne pe mai târziu. Se-așeză-n mijlocul primului grup: două fete și șapte băieți, în vârstă de vreo zece ani, printre care se afla și primul reprezentant al Țării Elfilor. Mărunțel de statură, Hawke avea pielea albă ca zăpada. Ochii lui mari și verzi nu pierdeau nimic din ceea ce se-ntâmpla în jurul lui, iar puterea lui de deducție se dovedea a fi remarcabilă. Elund nu

credea însă că va avea destulă putere să mânuiască armele. Toţi cei la fel cu el erau nişte aşi ai camuflajului şi nicidecum nişte luptători. Şi-apoi cum o să poată Hawke ridica o sabie mai grea chiar decât el? Din fericire, înainte de-a deveni oficial Scutieri, aceşti elevi mai aveau de studiat încă un an întreg.

Le-mpărţi pergamente cu texte-n limbi străine, pentru ca ei să le traducă-n limba Regatului de Smarald, care va deveni, într-o zi, limba scrisă a tuturor popoarelor continentului. Elund se plimba printre tinerii „cercetători", care se uitau cu deosebită consideraţie la textele vechi. Mândră, Bridgess se străduia să transcrie, pe-un pergament absolut nou, primele cuvinte care le-avea în faţa ei. Copila aceasta blondă, originară din Regatul Perlei, promitea foarte mult. Încă de la sosirea la castel, ea excela în tot ceea ce făcea. Magicianul era sigur că va fi ucenicul cel mai devotat al Ordinului.

Magicianul îl văzu apoi pe Hawke stând în faţa ruloului vechi de papirus maroniu, uitându-se fix şi cu inima vizibil grea de nelinişte şi întrebări. Elund îşi adună poalele tunicii şi-ale capei şi se-aşează în faţa tânărului elf.

– Ce s-a-ntâmplat, Hawke? îl întrebă magicianul, arcuindu-şi sprâncenele cărunte şi groase.

– Am văzut steaua de foc de pe cer, şopti el, pentru ca toţi ceilalţi să nu-l audă. Nu adunasem prea mulţi ani când părinţii mei m-au trimis aici, dar îmi amintesc încă ce credeau strămoşii noştri despre focul din cer.

În jurul lui, câţiva elevi se-ntoarseră să-l asculte. N-aveau nevoie să-i audă glasul pentru a-nţelege ceea ce spune, căci ei puteau să-şi citească gândurile unul altuia. Kevin, originar din Regatul Zenor, se dovedise sensibil la emoţiile colegilor lui.

– Şi ce spuneau ei? insistă Elund, uşor contrariat.

Cavalerii trebuiau să se mândrească cu instinctul şi puterile lor magice şi nicidecum să se distreze pe seama superstiţiilor ce continuau să se răspândească pe continent.

– Că în curând se va produce o mare nenorocire.

– Şi ţi-e frică, Hawke?

– Eu ştiu că un Cavaler n-are voie niciodată să cedeze fricii, maestre Elund, dar este foarte greu, pentru că simt prea multă teroare aici, făcu băiatul, punându-şi mâna pe inimă. Iar teroarea nu-i a mea.

– Atunci, a cui este?

– Nu ştiu, dar mi-e teamă să nu fie a unui număr mare de oameni, poate chiar a unui popor întreg.

De data aceasta toţi elevii încetară să mai lucreze şi se-ntoarseră spre magician. Desigur că Elund nu voia să-i înspăimânte, dar fuseseră obişnuiţi să audă şi să spună adevărul.

– S-a petrecut o nenorocire mare, maestre Elund? întrebă Hawke.

– Nu ştiu, la fel ca tine, băiete, suspină acesta, dar e-adevărat că trecerea stelei de foc a precedat întotdeauna evenimente tragice.

– Din această cauză Cavalerii au plecat de la castel? întrebă Kevin, frângându-şi mâinile de-ngrijorare.

– Nu, îl asigură magicianul. Maiestatea Sa le-a încredinţat o misiune.

– Atunci, dacă în altă parte sau pe continent s-a întâmplat ceva, ei o să afle? insistă Nogait, originar din Regatul Turcoazelor.

– O să afle!

Discuţia încheindu-se, fu foarte greu să ceri elevilor să-şi reia lucrul cu aceeaşi concentrare ca la-nceput, căci, în pofida faptului că ei deveniseră nişte copii ai Ordinului de Smarald, continuau să fie îngrijoraţi de ţările lor de origine. Dar Elund n-avea de-ales. Copiii aceştia erau viitori Cavaleri şi nu le era îngăduit să se lase copleşiţi de emoţii.

– Pe cavalerul Wellan şi pe fraţii lui îi puteţi ajuta doar continuându-vă studiul, pentru a putea să-i însoţiţi mai târziu în

misiunile lor de pace pe întreg continentul Enkidiev. Astăzi studiul vostru constă în descifrarea unor documente vechi.

Magicianul se ridică şi-ncepu să-nconjoare din nou mesele de lucru, având un aer mai mult decât sever. Elevii îi cunoşteau foarte bine această expresie a feţei. Se-ntoarseră, deci, la pergamentele lor, printre ei fiind chiar şi Hawke, care-l derula pe-al lui cu o mână tremurândă.

– O să mă duc să mă ocup de cei mai tineri, spuse Elund. Când o să mă-ntorc, vreau ca traducerile voastre să fie gata deja.

Magicianul se-ndreptă spre uşa cea mare, urmărit de privirile tulburate ale copiilor, dar era convins c-o să facă tot ce le-a cerut. În definitiv, ei erau viitori Cavaleri de Smarald!

*

În ce-l priveşte pe suveran, acesta o linişti pe Kira tot aşa cum reuşise s-o determine să se dea jos de pe fereastra bucătăriei, mulţumită unui biberon plin cu lapte cald. Fetiţa se-agăţă de el ca o pisicuţă-nfometată, astfel că regele putu s-o pună, în cele din urmă, în patul ei. Lăsând-o în grija lui Armene, Smarald Întâiul se duse să-şi schimbe tunica ruptă, întrebându-se dacă şi ceilalţi părinţi din regat se loveau de-aceleaşi probleme când îşi creşteau copiii. Armene rămase câteva minute la căpătâiul fetiţei şi, constatând înduioşată că aceasta adormea încet în timp ce sugea, îşi făcu de lucru, aranjându-i camera şi fredonând o melodie, complet absorbită de preocupările ei domestice.

*

Magicianul intră acum într-o altă cameră circulară din Turnul cel Mare, unde se aflau cei mai mici dintre elevi. O mare parte dintre ei aveau doar şase ani, în afară de Colville, originar din Regatul de Jad, care n-avea decât cinci, dar care în tot ce făcea dădea dovadă de-o inteligenţă vie. La vârsta lor trebuiau învăţaţi doar cum trebuie să-şi stăpânească noile puteri. Mai

târziu s-ar fi putut să li se insufle principiile Ordinului şi felul în care ele puteau fi folosite.

Copiii erau strânşi într-un cerc în jurul unei grămezi de nisip, iar când magicianul intră, toţi acei ochi inocenţi se-ntoarseră spre el. „Viitorul regatului", se gândi Elund, aşezându-se lângă ei. Primul exerciţiu al dimineţii se dovedea a fi mai degrabă simplu pentru aceşti copii supradotaţi. Rând pe rând, ei trebuiau să se folosească de-acea putere a spiritului lor care-i ajuta să contureze forme în nisip. Majoritatea recreau obiecte care le fuseseră familiare în viaţa lor petrecută acasă. Doar micuţei Ariane, originară din Regatul Zânelor, îi plăcea să scoată la lumină flori.

Elund îi privea lucrând cu un zâmbet de mulţumire. Aceştia erau mai dotaţi şi mai ascultători decât clasa care-i precedase.

În timp ce aceste gânduri îi treceau prin minte, magicianul văzu deodată copila mov strecurându-se în cameră pe vârful degetelor şi-un fior de oroare îi străbătu tot spatele. Dar ce făcea fetiţa, nesupravegheată, în turnul lui? Fără-ndoială fusese atrasă de limbuţia copiilor, sau era unul dintre acele simţuri necunoscute, pe care copila le poseda şi care o condusese la el? Magicianul o studie în linişte, curios să vadă ce punea la cale, fiind gata să intervină în fiecare moment cu ajutorul magiei sale, în cazul în care s-ar fi repezit la vreun copil.

De două ori mai mică decât elevii lui, sholiana se fofilă printre ei şi observă că aceştia se uitau la nisip. Când Pencer, originar din deşert, lăsă cactusul să cadă-n praf, Kira ridică braţul şi făcu firele de nisip să se-rotească-ntr-un vârtej, care plăcu foarte mult copiilor. „Nu-i rău deloc", gândi magicianul, sperând că ea n-o să pregătească ceva diabolic.

Nisipul se opri din învârtire şi firişoarele lui sculptară forma monstruoasă a unui dragon, mergând în patru labe şi având botul larg deschis. El suflă ca un şarpe-n direcţia copiilor, care, speriaţi, deschiseră ochii mari. Călare pe spatele dragonului,

se-afla o creatură cu înfăţişare umană, cu faţa hidoasă şi purtând în mână o lance lungă.

– Kira, nu vrem aşa ceva aici, interveni magicianul.

– Shola, spuse fetiţa, aţintindu-l cu ochii ei violeţi.

Chiar dacă ea şi-a îndreptat atenţia spre Elund, creaţia ei malefică continua să se-nvârtă în jurul cozii şi să-i sperie pe copii.

– Frică, şopti copila mov, începând din nou să tremure.

– Nu ţi-ar fi aşa frică dacă imaginaţia ta n-ar inventa asemenea monştri, prostuţo!

– Poate că în ţara ei sunt astfel de fiinţe, interveni Hettrick.

– Regatul ei este-acoperit de zăpezi veşnice, tinere, îi răspunse magicianul. Dragonii n-ar putea supravieţui la Shola.

– Shola, repetă Kira, voind cu disperare ca Elund să-nţeleagă ceea ce ea voia să-i sugereze.

Şi alte personaje se materializară din nisip şi-ncepură să alerge-n toate direcţiile, făcându-i pe copii să scoată strigăte de surpriză. Dragonul şi cavalerul începură s-alerge după ele şi le masacrară pe toate.

– Kira, destul! tună magicianul.

Toate personajele de nisip dispărură deodată, iar Kira se-ndreptă cu spatele imediat spre uşă, lovită fiind de mânia adultului, care stătea în faţa ei asemenea unui zid.

– Cavalerii sunt luptători care nu se bat decât atunci când e necesar, declară Elund. Jocurile despre război nu le plac şi, cu atât mai puţin, moartea unor oameni nevinovaţi. Eu nu voi tolera acest fel de-amestec în treburile mele. E clar?

Kira nu-nţelegea nici un cuvânt din cele folosite de magician. Intenţiile acestuia îi erau însă foarte clare. Mesajul ei nu doar că îl lăsă indiferent, dar reuşi chiar să-l enerveze. Nimeni dintre cei ce locuiau la castel nu-nţelegea gravitatea celor ce se petrecuseră de curând la Shola. Îi întoarse spatele şi scăpă fugind. Imediat Elund pretinse linişte elevilor lui şi-i făcu să tacă în momentul în care ei voiră să ştie mai multe despre copila mov.

*

Trecu mult timp până când Armene își dădu seama că mica ei protejată nu mai era în pat. După ce-o căută peste tot în cameră, ea sună alarma. Servitorii o ajutară s-o caute, dar Kira nu se vedea nicăieri. Fu anunțat și regele de dispariția ei, iar acesta mobiliză tot personalul castelului s-o caute. Smarald Întâiul ceru să se caute-n fiecare colțișor al palatului și, în curând, o servitoare o observă pe prințesă cățărată pe-un dulap înalt din mijlocul coridorului.

Suveranul și Armene fură imediat chemați acolo.

– Dar cum a putut să se cațăre până-acolo? se miră monarhul.

Amândoi încercară să momească fetița agitându-i sub nas un biberon cu lapte, dar ea refuză cu obstinație să se miște. Nemaiavând argumente, monarhul ordonă servitorilor să caute o scară în grajd, pentru a o salva el însuși pe Kira.

– Nici să nu vă gândiți, Sire, protestă Armene.

– Uitați de dinții ascuțiți și ghearele la fel de ascuțite ale copilei, zise el. Credeți că putem cere cuiva, pe care ea nu-l cunoaște, s-o dea jos?

– În cazul acesta, voi fi eu!

Imediat ce scara fu adusă și așezată-n fața dulapului, servitoarea urcă-ncet treptele. Spectacolul care-o aștepta îi sfâșie inima. Chircită, sprijinindu-se de peretele de piatră, Kira plângea șiroaie...

– Mama... șopti ea, recunoscând-o pe Armene.

Servitoarea reuși s-o prindă de-un colț al hainei umede și-o trase la ea în brațe, coborând atentă scara și-ntorcându-se apoi spre rege.

– Eu cred că abia acum ea și-a dat seama că a fost separată definitiv de mama ei, se-ntristă Armene.

4

ÎN DRUM SPRE SHOLA

După ce-nconjurară Muntele de Cristal, vârful cel mai înalt de pe continent, Cavalerii de Smarald intrară în Regatul de Diamant, ţară în care Chloe văzuse lumina zilei. Ea-şi părăsise însă ţara natală pe vremea în care nu era decât un copil şi, asemenea fraţilor ei, nu se mai întorsese printre ai săi.

De când intraseră în marea pădure de conifere, Chloe simţise imediat mirosurile familiare, dar nici o amintire nu-i revenea în minte. Ştia doar că era fiica cea mică a Regelui Pally şi a Reginei Ella, dar chiar şi chipul lor se pierdea în ceaţă. De acum înainte fraţi îi erau toţi aceşti tineri curajoşi care purtau platoşa verde a Cavalerilor de Smarald. Crescuse odată cu ei şi-n ei avea o încredere oarbă.

În timp ce călărea în spatele lor, ţinând distrată şi hăţurile unuia din cei doi cai purtători de provizii, Chloe se surprinse gândind la fiecare dintre vitejii ei camarazi. În frunte era, desigur, Wellan. Încă de la-nceputul uceniciei sale la Castelul de Smarald, el demonstrase calităţi indiscutabile de şef. Avea o gândire de strateg, asemenea tatălui său, Regele Burge, şi era tot atât de lat în spate. Cu părul lui blond închis, ce-i atingea uşor umerii şi ochii de-un albastru puternic, Wellan era un gigant printre fraţii lui de arme. Mânuia toate armele Cavalerilor cu putere şi uşurinţă. Astfel că în scurt timp devenise eroul clasei

şi, mai târziu, al tuturor celorlalţi elevi care-l spionau de la înălţimea galeriei, în timp ce mâncau sau, pe la ferestrele castelului, în timp ce practicau arta războiului în curtea cea mare. Dar Wellan avea şi o latură serioasă, câteodată de-a dreptul sumbră. Nimic nu-l făcea să râdă, nici chiar glumele lui Bergeau. Menţinea mereu o barieră de gheaţă între lumea exterioară şi el însuşi şi fusese pentru prima dată la întâlnirea cu Regina din Shola când Chloe putuse să-i vadă faţa austeră luminându-se. Desigur, Wellan era un taciturn, dar Cavalerii de Smarald nu şi-ar fi putut găsi un şef mai bun.

În spatele ei călărea Santo, originar din Regatul Fal. Nu foarte înalt, Santo dădea dovadă de o forţă fizică impresionantă în momentul în care era obligat să se bată. Tânărul acesta cu părul negru ca noaptea şi cu ochi la fel de-ntunecaţi avea calităţi de negociator. În mod special sensibil la umorul şi emoţiile celorlalţi, el ştia să descifreze meandrele inimii fraţilor săi şi să găsească acele cuvinte bune care să-i liniştească. Mâinile lui magice vindecau toate relele, căci el nu putea vedea o altă fiinţă suferind. De-o sensibilitate de-a dreptul feminină, poemele scrise de el şi cântate cu voce şi acompaniament de harpă de el însuşi îţi readuceau încrederea şi speranţa în suflet.

Urma apoi Bergeau, fiul unui bandit din Deşert. Cu toate că nu se mândrea cu originea lui, nici nu căuta s-o renege. Puţin numeroşi, locuitorii din deşert nu aveau atâtea resurse în comparaţie cu cei din alte ţări. Se refugiaseră în sudul continentului să scape de justiţie, ducând apoi un trai cinstit, plin de greutăţi şi pericole, dar care valora mai mult, căci îi scăpa de carceră. Tatăl lui Bergeau îşi lăsase fiul în mâna lui Smarald Întâiul ca să-l scape de foame şi mizerie şi, totodată, să aibă satisfacţia de-a şti că unul dintre urmaşii lui ducea un trai onorabil.

Puternic şi musculos, Bergeau se servea rareori de forţa lui împotriva altora. Prefera s-o folosească dând o mână de-ajutor ţăranilor sau anturajului regelui, atunci când anumite lucrări o

cereau. Putea, fără ajutor, să ridice o căruţă, în timp ce i se schimba roata sau putea să ducă pietre tot atât de grele ca el. Prompt, el spunea tot ce gândea, dar niciodată nu se-arăta a fi rău. Când izbucnea, o făcea doar pentru a-l proteja pe unul din fraţii săi de arme. Îşi păstrase încă din copilărie o piele întunecată în permanenţă. Cu păr brunet, ochi de culoare castaniu-aurie, lui Bergeau îi flutura mereu un zâmbet pe buze, stingându-se doar atunci când fraţii lui erau în pericol. Avea o răbdare extraordinară, iar Wellan nu ar fi ezitat să-i încredinţeze viaţa cu ocazia unei lupte, căci rezista până la capătul puterilor lui.

Falcon se născuse în Regatul Turcoazelor, unde superstiţiile erau numeroase. De la venirea lui pe lume, până când sosise la Castelul de Smarald, el se scăldase-n basmele fantastice ale bătrânilor din ţara lui. Acest regat se-ncolăcea într-o vale adâncă, la miazăzi de Muntele de Cristal.

Locuitorii lui hotărâseră să nu taie marile păduri, ci să cultive cele necesare pe diferitele platouri de-a lungul malurilor râului Wawki. Ei n-aveau nicidecum un castel, căci solul stâncos cu calităţi magice nu se preta la aceasta. Regele lor locuia deci într-o casă obişnuită, simplă, ca a tuturor celorlalţi supuşi ai săi. Aceştia trăiau în comuniune cu natura, dar se baricadau în casă imediat după apusul soarelui, ca să scape de animalele mitice, pe care nu le văzuseră niciodată, dar ale căror fapte rele se transmiseseră din strămoşi, ele fiind povestite şi-acum. Nu foarte înalt, Falcon era subţire şi agil. Părul negru şi-l purta scurt şi te puteai pierde în ochii lui albaştri ca marea. Chiar dacă el crescuse-n Castelul de Smarald şi-n ciuda antrenamentului său, tot mai îi era teamă de-ntuneric şi nu se-ncumeta să-l înfrunte decât împreună cu ceilalţi Cavaleri, fraţii lui de arme. Blând şi romantic, el ştia că-ntr-o zi se va-nsura şi va da Ordinului numeroşi copii, căci înţelegea importanţa Cavalerilor de Smarald în menţinerea dreptăţii şi armoniei pe continent. Luptător cu reflexe rapide, el se folosea mai degrabă de

elementul surpriză ca să-şi învingă adversarii. Într-o luptă faţă-n faţă, chiar şi lui Wellan îi inspira teamă.

Fiu al Regelui Wyler şi-al Reginei Stela, Dempsey se născuse-n Regatul de Beril, cuibărit pe înaltele platouri, între valea Regatului Turcoazelor şi imensa Pădure Interzisă. Bine clădit, cu umeri largi, părul lui scurt şi blond abia-i acoperea urechile, iar ochii lui albaştri erau mărturia unei prudenţe maxime. Într-adevăr, aerul mai rar, ploile mai sărace-n apă şi terenul accidentat din Beril îi incitau pe locuitori să nu rişte inutil şi să exploateze la maximum resursele pământului lor. Încă din copilărie Dempsey fusese forţat să participe la lucrările de irigaţie ce garantau recolte bune poporului său şi încă de pe-atunci el a înţeles foarte repede fragilitatea vieţii omeneşti. Era la fel de serios precum Wellan, căci prea des nu se distra şi era tentat să dea atenţie doar laturii practice a unui exerciţiu sau a unei misiuni. Ştia cel mai bine dintre toţi să-i potolească pe ceilalţi şi puteai să ai încredere în el ca să interpretezi mesajele pământului.

Cel mai tânăr dintre Cavalerii de Smarald, dar şi cel mai activ, Iason, se născuse-ntr-un sat din Regatul Perlei. Încă de mic atrăsese atenţia părinţilor săi prin talentele lui de telekinezie. Chiar din fragedă pruncie demonstrase aptitudini surprinzătoare mişcând unele obiecte doar cu ajutorul voinţei. Când începu să se folosească de-această putere neobişnuită, în defavoarea celor de-o vârstă cu el, tatăl său hotărî să-l trimită la Castelul de Smarald, ca aptitudinile lui să fie folosite spre binele tuturor. Tot din copilărie păstrase şi pornirea spre distracţie, iar câteodată Wellan trebuia să-l cheme la ordine, pentru că, după părerea şefului, umorul nu-şi avea locul în misiunile care le erau încredinţate. Părul blond închis şi-l purta lung, până la umeri, la fel ca Wellan, dar refuza să-l lege pentru a se simţi mai liber. Ochii lui verzi îi străluceau de plăcere, căci ţinea la viaţă mai mult ca la orice. Înalt şi subţire, Iason nu era un luptător prea puternic şi, fiind conştient de asta, se-ncredea dinainte în

calităţile sale de a-şi dezarma adversarii mulţumită puterii sale de levitaţie. Wellan îi tot repeta că aceasta nu-i va fi de nici un ajutor dacă va trebui să-nfrunte o oaste-ntreagă, dar prea tânărul Cavaler ridica din umeri. În Ordin vedea doar o forţă simbolică, a cărei simplă existenţă era de-ajuns să dezamorseze intenţiile belicoase ale Regatelor de Argint şi Shola, dacă va fi cazul.

Cât despre Chloe, ea se trăgea dintr-o ţară care fusese doar o colonie a Regatului de Smarald, întemeiată de partea cealaltă a Muntelui de Cristal. Subţirică, dar puternică, Chloe îşi purta părul blond destul de scurt, iar ochii ei, de-un albastru foarte deschis, păreau câteodată străvezii. Ea reprezenta principiul feminin, ceea ce îi conferea grupului lor un echilibru preţios. Chiar dacă mânuia sabia cu aceeaşi iscusinţă ca fraţii săi de arme, primul ei reflex nu era acela de-a ataca. Natura ei feminină o determina să-nţeleagă o situaţie înainte de-a se angaja în ea. Chiar dacă Wellan nu o spunea direct, el îi aprecia sfaturile, care proiectau o lumină diferită asupra tuturor problemelor în discuţie.

*

Cavalerii de Smarald trecură de-a lungul râului Tikopia, care şerpuia leneş pe la poalele muntelui şi-apoi urca spre nord. Printre crengile stufoase ale copacilor puteau acum zări piscurile înzăpezite ale Regatului Shola, dar ele se-aflau încă prea departe ca fortificaţiile să poată fi zărite.

– Unde facem popasul de noapte? întrebă Dempsey destul de tare ca toată coloana să audă.

– Înainte de căderea nopţii am putea ajunge la Castelul de Diamant, răspunse calm Wellan. Asta dacă nu cumva Chloe nu vrea să ne oprim acolo.

– Ţi-e frică să n-o oprească părinţii ei? îl tachină Iason.

– Ce-ai face tu dacă fiica ta ar fi devenit o femeie atât de frumoasă? replică Bergeau dând din umeri.

– Eu i-aş căuta un soţ bun, răspunse Santo.

– Aţi terminat odată să spuneţi tot felul de prostii? interveni Chloe, clătinând din cap.

– Ultima hotărâre-i a ta, Chloe, spuse Wellan.

– Eu nu ţin să mă opresc la Castelul de Diamant, cu toate că locuitorii lui ar fi, fără-ndoială, fericiţi să-i vadă pe Cavalerii de Smarald. Cred însă că avem să pierdem mai puţin timp dacă vom dormi în pădure.

Continuară să-nainteze în linişte, în timp ce Wellan aprecia situaţia. Oprirea la Castelul de Diamant s-ar fi dovedit o decizie politică înţeleaptă, dar ei ar fi fost obligaţi să asiste la tot felul de ceremonii pregătite-n pripă în onoarea lor de gazde, ceea ce le-ar fi întârziat mult drumul spre Shola.

– O să dormim în pădure, anunţă Wellan, dar mâine ne vom deplasa pe drumul castelului pentru ca oamenii să ne poată vedea.

Pentru că toate hotărârile lui Wellan erau fără drept de apel, nimeni nu-i răspunse. Îşi continuară drumul pe malul râului până la apusul soarelui. Văzând cum dispare-ncet lumina zilei, Falcon deveni tot mai nervos. Wellan îi opri într-un luminiş, ceea ce le-ngăduia să observe cu uşurinţă pe-oricine se-apropia de ei. Nu se-aşteptau să-ntâlnească forţe ostile Regatului de Diamant, dar prezenţa vânătorilor prin pădurile acestea putea fi un potenţial pericol.

Se ocupară mai întâi de cai, apoi Dempsey aprinse focul. Santo şi Chloe se duseră să caute vreascuri să poată menţine focul şi pe timpul nopţii, în timp ce Falcon pregătea o ciorbă. Flăcările care străluceau îi întăriră sufletul superstiţios. După ce se aşezară toţi în jurul focului şi mâncară până se săturară, Iason insistă ca Wellan să le povestească despre cei dintâi Cavaleri de Smarald, cei care fuseseră înaintea lor cu multe sute de ani în urmă.

– Pe-atunci ei au fost adunaţi de cea de-a Noua Dinastie de Smarald, în timp ce continentul era luat cu asalt de-o rasă ciudată de dragoni, începu Wellan, curăţând un măr.

Falcon îşi adună haina în jurul trupului, simţind cum îl trece-un fior de groază. Aceste poveşti ale unor creaturi stranii îi aminteau întotdeauna de legendele Regatului Turcoazelor.

– Ţăranilor le era prea frică să se lupte cu ei. Atunci regele Jabe de Smarald ceru Magicianului de Cristal să-nzestreze pe cei mai buni soldaţi ai săi cu asemenea puteri, încât ei să-i poată învinge pe demoni. Aşa s-au născut primii Cavaleri de Smarald. Ei trecură în fruntea armatelor tuturor regatelor continentului şi reuşiră să-mpingă duşmanul până la mare.

– Dar de unde veneau aceşti demoni? întrebă Falcon, din care nu se mai vedeau decât ochii, pentru că, în rest, intrase tot sub o pelerină.

– De partea cealaltă a mării există numeroase continente, iar legendele povestesc despre demoni care populau unul dintre ele. Şi lumea lor era-mpărţită în regate, la fel ca la noi, dar în loc să-i lase pe ţărani să lucreze, să hrănească poporul, ei îi mâncau.

La auzul acestora, Falcon dispăru tot sub pelerină, iar ceilalţi izbucniră-n râs, în afară de Wellan, care se mulţumi să schiţeze un zâmbet.

– Cu cine seamănă aceste creaturi? întrebă Iason, cu ochii lui mari şi verzi strălucind de curiozitate.

– Am citit într-o carte veche că erau asemănători oamenilor, dar purtau o carapace neagră şi alunecoasă precum a insectelor, spuse foarte serios Wellan. Ochii lor sunt tot atât de mari ca acest măr şi strălucesc, de parcă ar arunca flăcări. Iar maxilarele...

– Ai milă! strigă Falcon, răsărind din pelerină.

– Demonii ăştia au fost învinşi, Falcon, oftă uşurat Dempsey. N-o să mai vină să te gâdile la picioare în timpul somnului.

– Şi noi nu ştim dacă anticii nu le-au cam exagerat însuşirile, adăugă Chloe. Ştii foarte bine că toţi cei care au descris bătălii pe pergamente nu sunt cei care au luat efectiv parte la ele.

Falcon însă nu se putea consola cu nimic şi se uita cu ochi rugători la Wellan, dar acesta continua să-şi mestece în liniște mărul.

– Sunt poveşti din vechime, spuse el într-un târziu. Ele ne amintesc de duşmanul ce se poate ivi din mare în orice moment, iar noi trebuie să fim pregătiţi să-l înfruntăm.

– Aşteptându-l, nobilii Cavaleri de Smarald nu sunt bùni decât să poarte mesaje între regatele continentului, rânji Iason.

Wellan îl fulgeră cu privirea. Dacă era adevărat că nu trecuseră încă la acţiune, aceasta nu-nsemna că înduraseră degeaba pregătirea şi antrenamentul. Dacă Elund îl sfătuise pe Smarald Întâiul să facă să renască acest Ordin străvechi de cavalerie este pentru că el citise-n stele multe semne care prevesteau un pericol iminent.

– Ceea ce vreau eu să ştiu este de ce-au dispărut aceşti primi Cavaleri de Smarald, insistă Bergeau.

– I-a distrus propriul orgoliu, răspunse Wellan, aruncându-le în acelaşi timp şi-un avertisment.

Toţi îl priviră fix, aşteptând urmarea. Wellan îşi plimbă, preţ de câteva momente, privirea de gheaţă studiind figurile fraţilor săi de arme, apoi, aruncând mărul în spatele lui, aplecă uşor capul.

– Cavalerii din vechime n-au crescut odată cu puterile lor magice, ca noi, spuse el, încruntându-şi sprâncenele. Când Magicianul de Cristal le-a atribuit aceste puteri, ei erau deja oameni în toată firea. Ei le-au folosit în timpul luptelor ca să-i învingă pe duşmani şi să-şi apere propria viaţă, dar, odată ce bătăliile-au luat sfârşit, odată ce ei s-au întors în ţările lor, şi-au dat seama foarte repede că aveau, mulţumită acestora, un avantaj asupra tuturor celorlalţi oameni şi-au încercat să profite de asta.

– Dar Magicianul de Cristal ce-a făcut? întrebă Falcon.

– Înainte ca el să se poată amesteca, ei începuseră deja să se omoare unii pe alţii. În loc să continue să se servească de-aceste

daruri minunate şi să-şi ajute semenii, Cavalerii au încercat să-şi îndrepte ura împotriva celor deopotrivă cu ei. Unul a fost chiar tentat să-l răstoarne pe Regele Jabe şi să devină el suveranul Regatului de Smarald.

– Şi câţi Cavaleri mai rămăseseră în momentul în care Magicianul de Cristal s-a hotărât să intervină?

– Ceva mai puţin de-o mie. A trebuit să-nlăture o mare parte dintre ei, iar celorlalţi să le ia puterile, dar unul dintre ei dispăruse deja. Îl chema Onyx. Nu mai ştim foarte bine dacă el era originar din Regatul de Smarald. Ştim doar că era un om foarte puternic şi foarte viclean.

– N-a mai fost găsit niciodată? întrebă Falcon c-o voce abia auzită.

– Ei, şi? interveni Bergeau, ridicând din umeri. Toate astea s-au petrecut cu sute de ani în urmă! De-atunci a murit, l-au îngropat şi, împreună cu el, şi năravurile lui rele.

– Bergeau are dreptate, aprobă Chloe, tocmai pentru a-l linişti pe Falcon.

– E târziu, fraţilor, închise Wellan discuţia, desfăşurându-şi pledul.

Toţi îl imitară şi, nu după mult timp, stăteau lungiţi pe pământ în jurul focului. Doar lui Falcon îi trebui mult timp ca s-adoarmă, gândurile fiindu-i invadate de imagini înspăimântătoare cu demoni care devorau oameni.

5

SUB SEMNUL STELEI DE FOC

Între timp, la Castelul de Smarald lucrurile erau departe de-a se liniști. Micuța Kira nu se oprea din plâns deși Armene o ținea în brațe, iar suveranul depunea toate eforturile să-i distragă atenția. Ea-și înfundase fața în cutele rochiei femeii și, cu încăpățânare, stătea agățată acolo. Când refuză chiar și să mănânce, Smarald Întâiul începu să se teamă de ce-i mai rău.

– E-atât de slabă, încât nu i se văd decât pielea și oasele, exclamă el. Dacă nu mănâncă nimic o să moară înainte ca mesajul meu s-ajungă la mama ei.

Nici chiar biberonul cu lapte cald nu mai avu asupra ei efectul dorit. Armene stătea într-un fotoliu din apartamentul personal al regelui și căuta prin toate mijloacele să-i trezească interesul cu un bol plin cu cereale și lapte. Dacă măcar ar fi vorbit aceeași limbă ca a ei.

– Kira, suflețelul meu, ascultă-mă, o ruga femeia cu o voce insistentă. Eu știu că tu înțelegi tot ce-ți spunem. Să știi că noi îți împărtășim disperarea, dar nu putem să te trimitem la Shola.

Auzind numele țării sale, Kira ridică ochii ei mari înecați în lacrimi și se uită la protectoarea sa.

– Mama ta ni te-a încredințat nouă și noi avem datoria să avem grijă de tine.

– Mama...

Kira se-ndreptă brusc pe genunchii lui Armene, duse mâinile la piept şi se strâmbă de durere. Crezând că protejata monarhului este bolnavă, Armene răscoli întregul palat. Singurul care ştia să vindece toate relele era Elund. Acum nu mai avea de-ales, trebuia să se-ocupe de copil. Regele o luă în braţe pe Kira şi-o duse el însuşi în turnul înalt al magicianului. Elund începuse deja să explice transmiterea gândurilor la clasa lui cea mai mare, dar Smarald Întâiul nu mai putea s-aştepte. Intră ca o vijelie în sala cea mare şi rotundă cu fetiţa-n braţe şi Armene pe urmele lui.

– Maiestate? rămase uimit magicianul.

– Ştiu că sunteţi ocupat cu viitorii Cavaleri, muncă de cea mai mare importanţă, Elund, dar această copilă e bolnavă şi vă cer să-mi spuneţi de ce suferă ca să ştim cum s-o îngrijim.

Magicianul încercă să-şi ascundă teama de demon în faţa tinerilor lui elevi care, într-o zi, ar fi trebuit să devină vitejii apărători ai regatului. De altfel, toţi întorseseră capul în direcţia profesorului lor, aşteptându-se ca acesta să facă un miracol. Cu atât mai mult Elund nu voia să se facă de râs în faţa lor.

– Aşezaţi-o pe masa de cristal! ceru el, făcând pe viteazul.

Urmat de copii, de magician şi de Armene, Smarald Întâiul o aşează acolo pe fetiţă. Curios lucru, ea nu-ncercă să se-agaţe de monarh şi acceptă să rămână stând jos, fără să simtă protecţia mâinilor suveranului. Magicianul se-apropie de ea cu fereală. Cu un simplu gest al mâinii, el însufleţi suprafaţa mesei cu o lumină albă puternică, minunându-i pe toţi copiii. Kira nu se mişcă. Îl observa pe magician cu ochii ei violeţi, căutând cu disperare pe cineva care să-nţeleagă ce voia ea să spună, dar Elund era concentrat să-i studieze corpul micuţ. De obicei, atunci când un organ era atins, lumina albă îl învăluia şi el devenea roşu. Totuşi, nimic nu se produse.

– Dar n-are absolut nimic, Maiestate, zise el, păstrând distanţa faţă de copilă.

Lumina dispăru, ca și cum ar fi fost absorbită de suprafața înghețată a mesei foarte mari. Kira își încrucișă mâinile mici pe piept și se strâmbă.

– Dacă n-are nimic, de ce face asemenea gesturi? se impacientă monarhul.

– Nu pentru că pe ea o doare ceva face aceste gesturi, se auzi deodată vocea ascuțită a unui copil...

Toți întoarseră capul spre Hawke, tânărul elf, a cărui sensibilitate o depășea cu mult pe cea a celorlalți elevi.

– Tu-nțelegi ce vrea să spună? se miră suveranul.

– Da, Sire, îl asigură băiatul cel plăpând, având ochii de culoarea pădurii.

Kira se-așează atunci în patru labe și tropăi spre Hawke. Ea se opri la capătul mesei, îi examină fața și urechile ascuțite, apoi puse palma mâinii ei mici pe-obrazul lui.

– S-a-ntâmplat o mare nenorocire unei persoane pe care ea o iubește foarte mult... mama ei, cred eu.

– Dar cum ar putea să știe? întrebă Smarald Întâiul.

– Există o legătură nevăzută între ele, după cum există și-ntre oamenii poporului meu... vreau să spun, vechiului meu popor, se bâlbâi Hawke, aplecând capul rușinat.

– Deci această durere este simțită de mama ei? întrebă cu milă Armene.

– Da, doamnă.

– Este bolnavă? vru să știe regele.

– Nu, Sire, răspunse Elful, ridicând capul, a fost rănită. Ceva foarte rece s-a-nfundat în carnea ei. Mi-e teamă să nu fie vârful unei săgeți sau lama unui pumnal.

Spusele lui lăsară întregul grup consternat. Agresiunile erau rare pe continent, în special în familiile regale. Fără-ndoială că regina fusese atacată pe drumul spre Shola.

Regele o luă pe Kira și-o puse în brațele lui Armene, cerându-i s-o facă să-nghită ceva de mâncare, înainte să moară de

inaniție. Citindu-i gândurile, Elund ceru elevilor lui să-și reia locurile la mesele de lucru și să-și continue exercițiile. Apoi îl urmă pe rege în marea bibliotecă, pe care puțini oameni o frecventau în afară de Cavaleri. Magicianul închise ușa și-ncepu să-i povestească regelui curiosul episod al figurinelor pe care Kira le materializase în cutia cu nisip. Smarald Întâiul ridică sprâncenele, dar nu păru într-adevăr surprins. Îi vorbi despre viziunea pe care mica sholiană o proiectase în mintea lui și care semăna foarte bine cu un atac al unor creaturi străine.

– Focul din cer... Steaua cea de foc... înțelese-atunci magicianul. Maiestate, mi-e teamă că monștrii pe care noi i-am crezut învinși, acum sute de ani, n-au pierit atunci cu toții!

– Este-o poveste veche, Elund. Eu însumi n-o cunosc decât în linii mari.

– În acest caz am să vă descriu tabloul întreg, imediat ce termin cu elevii mei. Regele făcu câțiva pași prin încăperea goală, gândindu-se la implicațiile pe care un astfel de atac le-ar avea asupra continentului întreg. „Să se fi sfârșit anii de pace?“, se întrebă el în gând și continuă apoi cu glas tare.

– Și eu, care-am trimis pe primii noștri Cavaleri drept în gura lupului! oftă el. Preț de câteva clipe, trăsăturile regelui exprimară, la-nceput, descurajare și-apoi speranță. Deschise imediat ușile și, cu voce puternică, porunci unui servitor, care trecea pe-acolo, să-l caute pe cel mai bun soldat din garda personală. Dacă un mesaj i-ar fi ajuns din urmă pe Cavaleri în cel mai scurt timp, acesta ar fi putut să-i salveze pe Wellan și pe frații lui de arme.

6

POPORUL PĂDURILOR

Dimineaţa, după un mic dejun simbolic, Cavalerii de Smarald încălecară şi porniră la drum. Regatul de Diamant spre care se-ndreptau acum, ţară liniştită şi cu o populaţie moderată, se afla la nord de Muntele de Cristal, iar climatul ei era un pic mai răcoros decât cel al Regatului de Smarald, vegetaţia mai bogată, iar fructele sălbatice, mai variate şi mai numeroase. Ramurile groase ale sălcilor se-aplecau peste râul Tikopia peste care treceau poduri de lemn şi pe malul căruia răsăriseră numeroase mori. Măgari înhămaţi la căruţe-ncărcate cu saci de grâne de toate felurile erau conduşi de ţărani pe drumul ce ducea spre palat.

Wellan trecu pe lângă ei şi-şi îndemnă grupul să meargă pe drumul care traversa pământurile Castelului de Diamant. Chloe nu dorise să se oprească acolo, dar ei nu voiseră să-i lipsească pe ţărani de spectacolul liniştitor al unor mândri luptători, îmbrăcaţi cu platoşă, incrustată cu pietre preţioase. Ordinul Cavalerilor de Smarald fusese creat să protejeze tot continentul, nu numai Regatul de Smarald.

Când apărură şi primele pământuri cultivate, iar ţăranii îşi întrerupseră munca pentru a-i privi trecând, Cavalerii îşi îndreptară ţinuta de călăreţi nobili şi experimentaţi. Acum nu erau decât şapte, dar nu va trece mult timp şi vor fi mult mai mulţi. Wellan se gândea că, văzându-i, poporul va fi dinainte

convins să-şi trimită copiii supradotaţi la Castelul de Smarald să le mărească numărul. Traversară câteva sate şi, în depărtare, văzură Castelul. Era o fortăreaţă aproape tot atât de impunătoare precum cea din Regatul de Smarald, cu cele patru turnuri şi zidurile ei mândre. Ar fi fost interesant de observat şi reacţia lui Chloe în faţa părinţilor ei, dar nu aveau timp să se oprească. Poate la întoarcere? Pentru moment, Wellan trebuia deci să se concentreze asupra misiunii sale şi a cilindrului aurit care-i atârna la centură. Cu cât se apropia însă de Shola, inima-i bătea tot mai tare-n piept.

Regatul de Diamant era mult mai populat decât ar fi crezut Wellan. Pe câmpuri erau sute de ţărani şi cam tot atâţia copii prin sate, fie ele şi cele mai mici. La trecerea Cavalerilor, copiii ţopăiau, se agitau împrejurul cailor, uimiţi fiind de frumuseţea lor, iar fetele frumoase le ofereau flori. Wellan sondă uşor inima fraţilor lui de arme, să se asigure dacă această atenţie deosebită nu li se urca la cap, orgoliul fiind cel mai rău duşman al unui Cavaler.

La căderea serii ajunseră, în sfârşit, la graniţa cu Regatul Elfilor, o pădure uriaşă, cu arbori giganţi. Nimeni nu ştia unde se găseau palatul regelui şi nici numeroasele sate ale supuşilor săi. Elfii, creaturi paşnice şi fricoase, se-ascundeau cu uşurinţă, confundându-se cu mediul înconjurător, asemenea cameleonilor. Trăiau mult mai mult decât oamenii şi-ntreţineau relaţii strânse cu copacii, râurile şi chiar cu animalele, care puteau să crească fără teamă-n pădurile lor, elfii nefiind carnivori. Multe nu se cunoşteau despre ei, doar că veniseră dinspre mare, cu multe sute de ani în urmă, şi că refuzaseră orice fel de alianţă cu vecinii lor din Regatul de Diamant şi cel de Opal, preferând să-nnoade relaţii cu zânele, care le semănau mult.

Regele Hamil recunoştea totuşi autoritatea lui Smarald Întâiul şi purta cu el corespondenţă bogată, dar nimeni nu ştia cum circulau misivele de la unul la celălalt.

În pergamentele din marea bibliotecă, Wellan citise că stăpânii pădurii preferau să-i observe mai degrabă de departe pe călătorii care le traversau pământurile, decât să le iasă-n întâmpinare. Se-ntrebă, totodată, dacă va avea măcar ocazia să-i observe-n decursul misiunii lui.

Pădurile Regatului Elfilor se dovediră a fi mult mai dense decât cele din Regatul de Diamant. În unele locuri, copacii se atingeau, formând o catedrală uriaşă, care nu lăsa nici măcar lumina soarelui s-o traverseze. Wellan alese să stabilească locul de-nnoptare în apropierea râului Tikopia, acolo unde razele lunii străpungeau bolta de verdeaţă şi le-ngăduiau să vadă la câţiva metri împrejurul lor.

Scoaseră şeile de pe cai, îi adăpară şi-i adăpostiră-ntre stânci, unde puteau fi protejaţi de posibilii prădători. Pentru orice eventualitate, Wellan le ceru să stea de strajă cu rândul. Încă nu aveau într-adevăr duşmani, dar Marele Cavaler se gândea că acest antrenament le va fi de folos fraţilor săi de arme. În seara aceea Santo fu primul care se retrase de la foc, cu sabia pe genunchi, în timp ce fraţii lui se-nfăşurară-n pături. Luna făcea să strălucească undele line din apa râului şi, uimit, el observă cum se adăpau, pe malul celălalt, cerbii. Noaptea era răcoroasă, dar calmă. În curând însă vor fi obligaţi să meargă prin zăpada platourilor înalte ale Sholei.

Vor fi primii străini care se-apropiau de-acest popor pe care toate regatele îl dispreţuiau din cauza atacului lui Draka asupra Regatului de Smarald.

Santo contemplă feţele liniştite ale fraţilor lui de arme, gândindu-se că niciodată Enkidiev nu cunoscuse luptători mai valoroşi. Ei ştiau că-n caz de pericol puteau întotdeauna să se bazeze pe ceilalţi, chiar şi pe Iason, care protesta ori de câte ori trebuia să se bată. Se gândi la elevii cei mici care-i spionau adesea din galeria sălii celei mari. Unul dintre aceştia îi va deveni, în curând, scutier, dar îşi dădu seama că prea puţin îi cunoştea şi...

Gândurile-i fură-ntrerupte brusc de zgomotul unei crengi care se rupea.

Se ridică-ncet, strângând în mână garda sabiei. Nu se punea problema să-i trezească şi pe ceilalţi înainte de-a fi sigur că nu era vorba despre vreo vulpe. Îşi folosi mintea aşa cum îl învăţase magicianul de Smarald şi sondă adâncimile pădurii. Inima-i încetă aproape să bată când simţi că nu este vorba de-un animal, ci, era oare posibil, de-o fiinţă. La ora asta din noapte? Chiar atunci şi caii începură să se-agite, confirmându-i bănuielile. Se grăbi să-şi trezească tovarăşii.

Wellan sări primul în picioare, cu toate simţurile în alertă. Exista într-adevăr o fiinţă care se-apropia rapid de locul unde se aflau ei, iar percepţiile îl convinseră că era vorba despre un elf.

Toţi Cavalerii rămaseră liniştiţi şi nemişcaţi, cum fuseseră instruiţi, dar gata de luptă. Dacă duşmanul se năpustea asupra lor din întuneric, ei îl vor înfrunta în linişte, căci învăţaseră să comunice între ei şi pe calea spiritului.

Nu mare le-a fost surpriza când, printre copaci, apăru un băieţel de vreo doisprezece anişori. „Este-un elf mic“, se încredinţă Wellan, văzându-i părul de-un galben-deschis, aproape alb, din care se iţeau nişte urechi ascuţite. Copilul, care moştenise de la rasa sa darul de-a vedea prin întuneric, se-aruncă la picioarele Cavalerilor şi se-ntoarse spre Wellan.

– Sire, regele meu are nevoie urgentă de voi, apucă el să rostească cu greu.

– Să i se dea apă, ceru Wellan.

Bergeau îi întinse imediat plosca lui. Elful bău tot ce se afla în ea, căutând cu disperare să-şi potolească respiraţia. Semăna mult cu Hawke, iar privirea lui verde îi trăda îngrijorarea.

– Eu sunt Djen, spuse el, dându-i, în sfârşit, înapoi plosca lui Bergeau şi mulţumindu-i cu un semn din cap.

– Şi cum aş putea să-l ajut pe regele Hamil? întrebă Wellan aşezându-se pe vine-n faţa lui.

– Poporul meu este foarte sensibil la tot ce se petrece-n jurul lui, explică băiatul. În urmă cu două nopţi, pe deasupra piscurilor din Shola cerul a fost traversat de-o stea de foc.

– Şi noi am văzut-o, îl asigură Cavalerul, inima strângându-i-se în piept.

– Suveranul meu voise să trimită pe cei mai buni paznici ai săi ca să-i salveze pe-acei oameni, dar...

Ochii copilului se umplură de lacrimi şi vocea i se stinse. Wellan îl încurajă, prinzându-l după umeri şi rugându-se în acelaşi timp lui Theandras ca nimic să nu i se fi-ntâmplat Reginei din Shola.

– Continuă, îl grăbi Cavalerul.

– Le-a fost frică... şi...

– Ce s-a-ntâmplat la Shola? întrebă Chloe, care stătea în picioare-n spatele lui Wellan.

– Împreună cu focul din cer au căzut şi nişte creaturi malefice, şopti copilul, scuturându-se cu groază.

Cavalerii schimbară-ntre ei priviri consternate. Cum a fost posibil? Copilul-elf era precis pradă unui coşmar. Dar expresia pe care-o observară pe faţa luminată de foc a şefului lor îi lăsă să-nţeleagă şi faptul că el ştia precis despre ce vorbea băiatul.

– Şi nimeni nu s-a dus să-i ajute? şuieră Wellan, stăpânindu-şi cu greu furia.

– Eu nu ştiu, toată lumea s-a ascuns...

Wellan se ridică dintr-odată, speriindu-l pe copil. Cum a fost posibil ca un popor întreg să nu poată face nimic, atunci când vecinii lor cei mai apropiaţi aveau nevoie de ajutor? Locuitorii din Shola nu suferiseră-ndeajuns?

– Condu-mă la regele tău! porunci Wellan.

– Acum? se miră Falcon, în timp ce privirea lui căuta înspăimântată prin beznă. N-ar fi mai bine s-aşteptăm să se crape de ziuă?

– Iar între timp sholienii să fie omorâţi? mai adăugă Wellan pe-un ton dur, ca tuturor să le fie clară gravitatea situaţiei.

Tăcerea îi confirmă şi acordul lor, după care le porunci să pună şeile pe cai. Dempsey stinse focul şi încheie coloana în spatele lui Chloe şi-al lui Iason. Cailor nu le plăcea să meargă pe-ntuneric, ca de altfel nici lui Falcon, dar când Wellan lua o hotărâre, nimeni nu mai putea să-l convingă de contrariu.

Marele Cavaler îl urcă pe micul elf în faţa lui pe şa pentru a-i călăuzi. Mai mult ca oricând faţa frumoasă a lui Fan din Shola îl obseda. De obicei fiecare popor îşi apăra regalitatea. Dacă un duşman tăbărâse asupra Sholei, desigur că locuitorii ei o puseseră la adăpost pe regină în castelul de gheaţă. Mintea lui refuza să creadă că i s-ar fi putut întâmpla o nenorocire.

După câteva ore, Cavalerii ajunseră într-un luminiş imens presărat tot cu colibe mici. Djen sări pe pământ şi-alergă spre cea mai mare dintre ele. În interior licărea o luminiţă, dar Wellan nu putu să observe nimic. El porunci Cavalerilor să descalece. Cu toţii erau neliniştiţi, dar şeful lor nu putea să le insufle încredere decât dacă el însuşi afla ce se petrecuse. Le ceru să rămână lângă cai, iar el se-ndreptă spre coliba în care intrase băiatul.

În faţa unui foc bun, găsi un om aşezat pe-un scaun mare de piatră, cu coatele sprijinite pe genunchi şi faţa ascunsă în mâini. În picioare, alături de el, Djen îi şoptea ceva la ureche.

„Acesta să fie regele Elfilor?“ se-ntrebă Wellan. Făcu câţiva paşi spre necunoscutul de-acolo, păstrând lumina focului între ei. Elful adult ridică încet capul şi se uită la Cavaler cu o privire mai mult decât tristă. Faţa lui era scăldată-n lacrimi, iar părul alb-gălbui i se lipise de faţă.

– Sunt Cavalerul Wellan de Smarald, se prezentă tânărul cu voce sigură.

– Şi eu sunt regele Hamil al Regatului Elfilor, răspunse celălalt c-un glas abia auzit. Sunt profund mâhnit că nu vă pot

primi cu onorurile datorate rangului vostru, Cavalere, dar o nenorocire mare s-a abătut asupra continentului, iar teroarea a făcut ca tot poporul meu să fugă-n pădure.

– Povestiți-mi ce s-a petrecut, Maiestate, îl îmboldi Wellan.

Hamil îi explică atunci că elfii nu sunt asemenea oamenilor. Se nasc purtând în ei o legătură indestructibilă cu pământul şi toate creaturile lui, iar când un mare număr dintre acestea suferă, ei o simt până-n adâncul sufletului.

– Voi vorbiți de teroare, iar Djen a făcut aluzie la nişte creaturi malefice. Spuneți-mi mai mult, insistă Wellan, care vedea cum se scurge un timp preţios.

– Pe vremea când primii Cavaleri de Smarald protejau continentul Enkidiev, nişte monştri au traversat Oceanul cu scopul de-a ataca regatele de pe coastă.

Spatele lui Wellan fu străbătut de-un frison de oroare. Citise povestea de sute de ori, sperând că acest duşman fusese învins pentru totdeauna. Nu mai degrabă decât aseară le vorbise fraţilor săi despre ea. Aceste creaturi, care semănau cu nişte insecte, omorâseră jumătate din populaţie înainte să fie obligaţi de primii Cavaleri să se-ntoarcă înapoi peste mare.

Dar ei nu erau decât şapte! Şi pe elfi nu puteau conta!

– Sunteţi sigur că este vorba de-aceleaşi fiinţe? întrebă Wellan, temându-se totodată de răspunsul lui.

– Teroarea pe care-am simţit-o nu venea de la noi, ci era a unor oameni ce se confruntau c-un adversar care-ţi repugnă şi nici n-are milă de nimeni, şopti regele închizând ochii. În imaginaţia mea am văzut nişte corpuri întunecate care luceau ca suprafaţa apei, iar degetele li se terminau cu nişte gheare ascuţite.

Se părea că nenorocirea lovise năprasnic Shola. Wellan îl sfătui pe regele Hamil să-şi adune tot poporul, căci, dacă monştrii îi atacaseră pe vecinii lor, nu vor ezita să coboare de pe platourile înalte ca să-i atace şi pe ei. Elfii trebuiau să se organizeze şi să-şi pună în acţiune mecanismele de apărare pentru

a-şi proteja teritoriul. Se-nclină apoi respectuos şi ieşi din coliba regelui. Cavalerii-l aşteptau în luminiş.

– Ce-ai aflat? îl întrebă Bergeau.

– Shola a fost atacată de monştri veniţi de peste ocean şi regelui Hamil îi pare rău că n-a putut să-i ajute, spuse pe scurt Wellan, urcând din nou în şa.

– Şi unde mergem acum? se nelinişti Falcon.

– Bineînţeles că spre Shola!

– Şi vrei ca noi să pornim imediat împotriva unei oştiri suficient de mari să atace un regat întreg? exclamă neîncrezător Iason. Suntem doar şapte, Wellan!

– Nu vă oblig să veniţi cu mine! De altfel aş prefera să vă-ntoarceţi la castel şi să-i informaţi pe Smarald Întâiul şi pe Elund asupra situaţiei apărute.

– Iar între timp tu ce-o să faci?

– Am să-mi dau seama de dimensiunile reale ale distrugerilor şi-am să-ncerc să mai găsesc supravieţuitori.

– Îmi pare rău, frate, replică Bergeau, încruntând din sprâncene, dar dacă o să mă duc undeva, este numai cu tine.

– Şi eu, întări Dempsey.

– Este-o misiune cât se poate de periculoasă, le-aduse aminte Wellan.

– Dar, pe toţi zeii, n-am devenit Cavaleri ca să ţesem covoare! se revoltă Bergeau. De când ne-au învăţat să mânuim sabia, am ştiut că, într-o zi, va trebui să-nfruntăm şi altceva decât nişte manechine de lemn.

– Şi eu merg! îl asigură Chloe.

Falcon şi Santo îşi uniră şi ei vocile cu-a ei, adăugând că toţi Cavalerii erau fraţi de arme şi nu trebuiau să se lupte separat. Cineva trebuia însă să transmită acest mesaj regelui Smarald Întâiul.

– O să-l transmit eu, hotărî Iason. N-am înnebunit în asemenea măsură încât să merg să mă lupt cu monştri!

Wellan îl privi cu reproș. Cavalerii erau oameni curajoși care nu trebuiau să se teamă de nici un pericol. S-ar putea ca Iason să nu fie suficient de curajos ca să merite să facă parte din Ordin? Nu era însă acum momentul să se-ntrebe de ce. Trebuiau să plece cât mai repede.

– O să-ți poți reconstitui drumul pe-ntuneric? îl întrebă aspru Marele Cavaler.

– Pot capta energia pe care noi am lăsat-o în sol, la fel ca și tine, replică, parcă ofensat, Iason. Bineînțeles că sunt în stare să mă-ntorc în țară.

– Atunci, pleacă!

Cu promptitudine, Iason sări pe cal și plecă spre sud. Wellan îl privi dispărând printre copaci și-și alungă din minte schimbul acesta de replici în contradictoriu.

– Puteți încă să vă schimbați intențiile, se-adresă el celorlalți.

Ca la comandă toți săriră-n șa și-i așteptară în liniște ordinele.

Preț de câteva clipe Wellan consultă stelele și imediat luă direcția nord. Atunci Djen ieși din colibă și, alergând alături de cai, le mai spuse:

– Urmați malul râului Mardall! Este cel mai scurt drum!

Wellan îi mulțumi și-l rugă să aibă grijă de regele Hamil. Grupul de Cavaleri se-afundă printre copaci, iar după câteva minute se regăsiră pe malul apei. Trecură de-a lungul ei în liniște, ciulind urechile la șoaptele nopții. S-ar fi putut ca dușmanul să fi-nceput deja coborâșul de pe platourile înalte ale Sholei...

7

MASACRUL DIN SHOLA

Când soarele-ncepu să se-nalţe în carul lui de foc, dorind să pornească într-o nouă călătorie de-a lungul unei zile, cei şase viteji văzură piscurile înzăpezite ale Sholei în toată splendoarea lor... Dar, spre marea lor disperare, observară în depărtare coloane de fum negru ce se ridicau spre înalt, cerând parcă îndurare cerului îngheţat...

Din timpurile în care acest regat mai făcea schimburi comerciale cu vecinii lui, rămăsese o cale de acces spre Shola, tăiată-n peretele de stâncă al falezei. Văzând-o, Cavalerii îşi dădură imediat seama cât de expuşi ar fi fost în cazul în care-ar fi ales această serpentină, dar ea era singura cale ce-i conducea direct spre ţara zăpezilor înveşnicite.

Acum, înainte de periculoasa escaladare a muntelui foarte înalt şi râpos, Wellan îşi opri tovarăşii de drum şi le-ordonă să-şi lase caii să bea bine apă. Le mai sugeră să-nghită şi ei câte ceva. În timp ce calul său se adăpa, de la oblâncul şeii Wellan desfăcu capa cea groasă de blană şi şi-o aruncă pe umeri. Căută apoi prin sacii cu provizii, găsi un coltuc de pâine uscată şi nişte curmale, pe care le mâncă, având tot timpul privirea-ndreptată spre peretele de stâncă. Simţurile sale ascuţite nu-i semnalau nimic straniu. Dacă acele creaturi malefice trecuseră pe-acolo, fără îndoială că el şi-ar fi dat seama, dar în tot ce-i înconjura nu se

putea observa nici măcar o urmă cât de mică a prezenţei lor. De bună seamă, erau tot acolo sus.

Nu trecură mai mult de câteva minute şi, după ce toţi se suiră-n şa, se-apropiară de peretele stâncos.

Sperând că nu mirosul celor sosiţi să prade le dicta cailor comportamentul, Wellan observă cum, încet şi ferindu-se, aceste animale inteligente începură urcuşul. Alături, râul Mardàll bolborosea furios, lăsându-şi apele să se prăvale într-o cascadă asurzitoare.

Urcuşul se prelungi mai mult de-o oră. Conducându-i pe ceilalţi, Wellan îşi păstra atenţia trează chiar dacă era convins dinainte că nu-l ajuta cu nimic dacă presimţea un atac. Urcară serpentina ce traversa muntele, fiind înfricoşaţi ca nişte puişori într-un cuib de pasăre.

Când atinseră platoul înzăpezit, Wellan respiră uşurat, dar spectacolul care-l avu imediat înaintea ochilor îi sfâşie inima. În depărtare, fortăreaţa din Shola fumega ca un furnal. Duşmanul incendiase palatul şi dependinţele, ca să scape de toţi locuitorii regatului.

Caii înaintau cu greu prin zăpadă, iar Wellan era atât de preocupat să vadă tot ce se-ntâmplase împrejur, încât, nici dacă l-ar fi muşcat gerul de-afară, n-ar fi simţit.

În regatul acesta alb totul era pătruns de-o atmosferă stranie, iar Cavalerii nu putură să-şi dea seama care era cauza răului decât atunci când descoperiră primele cadavre culcate-n zăpadă. Îşi opriră caii şi priviră trupurile într-o linişte oripilată. În pieptul fiecăreia dintre victime, o rană rămăsese larg deschisă.

Învârtindu-şi calul pe loc, Wellan se uită cât mai atent posibil spre această imensitate albă şi descoperi că mii de cadavre zăceau pe câmpia-ngheţată. Se-nfricoşă la ideea că toată populaţia Sholei ar fi putut împărtăşi aceeaşi soartă.

– Dar cum le-au putut face-aşa ceva? şuieră Dempsey, scuturându-se de groaza care-i paraliza pe toţi.

Îşi îndemnă uşor calul şi-nconjură trupurile oamenilor, încercând să-nţeleagă ce li se-ntâmplase. Toţi erau mutilaţi în acelaşi fel, iar părţile care le lipseau nu se puteau vedea niciunde.

– Dar cine-a putut să facă aşa ceva? explodă neîncrezător Bergeau.

– Aceleaşi creaturi care, odată, s-au înfruntat cu primii Cavaleri de Smarald, şopti Falcon, cuprins de groază.

Wellan întoarse capul spre fortăreaţa din depărtare. Urmele lăsate-n zăpadă dovedeau că săracii oameni încercaseră degeaba să fugă.

Cu inima strânsă, îşi îndrumă calul să meargă spre castel. Fan... Însoţitorii lui îl urmară imediat.

Uimiţi şi-aproape nevenindu-le să-şi creadă ochilor, Cavalerii intrară pe poarta fortăreţei din Shola. Casele din lemn mai ardeau încă şi focul se-ntindea rapid la clădirile utilitare, ceea ce va duce, în curând, la topirea impozantului palat de gheaţă din mijlocul curţii. De altfel cadavre erau şi-n interiorul castelului, nu numai pe câmpie, toţi omorâţi în acelaşi fel. Ochii le rămăseseră deschişi, iar feţele erau încremenite într-o expresie de teroare de nedescris.

– Nu cred c-ar mai fi supravieţuitori, spuse Santo.

Asta nu era tot ce voia să-audă Wellan, chiar dacă toate simţurile lui magice îi confirmau că fratele său avea dreptate. Sări în zăpadă şi ordonă celorlalţi să controleze toate clădirile care nu erau încă pradă flăcărilor. Ar fi putut exista pasaje secrete sau alte locuri ascunse, unde familia regală să se fi putut refugia. Înainte chiar ca ceilalţi s-apuce să descalece, şeful lor intră grăbit în palat.

Wellan fu surprins de confortul şi eleganţa marelui edificiu de gheaţă. În sala cea mare zidurile străluceau ca sticla. Tapiseriile care-l împodobeau fuseseră smulse în timpul atacului. Ele se învălmăşeau în mâinile crispate ale bietelor femei doborâte de duşman.

În enorma încăpere liniştită, suspendate cu lanţuri de plafoanele foarte înalte, candelabre de-argint întreţineau o luminozitate slabă. Podeaua alunecoasă fusese acoperită cu covoare în culori vii, care te conduceau spre o scară formată din blocuri de gheaţă suprapuse. Nu se vedea vreo balustradă, nu exista nici un ornament. Ar fi putut tot atât de bine să se afle-ntr-o moară. „Ce loc straniu, s-adăposteşti o regină atât de delicată ca Fan", se gândi Wellan.

Marele Cavaler urcă treptele patru câte patru şi controlă toate încăperile. Fumul îşi întinsese peste tot voalul lui de culoare gri şi trupuri zăceau pe jos, în special servitori, care fuseseră surprinşi îndeplinindu-şi îndatoririle zilnice. Alături de corpurile lor erau tăvi umplute cu de-ale gurii sau cu teancuri de haine pe care tocmai le spălaseră. Atacul fusese forţat şi foarte rapid, înţelese luptătorul, dar nicăieri nu se vedea vreo urmă a trecerii agresorului.

El deschise uşa de la capătul coridorului şi rămase locului împietrit. În faţa lui, pe jumătate prăbuşită la pământ, cu spatele sprijinit sub fereastră, Regina Fan încerca să-şi scoată singură pumnalul implântat în piept, rochia albă fiindu-i plină de sânge. Wellan se repezi şi căzu în genunchi în faţa ei. Ochii ei argintii se-ntoarseră spre el. Era limpede că regina ajunsese la capătul puterilor.

– Nu, nu-l scoateţi, îi spuse el, atingându-i mâna. Vă vom ajuta.

– Pentru mine, şopti ea, nu mai puteţi face nimic!

– Nu suntem doar luptători, Maiestate. Avem puteri magice, printre care şi cea a vindecării.

– Nici o putere nu m-ar mai putea salva, Cavalere! Vă implor, ascultaţi-mă! Mi-a mai rămas prea puţin timp de trăit!

– Nu, gemu Wellan, apropiindu-şi mâna reginei de buze şi sărutându-i-o cu dragoste. Am fost formaţi de-un magician

puternic. Lăsaţi-ne să vă vindecăm rana şi să vă ducem în Regatul de Smarald, unde-o să fiţi apărată.

Fan mângâie cu blândeţe obrazul Cavalerului şi gestul ei păru să-l liniştească. Privirea i se cufundă în ochii aproape ireali ai reginei şi observă acolo o curioasă-mpletire de teamă şi de acceptare.

– Pumnalul este otrăvit, şopti ea cu tristeţe. Încercam să-l scot ca să mor mai repede, dar acuma, dacă sunteţi aici, trebuie să vă vorbesc înainte să părăsesc această lume.

– N-am să vă las să muriţi!

– Mie nu-mi puteţi schimba destinul, Wellan de Smarald, dar mai este, încă, posibil să salvaţi rasa umană!

– Rasa umană? repetă el, încruntând sprâncenele. Pericolul este într-atât de...

Regina îşi puse degetele pe buzele lui, cerându-i să tacă, iar el nu-ncercă să le-ndepărteze. Chiar şi-n agonie era atât de frumoasă, de desăvârşită... Nu, n-o vor lăsa să se stingă astfel! O va duce-n ţară, o va-ngriji şi se va-nsura cu ea!

– Vrăjitorul a vrut să mă facă să vorbesc, mărturisi ea.

Wellan îi luă mâna diafană care rămăsese pe buzele lui şi-o păstră între ale sale. Era profund impresionat de ea, dar spiritul lui era, înainte de toate, cel al unui luptător.

– Vă cunoaşteţi duşmanii? se miră el.

– Shola este izolată de restul continentului. Nu este prima dată când noi am suportat acest fel de atac. Vrăjitorul ne-a vizitat împreună cu Împăratul Negru, acum câţiva ani, şopti regina.

Wellan, deşi citise aproape toate pergamentele din biblioteca Regatului de Smarald, nu auzise niciodată de vreun Împărat Negru.

– În acea zi eu am fost singura şi unica lor victimă, urmă Fan, împăratul dorind să conceapă un fiu.

– Nu... şopti Wellan, înţelegând imediat ce se petrecuse.

– Soţul meu a fost obligat să asiste la spectacolul acesta oribil, mărturisi regina, aplecându-şi ruşinată privirea. Şi, când a plecat, ne-a avertizat că-ntr-o zi are să vină să-şi caute fiul...

– Atunci masacrul l-a făcut pentru a şi-l recupera?

– Vrăjitorul a devenit de-a dreptul nebun de furie când a aflat că, împotriva tuturor planurilor făcute de ei, eu am născut o fată, şi nu un băiat şi că ea nici nu se mai află aici.

– Kira... şopti Cavalerul.

– Da, Kira, zâmbi cu dragoste mama. Când s-a născut nici n-am vrut măcar s-o văd... Apoi m-am apropiat de leagăn. Era minusculă şi plângea de mama focului pentru că-i era foame. Am luat-o în braţe şi-am ştiut imediat că nu era o insectă cu sânge rece şi dezgustătoare ca tatăl ei. Era caldă ca o pisicuţă şi-avea emoţii, la fel ca mine, chiar dacă are pielea mov. Am apărat-o împotriva miilor de sholieni care voiau s-o vadă moartă, inclusiv împotriva soţul meu, pentru că ştiam că ea va avea de împlinit lucruri foarte importante.

– Dar este copila unui monstru! protestă Wellan.

– Dacă avem în vedere sângele ei, da, dar are inimă omenească. Are puteri incredibile, Cavalere, iar eu vreau să le folosească pentru a ne ajuta în lupta împotriva tatălui ei.

Tocmai atunci fraţii de arme ai lui Wellan pătrunseră-n apartamentele regale şi rămaseră nemişcaţi văzându-şi şeful îngenuncheat în faţa reginei rănite.

– N-am găsit nici un... începu Chloe.

– Santo, ajută-mă! o întrerupse Wellan c-o voce care implora.

Cavalerul cu mâini de vindecător veni imediat şi-ngenunche şi el. Se uită repede la pumnal, apoi se-ntoarse spre Wellan.

– Nu putem să-l scoatem fără s-o omorâm, îl avertiză Wellan, pentru că lama este-mbibată cu otravă. Îţi stă-n putere să anulezi efectele acestei poţiuni blestemate?

– A fost făurită de vrăjitor cu mâinile lui, şopti Fan, închizând ochii de dezgust. Nu puteţi face chiar nimic! Vă rog, lăsaţi-mă singură cu Cavalerul Wellan! Lăsaţi-mă să mor cu demnitate!

Santo pândi reacţia şefului său, al cărui chip era răvăşit de durere şi nesiguranţă. În cele din urmă Wellan îşi îndreptă privirea spre el şi Santo se ridică imediat în picioare. Se-ndreptă spre fraţii lui şi-i obligă să iasă din cameră, închizând uşile-n urma lor. Trebuiau să ardă corpurile celorlalte victime, pentru a le elibera sufletele. După ce se-ndepărtară, regina strânse uşor mâinile lui Wellan şi, cu o privire ce implora, se uită drept în ochii lui:

– Vreau să-mi faceţi o făgăduială pe onoarea de Cavaler al Ordinului de Smarald, murmură ea.

– Vă voi făgădui tot ce vă doriţi, Maiestate!

– Vreau s-o protejaţi pe fiica mea şi vreau să nu spuneţi nimănui că tatăl ei nu este un om. Nici măcar Kira n-ar trebui să ştie atâta timp cât nu va avea vârsta asumării consecinţelor acestui adevăr îngrozitor.

Nervos, Wellan îşi muşcă buza inferioară. Cum ar putea, fără ca măcar să-l pună-n gardă pe rege sau pe magician, să-i îngăduie seminţei răului să crească în chiar inima fortăreţei binelui?

– Dacă aveţi un cât de mic sentiment pentru mine, Wellan, veţi accepta ca acest copil să trăiască.

– Sentimentele mi le cunoaşteţi deja, Maiestate...

– V-am simţit neliniştea şi-am înţeles-o. Dar copilul acesta nu reprezintă nici un pericol pentru regatul vostru. Din contră, ea va putea deveni singurul Cavaler capabil să-l învingă pe Împăratul Negru. Vă implor!

– Vă dau cuvântul meu de onoare, Kira o să fie-n siguranţă în Regatul de Smarald, făgădui el într-un târziu.

– Mă faceţi cât se poate de fericită, Wellan.

– Mi-ar fi plăcut atât de mult să vă dăruiesc mai multă fericire, Alteţă.

– Desprindeţi lanţul de la gâtul meu! I-l veţi da Kirei când va fi o femeie-n toată firea. Să-l poarte cu cinste!

Fan închise încet ochii şi degetele ei se desprinseră uşor de cele ale Cavalerului. El le reţinu, plin de speranţă, dar viaţa părăsi trupul acestei fiinţe minunate. Strigătul lui de durere zgudui chiar şi temeliile castelului de gheaţă. În curte, fraţii lui, care ardeau cadavrele sholienilor, se opriră un moment resimţindu-i disperarea. Ei nu-nţelegeau dragostea lui pentru o femeie pe care n-o văzuse decât câteva minute-n Palatul de Smarald, dar îi împărtăşeau amarul. Orice pierdere a unei fiinţe omeneşti îi afecta profund pe-aceşti luptători sensibili la energia semenilor lor.

– Cel puţin, Wellan nu mai este prizonierul destinului făurit de-această femeie! suspină Falcon uşurat. Fratele nostru s-a eliberat!

Ceilalţi însă preferară să nu se pronunţe pe-această temă. Bergeau întinse mâna spre un alt trup. Strălucind, un fulger scăpă şi-l învălui.

*

La rândul lui, Iason îşi îngădui doar atâta odihnă cât să-şi lase calul să se adape.

Când galopa însă pe câmpurile Regatului de Diamant, văzu venind în întâmpinarea lui un mesager care purta culorile Regatului de Smarald. Îşi opri calul, iar omul îi recunoscu imediat platoşa, împodobită cu pietre preţioase, în formă de cruce.

– Sunt purtătorul unui mesaj al regelui, Cavalere, declară el solemn, abia putându-şi stăpâni calul, care fremăta de nerăbdare.

– Vorbeşte! îl repezi Iason.

– Regele se teme de-o invazie la Shola şi cere cavalerilor lui să nu rişte nimic inutil!

– Întoarce-te la suveranul nostru şi spune-i că este prea târziu, fraţii mei de arme sunt deja acolo. Ei m-au trimis să-l vestesc pe Smarald Întâiul că atacul a avut deja loc, dar nu ştiu nici un amănunt. Du-te şi spune-i asta regelui şi lui Elund din partea Cavalerului Iason de Smarald.

Mesagerul îl salută respectuos şi, făcând stânga-mprejur, plecă de unde venişe.

Cel mai tânăr Cavaler îl privi îndepărtându-se şi făcu şi el aceeaşi întoarcere cu calul său. Aproape imediat simţi în suflet o tristeţe cât se poate de mare şi crezu că unul dintre fraţii lui de arme şi-a pierdut viaţa. Nu putea să sufere să se bată, dar nu putea închide ochii în momentul în care prietenii lui erau decimaţi. În clipa următoare, îşi îndemnă calul s-o apuce spre miazănoapte.

8

DESPĂRŢIRI SFÂŞIETOARE

În Castelul de Smarald, Kira, care fusese mai calmă timp de câteva zile, se porni să scoată nişte urlete sfâşietoare chiar în clipa în care mama ei îşi dăduse sufletul. Scuturând barele patului şi urlând de groază, ea ridică tot palatul în picioare. Armene fu prima care-ajunse lângă ea. Fetiţa îi sări în braţe şi se agăţă de rochia ei, continuând să strige cuvinte în limba ei maternă. Câteva minute mai târziu sosi şi suveranul, dar nici el nu putu să-nţeleagă ce povestea Kira.

Smarald Întâiul îl chemă atunci pe Elund şi-i ceru ajutorul. Îl chemară pe micuţul Hawke şi-i cerură să-i facă şi pe ei să înţeleagă vorbele prinţesei, pentru a-şi explica starea ei de criză, însă băiatului i se făcu atât de frică, încât fugi în camera lui şi-ncepu să plângă.

– Nu există nici o altă soluţie, Maiestate, suspină Elund, vocea fiindu-i acoperită de zbieretele Kirei.

O duse în turnul cel mare şi-i ceru lui Armene s-o aşeze pe copilă în faţa grămezii de nisip. Kira se-mpotrivi groaznic şi se-agăţă de hainele servitoarei, dar Armene îi rosti cuvinte de îmbărbătare, iar ea acceptă, în cele din urmă, să se-aşeze.

– Ar trebui mai întâi să se calmeze, spuse Elund.

Nici nu-şi termină bine vorba, că din grămada de nisip se şi ridică un vârtej, care sugeră platourile de la Shola şi castelul de gheaţă. La capătul celălalt apărură deodată dragonii călăriţi de

nişte creaturi cu înfăţişare omenească, înarmate cu lănci. Erau cu sutele şi toţi se-ndreptau spre palat. Apărură şi-alte personaje mai mici, închipuindu-i pe sholieni. Regele, magicianul şi Armene asistară la un adevărat carnagiu. Soldaţii inamici străpungeau oamenii cu lăncile lor enorme şi-i lăsau apoi pe dragoni să le scoată inima.

Nisipul căzu la loc, apoi o altă scenă prinse contur. În interiorul castelului o femeie fusese lovită în inimă cu un pumnal, de către o creatură acoperită cu pene.

– Mama... şopti Kira, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Creatura dispăru şi femeia se târî până la fereastră, dar nu putu să se ridice-n genunchi şi rămase apatică pe duşumea, pradă unor suferinţe de neimaginat. Apoi în apartamentele regale intră un Cavaler, care se-aruncă în genunchi în faţa ei.

– Wellan, îşi dădu seama Kira.

Şi Regina Fan muri în braţele lui. Copila mov izbucni din nou în plâns, iar nisipul căzu imediat la loc în grămadă, ca o ploaie de boabe mărunte. Armene strânse fetiţa la piept cu dragoste, dar nimic n-o putea consola pe mica prinţesă. Regele şi magicianul, în stare de şoc, priveau în continuare mormanul de nisip.

– Pentru Shola este deja prea târziu, dar nu este târziu pentru celelalte regate.

Profund mişcat, Smarald Întâiul se-ntoarse şi, cu paşi mari, se-ndepărtă.

*

Între timp, la Shola Cavalerii descoperiră trupul regelui Shill, şi el cu un pumnal înfipt în inimă. Se hotărâră s-aştepte ordinele lui Wellan înainte de a-l mişca din loc. După ce dădură focului toate celelalte cadavre găsite atât în clădirile nearse ale castelului, cât şi în curtea cea mare, ei se-ndreptară spre câmpia acoperită de zăpadă, să le strângă şi pe celelalte. Nici nu se

gândeau să-l deranjeze pe Wellan, cel care-şi plângea regina în camerele Castelului de gheaţă.

În timp ce se-ndrepta către una dintre victime, Dempsey observă nişte urme cât se poate de curioase-n zăpadă. Înainte nu le remarcase, pentru că până la palat zăpada era bătătorită. Se-aplecă şi atinse amprenta aceea cu trei degete doar, dându-şi seama că era numai de patru ori mai mare decât mâna lui.

– Santo, strigă el, vino, te rog, un pic aici!

Vindecătorul dădu foc trupurilor mutilate din faţa lui şi se-apropie de fratele său de arme, mergând destul de greu prin zăpada afânată.

– Tu recunoşti urmele astea? îl întrebă Dempsey.

Santo se-aplecă şi le examină cu atenţie, apoi făcu câţiva paşi spre apus, unde mai observă şi altele. Când văzură că atenţia celorlalţi fraţi de arme se-ndreaptă spre altceva, Chloe, Bergeau şi Falcon se duseră şi ei într-acolo şi examinară, curioşi, amprentele.

– Sunt urmele labelor unor animale, hotărî Bergeau. Şi, pentru că le găsiseră în număr foarte mare, îşi dădură seama că, fără-ndoială, trebuia să fi fost o turmă.

Dar despre ce fel de animal să fi fost vorba? Nici unul dintre ei nu mai văzuse vreodată asemenea urme. Doar Falcon auzise vorbindu-se despre ele în legendele povestite şi repovestite de poporul din Regatul Turcoazelor.

– Sunt urme de dragoni, spuse, întunecat deodată, Falcon.

Însoţitorii lui se-ntoarseră uimiţi spre el.

– Au doar câte trei degete la fiecare labă, urmă Cavalerul superstiţios şi boturile suficient de mari să poată face tot ce-am văzut pân-acum la bieţii oameni.

– Atunci, tu eşti de părere că sholienii n-au fost atacaţi de-un duşman care voia să le cucerească regatul, ci doar de-o turmă de dragoni înfometaţi? încercă să se convingă Bergeau.

– Dac-ar fi fost altfel, spuse Falcon, atacatorii şi-ar fi-nfipt steagul pe cel mai înalt catarg al fortăreţei, l-ar fi lăsat să fluture-n vânt, iar noi n-am mai fi putut să pătrundem niciodată aici.

– Are dreptate, aprobă Chloe. De ce-ar fi vrut să cucerească Shola, ca apoi să dispară?

– Urmele conduc spre apus, completă Bergeau, privind în depărtare, în direcţia oceanului. Ar trebui să-i urmărim.

– Nu fără Wellan, se-opuse Santo.

– Şi nu fără să fi terminat această-ndatorire lugubră, adăugă Dempsey, arătând cadavrele dimprejurul lor.

Nu se-ntoarseră la castel decât atunci când toţi bieţii locuitori ai Sholei fură transformaţi în cenuşă. Mirosul de carne arsă şi fum umpluse curtea cea mare, iritându-le ochii. Câteva clădiri fuseseră arse până-n temelii, iar palatul începea să se topească. Era vremea să plece, căci zidurile fortăreţei, care se scăldau într-o apă călduţă, ameninţau să se prăbuşească. Se urcară pe scară şi simţiră mirosul focului la etaj. Trebuiau să-l scoată pe Wellan afară din castel, înainte ca el să fie-ngropat alături de regina lui.

Îl găsiră-n aceeaşi poziţie, strângând în braţe trupul reginei, având pumnalul însângerat la picioare-n faţa lui. C-o singură mişcare Cavalerii se-ntoarseră spre Santo, singurul dintre ei care avea o oarecare influenţă asupra şefului. Acesta-şi adună tot curajul şi se-apropie de Wellan.

– E timpul să plecăm, frate! Totul riscă să se prăbuşească!

– Nu pot s-o pun pe rug! şopti Wellan, uitându-se la el cu ochii plini de lacrimi.

Dempsey o lovi-ncet cu cotul pe Chloe şi, printr-un schimb rapid de gânduri, o făcu să-nţeleagă c-ar trebui să existe undeva un cavou, ca în aproape toate castelele continentului Enkidiev. Ieşiră grăbiţi din încăpere, lăsându-le lui Falcon, Bergeau şi Santo sarcina de a-l convinge pe şeful lor să plece de la locul sinistrului.

– Noi nu ardem trupurile familiei regale, ştii foarte bine, îi aminti Santo, punându-i pe braţ o mână prietenească.

– Nu merita să-şi termine astfel viaţa...

– Într-adevăr, nu merita asta.

Ei nu-l văzuseră niciodată pe Wellan într-o asemenea stare de disperare, dar nici unul dintre ei nu cunoscuse dragostea. Nu-şi puteau închipui ce se-ntâmpla în sufletul unui bărbat, care-şi dăruise inima unei femei, iar aceasta murea în braţele lui. Primiră atunci un mesaj telepatic de la Chloe, care descoperisè o criptă sub scara cea mare.

– Am să te-ajut s-o duci! îi spuse Santo.

– Nu! îl opri aspru Wellan, strângându-şi regina cu gelozie la piept.

– Eu mă duc să-l caut pe rege! hotărî Bergeau.

Bine clădit şi puternic, Wellan reuşi să se ridice fără ca regina să-i cadă din braţe. Se-ndreptă apoi spre uşă, căci auzise şi el înştiinţarea tăcută a lui Chloe şi coborî scara, pe care căldura degajată de jar începuse s-o topească. Găsi uşa care conducea la cavou şi-i observă pe Chloe şi pe Dempsey de-o parte şi de alta a unui mormânt de piatră. Ţineau în mână torţe care luminau toată grota.

Cu mult respect, Wellan depuse trupul gingaş al lui Fan din Shola pe piatra rece şi-i aşeză iarăşi părul aproape transparent împrejurul feţei, rămasă de-acum netulburată. Se ridică încet, iar însoţitorii lui închiseră capacul cel greu al mormântului. În timp ce Bergeau şi Dempsey puneau şi rămăşiţele regelui Shill într-un al doilea mormânt, Wellan rămase nemişcat, simţind un gol imens în suflet, ca şi cum şi-ar fi-nchis inima alături de regină, în această închisoare de piatră. Se-ntoarse apoi brusc cu spatele şi porni spre scară. Fraţii lui de arme schimbară o privire neliniştită şi-l urmară. Se grăbiră apoi să iasă din palat şi merseră-n curte să-şi caute caii. Gheaţa, care se topise din ce în ce mai mult, forma acum împrejurul lor o baltă cu apă călduţă, care-i făcea pe cai să fie foarte nervoşi.

Se urcară-n şa şi lăsară-n urmă fortăreaţa, în clipa în care zidurile se prăvăleau greu unul peste altul.

Abătându-l pe Wellan de la gândurile lui sumbre, Santo-i povesti că găsiseră foarte multe urme stranii în zăpadă. Marele Cavaler insistă să le vadă. El redevenea deodată şeful pe care fraţii săi îl cunoscuseră dintotdeauna. Coborî de pe cal şi se-nchirci în faţa urmelor lăsate de misterioasele fiare, cărora Falcon le spusese dragoni.

– Ai mai văzut vreodată asemenea amprente? îl întrebă Bergeau.

– Da, într-o carte, suspină Wellan, ridicându-se.

Cu mâinile pe şolduri, el îşi întoarse privirea spre apus, iar cei ce-l însoţeau îi înţeleseră îngrijorarea. Le mai spuse că aceste creaturi erau aceleaşi cu cele care atacaseră continentul cu sute de ani în urmă, odată cu acea tentativă de invazie a oamenilor-insectă.

– Şi trebuie neapărat să descoperim încotro au luat-o, mai spuse Wellan înainte de-a încăleca.

– Dar să ştiţi că monştrii ăştia devorează inima oricărei fiinţe cu sânge cald! strigă Falcon.

– Tocmai de-asta ar trebui să-i oprim, îi răspunse şeful lui, în timp ce-şi îndemna calul s-o ia spre soare-apune.

– Noi? se miră Dempsey. Ei au omorât toată populaţia Sholei, Wellan. Nu prea-mi vine să cred că n-o să-ndrăznească s-atace şase Cavaleri, chiar dacă aceştia sunt şi magicieni totodată.

– Mai puţin dacă ştii cum să-i opreşti, interveni Chloe.

– Creaturile astea pot fi distruse prin foc, îi asigură el.

– Şi cu sabia? întrebă Bergeau neliniştit.

– Au o carapace groasă, le spuse Wellan şi dinţi mult mai tăioşi decât lama sabiei tale. Înainte de-a putea să le străpungi pielea, trebuie să te-apropii mai întâi de ea. Se spune că le este teamă de lumină şi că nu atacă decât pe-ntuneric. Ca să poată conduce pân-aici, au trebuit să-i lege la ochi.

Toate cele aflate erau cât se poate de-nfricoşătoare pentru tinerii luptători. Înaintau în tăcere în spatele lui Wellan, ocupaţi fiind să-şi imagineze cu ce puteau să semene dragonii ăştia veniţi din alte lumi. Numai Falcon prefera să se gândească la mesele copioase care trebuiau să se fi servit acum la Castelul de Smarald, în timp ce ei lipseau. Pentru nimic în lume nu s-ar fi gândit la aceşti monştri.

Călăriră toată ziua pe câmpia-nzăpezită şi trebuiră, într-un târziu, să se oprească pentru noapte. Wellan aprinse un foc magic împrejurul lor şi-al cailor pentru a-i proteja, apoi se-nveli în capa lui de blană şi-adormi. Dimineaţa, el şi ceilalţi dădură câte-o raţie de cereale cailor şi porniră din nou la drum, ajungând pe plaja stâncoasă un pic înainte de scăpătatul soarelui.

Wellan descălecă şi merse-ncet de-a lungul galetelor alunecoase. Valurile-i udau cizmele, dar nu-i abăteau atenţia. Căuta înfrigurat urme ale trecerii dragonilor. În van... Totuşi, urmele lor îi conduseseră până la ocean, chiar dacă aceste animale se temeau de apă.

Cei ce-l însoţeau rămaseră-n şa şi se desfăşurară-n evantai în spatele lui. Dar simţurile lor nu le semnalară nici un pericol. Wellan îşi puse un genunchi pe nisipul umed şi pipăi o tăietură adâncă printre pietre. Îşi dădu seama că temerile sale se-adevereau. Creaturile monstruoase nu înotaseră până la ţărmul continentului, ele fuseseră transportate în bărci, lansate la apă pe-această plajă. Fan îi spusese adevărul... Această expediţie funestă nu era o invazie, ci era rezultatul dorinţei tatălui, Împăratul Negru, de a-şi recupera copilul. Din nefericire, dacă servitorii nu recuperaseră descendentul, desigur că împăratul le va ordona să răscolească toate regatele, unul după altul, până-n clipa-n care i-l vor fi adus. Dar cum i-ar fi putut înştiinţa pe regi de pericolul iminent care-i aştepta, fără s-o trădeze pe Regina din Shola? Se-ntoarse către fraţii lui de arme şi suspină descurajat.

– Dragonii-au plecat abia după ce-au fost îmbarcaţi în corăbii, declară el.

– Ştiu să vâslească? se uimi Bergeau.

– Nu sunt decât nişte animale de povară, precum caii noştri, explică Wellan, doar că sunt mult mai periculoşi.

– Şi cine le sunt stăpânii? întrebă Santo.

– Luptătorii-insectă.

– Şi de ce-au comis asemenea atrocităţi, ca apoi să se-ntoarcă la ei acasă? întrebă Dempsey, scărpinându-se-n cap.

Legat de făgăduiala făcută reginei, Wellan nu putea să-i răspundă simplu la această întrebare şi-şi blocă gândurile, ca fraţii lui de arme să nu-ncerce să i le sondeze.

– După părerea'ta, ei vor să se răzbune din cauza ruşinoasei lor înfrângeri pe care le-au administrat-o primii Cavaleri? întrebă Chloe.

– Este posibil, şopti Wellan, căruia nu-i plăcea să-i mintă.

– Dar de ce-au aşteptat atât de multă vreme? se nelinişti Falcon.

– Fără-ndoială îşi pierduseră aproape toţi soldaţii, gândi cu glas tare Santo.

– Pergamentele vorbesc doar de înfrângerea ruşinoasă, îi făcu pe voie Wellan.

– Când ne vom întoarce la Castelul de Smarald, jur să citesc tot ce se află-n bibliotecă! exclamă Bergeau, cât se poate de serios.

– Fiecare lucru la timpul său, frate, îi replică Wellan cu prietenie. Trebuie, mai întâi, să alcătuim un plan să-mpiedicăm ca masacrul din Shola să se mai petreacă şi-n altă parte.

Toţi observară că deznădejdea şefului lor se mai atenuase, ceea ce li se păru curios, dar nu-ndrăzniră să-l întrebe motivul. Ochii lui albaştri redeveniseră tot atât de reci ca înainte de plecarea lor în această misiune stranie, iar logica lui, implacabilă.

– Dacă aceste creaturi stranii s-au întors, nu importă de unde-au venit sau dacă se pregătesc, mai degrabă, să atace un alt

regat, spuse Wellan, fără să-şi trădeze nici cea mai mică emoţie. Trebuie să-i înştiinţăm pe regii ţărilor de pe coastă şi să le cerem să fie oricând gata să-şi apere teritoriul. Mi-e teamă că va trebui să lucrăm separat, dacă vrem să fim eficienţi. Veţi urma ţărmul toţi cinci. Chloe o să se oprească în Regatul Zânelor, în timp ce Santo şi Falcon se vor îndrepta spre Regatul de Argint.

Scoţând o exclamaţie de surpriză, cei doi tineri îşi înălţară sprâncenele, căci, la fel ca Shola, şi acest regat fusese una dintre ţările proscrise de locuitorii continentului, din cauza trădării săvârşite de regele Draka.

– Wellan, tu nu te gândeşti la asta! se-mpotrivi Santo.

– Suntem slujitorii tuturor ţărilor continentului, Cavaleri, tună Wellan, revenind la autoritatea lui obişnuită. Aţi văzut ce s-a petrecut în Shola şi, în parte, suntem răspunzători de asta, din cauza intoleranţei şi-a îngustimii noastre de spirit. N-o să mai fie astfel de masacre nicăieri pe continentul nostru, căci noi îi vom înştiinţa pe toţi regii despre pericol.

Wellan îşi plimbă privirea lui de gheaţă pe la toţi însoţitorii lui, care nu mai îndrăzniră să-i răspundă. Când fu sigur că ordinele-i vor fi executate, el spuse ca Dempsey să se ducă în Regatul de Cristal, iar Bergeau, cel mai rezistent dintre ei, va trebui s-ajungă până în Regatul Zenor.

– Vreau ca toţi să fiţi înapoi la Castelul de Smarald la următoarea lună nouă, le ceru şeful.

– Şi tu, unde te duci? se nelinişti Chloe, care-i simţea îndârjirea.

– Am de gând să-i spun două cuvinte Regelui Elfilor.

– Wellan, ca şi noi, tu ai învăţat că răzbunarea nu trebuie să-şi găsească locul în sufletul unui Cavaler de Smarald, îi reproşă Santo.

Marele Cavaler se făcu că n-aude şi se ridică-n şa. Merseră de-a lungul plajei din Shola, care cobora în serpentine bolovănoase până-n Regatul Elfilor. Se lăsase deja noaptea când începură să-şi pregătească locul de popas, la adăpostul unor

arbori stufoşi, mai departe de malul oceanului. Pentru prima gardă Falcon se sui printre crengi. De pe craca pe care stătea putea să observe toată coasta. Sub el fraţii lui îşi aprinseseră un foc şi-şi încălzeau ceaiul.

– Dacă-n timpul acestei misiuni ar fi să-ntâlniţi duşmanul, zise Wellan cu privirea pierdută printre flăcări, nu faceţi greşeala să-i sugeraţi suveranului ţării să-şi ridice oastea în vederea unui atac. Insistaţi ca el să-şi adune supuşii în fortăreaţa lui şi tacticienii să pună-n funcţiune toate mijloacele de apărare de care dispun. Apoi întorceţi-vă în Regatul de Smarald, să-l informaţi pe regele nostru asupra acestei situaţii.

– Asta ai de gând să faci şi tu la elfi? întrebă Dempsey, care nu înţelegea ce simte şeful lor.

Wellan nu-i răspunse, iar sufletul lui le rămase-nchis. Nu era pentru prima dată când fraţii lui de arme nu-i puteau sonda intenţiile. Schimbară priviri neliniştite şi Chloe hotărî că era de datoria ei să intervină.

– Ştii bine că elfilor nu le place să se bată. Nu sunt un popor de luptători, spuse ea, îmboldindu-l să vorbească.

– N-aveau dreptul să fugă să se-ascundă în timp ce fiarele îi masacrau pe sholieni! bombăni Wellan, fără s-o privească.

– În acest caz, elfii nu sunt singurii care trebuie blamaţi, socoti Santo. Cum tu însuţi ne-ai spus, toate ţările sunt de vină de izolarea în care era ţinută Shola.

– Totuşi, se pare că oamenii aceia au fost atacaţi la lăsarea nopţii sau chiar înainte de ivirea zorilor, adăugă Dempsey. A fost un atac-fulger, la care nimeni n-a mai putut reacţiona.

Brusc Wellan îşi lăsă capul pe mâinile-ncrucişate şi ei simţiră că durerea lui era încă foarte vie, chiar dacă el se străduise să le-o ascundă. Chloe se-aşeză lângă el şi-i mângâie uşor ceafa.

– Noi nu-nţelegem ce se petrece-n inima ta, frate, dar îţi suntem alături, dacă tu o să vrei să ni te mărturiseşti.

El ridică uşor capul, dar rămase tăcut.

Dragostea lui îi era prea scumpă s-o poată-ncredința oricui! În noaptea aceea avu un somn agitat, iar în zori el fu primul care se trezi. Când Bergeau, care era atunci de gardă, îl văzu pe șef așezându-se pe pledul lui, coborî din copac și se oferi să-i pregătească masa.

– Nu este nevoie să mă cocoloșiți ca pe-un copil bolnav, suspină Wellan. Am o inimă mult mai puternică decât credeți voi.

Acceptă totuși mâncarea pe care i-o întinse fratele său de arme și-apoi bău un pic de apă, în timp ce ceilalți abia se trezeau. Nu după mult timp se pregătiră de plecare, iar Wellan le strânse tuturor brațul cu multă prietenie urându-le, în același timp, drum bun. În picioare, alături de calul său, îi privi îndepărtându-se pe plajă. Știa că putea conta pe fiecare dintre ei. Cât despre el, ardea de nerăbdare să-l vadă pe regele Hamil.

9

INDIFERENŢA ZÂNELOR

Cei cinci Cavaleri de Smarald merseră de-a lungul coastei, supraveghind-o cu atenţie. Nu era însă nimic de semnalat. Se părea că straniile creaturi reuşiseră să se-ntoarcă pe continentul de pe care veniseră. Dar ar fi putut în timpul nopţii să debarce cine ştie unde. Mergând în ţări diferite, ea şi ceilalţi Cavaleri puteau să aibă inima împăcată. Chloe fu prima care părăsi formaţia, căci trebui s-o ia în altă direcţie. Însoţitorii ei o sfătuiră să fie foarte atentă, iar ea se pierdu printre stâncile ţărmului, asemenea unor stalagmite gigantice, care aveau menirea să apere Regatul Zânelor de vânturile ce se năpusteau peste el dinspre mare.

Această misiune îi obligase pe Cavaleri să se-aventureze pentru prima dată în afara graniţei Regatului de Smarald. Ei îl auziseră de multe ori pe magicianul Elund vorbind de celelalte regate, dar Wellan fusese singurul care luase asupra sa dificila îndatorire de-a citi tot ce se scrisese până atunci despre ele. Setea lui de-a afla cât mai multe nu cunoştea margini. Îl interesa tot ce exista şi, pentru că îi urmase exemplul, Chloe n-avea nesiguranţa fraţilor ei în faţa necunoscutului. Din contră, ei îi plăcea să-şi încerce cunoştinţele în faţa unei situaţii noi.

Desigur, acest periplu de-a lungul întregului continent era destul de periculos, cu toate acestea nu era palpitant. Ea nu-şi dorea să dea nas în nas cu dragonii ce se hrăneau cu inimi

omeneşti, dar i-ar fi-nfruntat fără să stea pe gânduri ca să-şi salveze semenii, căci viaţa unui Cavaler era plină de-astfel de-ncercări. Ştiuse dintotdeauna că nu va regreta hotărârea părinţilor ei de-a o fi încredinţat regelui Smarald Întâiul. Îi plăceau viaţa ei, atât de diferită de-a celorlalte femei, şi strânsa prietenie pe care o-mpărţea cu fraţii de arme.

Ea-i îndrăgise pe toţi Cavalerii, dar pentru Wellan avea un sentiment deosebit. Îi înţelegea rezerva şi nemulţumirile ocazionale, căci nu era uşor să te afli în fruntea unei astfel de elite. Cu toate că el n-o spunea cu glas tare, ea ştia că el regreta uneori faptul că cedase dreptul de-a guverna fratelui său Stem, mult mai slab decât el, însă rolul lui era acela de-a conduce Ordinul Cavalerilor de Smarald pe-un drum drept şi de-a le pune la-ndemână un cod de conduită.

Chiar şi elevii cei mici îşi doreau să fie toţi după chipul şi asemănarea lui. Desigur, Chloe îi înţelegea atitudinea, de multe ori glacială la adresa celorlalţi, dar ea nu putea ghici ce se petrecea în inima lui, din care cauză adesea nu ştia cum să-l ajute. S-ar putea ca Regina Fan şi el să fie suflete pereche, ce nu şi-au putut împlini destinul. Elund le povestise că, în univers, fiecare fiinţă avea perechea ei unică, putând să o mulţumească pe deplin, iar oamenii care-ajungeau să găsească acest suflet pereche erau într-adevăr nişte fericiţi. „Fără-ndoială, iată de ce Wellan suferă atât de mult“, se gândi ea. Ar trebui să ştie, în adâncul sufletului său, că nici o altă femeie din lume nu l-ar putea mulţumi.

Cât despre Chloe, ea nu simţea nevoia să aibă un partener. Va continua să-nveţe alături de fraţii săi de arme. Va antrena un scutier. Puţin îi păsa dacă va da sau nu naştere unor copii, în special dacă n-avea posibilitatea să stea tot timpul cu ei. Căsătoria ar fi fost mult mai uşoară pentru fraţii ei, care şi-ar fi lăsat urmaşii în grija soţiilor, în timp ce ei plecau în capătul celălalt al continentului. Nu regreta că este femeie într-un ordin

de cavaleri care cuprindea mai ales bărbaţi. Era convinsă că aducea printre ei un punct de vedere diferit, o abordare mai blândă.

Călări printr-un labirint de piscuri stâncoase, fiind foarte atentă la tot ceea ce-i comunicau simţurile. Creaturile malefice nu fuseseră pe-aici şi nimeni nu făcea de gardă. Trecuse mult timp de când continentul Enkidiev trăia în pace, fără să cunoască războiul, iar locuitorii lui neglijau şi cele mai simple reguli de securitate.

Porţiunea stâncoasă se termină brusc, iar Chloe se regăsi pe un câmp imens de flori uriaşe. Îşi opri calul şi inspectă împrejurimile, minunându-se. Chiar şi firele de iarbă, care erau de-o parte şi de alta a ei, aveau înălţimea unei săbii. Întinse mâna şi atinse petalele unui trandafir tot atât de mare ca un scut roman de protecţie. Parfumul emanat de floare aproape că o îmbătă. Din ce cauză miraculoasă putuse ea să ignore existenţa unui astfel de tărâm minunat?

Înaintă încet, incapabilă să-şi desprindă privirea de toate splendorile pe care le vedea. Nuanţe cât se poate de vii ale tuturor culorilor existente se-aflau împrejurul ei. Oare aşa se apărau locuitorii Regatului Zânelor? Vrăjindu-l pe duşman? Exista oare şi-n realitate acest tărâm sau era o iluzie creată de populaţia lui, tocmai pentru a-i deruta pe călători?

Îşi urmă în tăcere calea printre florile care, uneori, se aplecau deasupra capului ei, ca nişte umbrele uriaşe, atingând înălţimea unei păduri cu arbori încă şi mai ciudaţi. Trunchiurile şi ramurile lor erau transparente, iar de-a lungul lor se putea vedea circulând seva. Chloe o apucă pe-o serpentină cu nisip alb, care şerpuia printre florile-copaci, captând razele soarelui şi orbind-o cu lumina ei. Auzi murmurul unui râuleţ şi se-ntrebă dacă era tot atât de straniu ca întregul peisaj. Se-opri apoi în apropierea unui pod rotunjit, ce traversa apele de culoarea turcoazei, atât de limpezi, încât în ele puteai vedea toate vietăţile pe care ea le

tăinuia. Peşti multicolori se jucau printre algele colorate în roz şi violet, iar broscuţe luminiscente săreau în valuri la apropierea calului ei. Ce lume curioasă...!

Deşi calul ei se-mpotrivea, Chloe trecu podul. Vântul adia înfiorându-i pielea ca o mângâiere. Tot înaintând printre atâtea minunăţii ale unei naturi de-o frumuseţe stranie, îi era imposibil să nu se gândească la ravagiile pe care-ar putea să le facă dragonii şi stăpânii lor feroce dacă s-ar fi oprit în acest magnific regat. Continentul nu şi-ar fi putut permite să se lipsească de-o asemenea bijuterie.

La un moment dat ajunse în preajma unei vâlcele şi văzu un stol de bâtlani zburând de-a lungul unui râu lat. Dar unde trăiau zânele? Privi de jur împrejur şi nu observă nici un castel, nici un sat. Totuşi Regele Tilly şi Regina Calva domneau peste acest regat. Cu ocazia unui curs de istorie a continentului ea auzise vorbindu-se de aceşti monarhi tineri, urmaşi ai unei descendenţe având doar personaje magice. Singura zână pe care-o cunoştea, micuţa Ariane, făcea parte dintre cei mai mici elevi ai Regatului de Smarald şi n-avea nimic deosebit, în afară de timiditatea ei extremă.

Chloe coborî panta blândă, ce te conducea până-n fundul vâlcelei. Animalele ieşeau din vizuinile lor unul după altul, fără să se teamă de ea, privind-o în timp ce trecea. Era clar că zânele nu le vânaseră niciodată, pentru ca să se hrănească. În caz contrar ar fi fugit.

Urmă cursul râului Mardall, unde peştii săreau din apă învârtindu-se, iar bâtlanii păşeau leneş prin stuf.

– Te-ai crede personaj al unui vis, şopti Chloe, văzând sutele de păsări în culori strălucitoare.

– Câtă dreptate-aveţi, se-auzi o voce subţirică în spatele ei.

Îndemnându-şi calul, Cavalerul făcu degrabă o voltă-n vânt şi, trăgându-şi sabia, se pregăti de luptă. Dar, observând creatura minusculă, îşi puse sabia la loc. Această fiinţă mică, împodobită

cu tot felul de voaluri diafane, care fluturau din cauza adierii blânde a zefirului, nu atingea pământul. La spate avea două aripi mari, transparente, asemenea celor ale libelulelor, ce fluturau cu repeziciune în aerul proaspăt, menţinând-o în acelaşi loc. Era o adolescentă a cărei faţă blândă semăna cu cea a unei păpuşi de porţelan, cu care se jucau copiii. Părul lung şi blond îi cădea pe umeri într-o cascadă de bucle până-n talie, iar ochii ei albaştri, zburdalnici, se deschideau uimiţi spre lume.

– Sunt Cavalerul Chloe de Smarald, se prezentă ea.

– Iar eu sunt Altra. Fiţi bine-venită în Regatul Zânelor, Cavalere!

– Aţi putea să mă conduceţi la Regele Tilly?

– Bineînţeles! Urmaţi-mă!

Şi zâna cea mică o luă înainte, zburând cu graţia şi eleganţa unui fluture. Parcurseră astfel o distanţă destul de mare şi se opriră la poalele unei coline, acoperită cu un covor de flori.

– Iată-ne ajunse! anunţă bucuroasă Altra.

Dar pe-acolo nu se vedeau nici locuinţe şi nici zâne. Chloe se-ntoarse-n şa în toate direcţiile, apelă la însuşirile ei ultrasensibile, dar nu reuşi să distingă un singur gând conştient împrejurul ei, ceea ce păru s-o dezamăgească pe tânăra ei călăuză.

– Daţi-le timp să capete încredere-n voi! o sfătui ea.

Zânele se refugiau şi ele prin copaci sau prin vizuini precum elfii, atunci când se simţeau ameninţate? Dacă da, de ce nu le simţea prezenţa?

„Pentru că sunt vrăjite" îşi aminti Chloe. Aveau, prin forţa împrejurărilor, capacitatea de a dispărea, dacă voiau.

– Am venit, în numele Cavalerilor de Smarald, să vă vorbesc, îşi anunţă ea auditoriul invizibil.

Percepu imediat un freamăt uşor împrejurul ei, ca şi cum, înaintea furtunii, aerul devine palpabil, şi siluetele începură să se observe cu sutele-mprejurul ei, prinzând încet formă. În faţa ei apăru imediat un bărbat foarte frumos, făcându-i calul să se

cabreze. Chloe îi mângâie coama şi-i adresă câteva cuvinte liniştitoare.

– Îl cauţi pe Regele Tilly? o-ntrebă el, cu o voce blândă ca o adiere.

Era mult mai mare decât zâna Altra şi, desigur, mai în vârstă, dacă judecai după ridurile feţei, dar nu avea nicidecum alura unui luptător. Zvelt şi delicat, picioarele lui lungi păreau atât de fragile, de parcă ar fi fost făcute din sticlă. Părul, aproape transparent, îi atingea umerii, iar ochii lui aurii străluceau în soare. Haina lui albastră era la fel ca a tuturor celorlalte zâne, formată din multe straturi suprapuse de voal.

– Îl caut în numele fraţilor mei de arme, completă Choe, îndreptându-se-n şa.

Era prima intervenţie în numele Ordinului de Smarald şi tânăra se simţea cât se poate de mândră. Un zâmbet plăcut întinse apoi buzele zânului:

– Eu sunt Regele Tilly, afirmă el, iar acesta este regatul meu.

– Dar unde vă este palatul, Maiestate? se miră Chloe.

– În ochii oamenilor el este invizibil.

„Oare să fie tot aşa şi-n ochii monştrilor care sosesc de pe-un alt continent?“ se-ntrebă Cavalerul.

– Cum se cheamă neliniştea pe care o pot citi în sufletul tău? întrebă regele.

– Regatul Shola a fost distrus de-o rasă de creaturi malefice ce călăreau pe nişte dragoni, îl informă Chloe cu tristeţe.

Ştirea pricinui consternare în rândul sutelor de zâne care zburau în spatele regelui şi el trebui să intervină să le curme murmurele. Puse apoi picioarele pe pământ şi-şi strânse aripile mari şi transparente. În picioare, el era aproape tot atât de-nalt ca Wellan. Dacă vestea îl neliniştise, pe faţa lui nu se putea observa nimic. Chloe descălecă şi ea îşi ţinu strâns frâiele calului, pe care prezenţa atâtor fiinţe în haine colorate îl făcea neîncrezător.

– Cavalerii Ordinului de Smarald iau legătura acum cu toţi suveranii ţărilor de coastă, pentru a-i preveni asupra pericolului unei invazii, urmă Chloe.

– Ne pare foarte rău de sholieni, o asigură zânul, coborând privirea.

În acel moment, alături de monarh se materializă o blondă tânără, care-şi lăsă mâna s-alunece în cea a regelui, în timp ce o lacrimă cobora pe-obrazul ei de porţelan.

– Regina din Shola era o rudă-ndepărtată a soţiei mele aici de faţă, îi explică el lui Chloe, strângând în acelaşi timp şi mâna Calvei, pentru a o-mbărbăta.

– Mi-e teamă c-a pierit şi ea, Maiestate, deplânse Chloe, dar fiica ei este-n siguranţă în Regatul de Smarald.

– Nu este pentru prima dată când acest duşman vrea să pună stăpânire pe continent, declară suveranul, preferând să nu vorbească despre prinţesa de Shola, şi ea rudă a Calvei. A eşuat odată, în trecut, iar acum va fi la fel.

– Am datoria să vă amintesc şi să insist să vă pregătiţi, Maiestate, planul de apărare al regatului vostru minunat.

– Dac-am merge să discutăm despre toate acestea în palatul meu, Cavalere? spuse Tilly, care lui Chloe i se păru dintr-odată obosit şi plictisit.

Ea acceptă invitaţia, înclinându-se respectuos, aşa cum îi învăţase Elund. Regele o sfătui să-şi lase calul în vâlcea, asigurând-o că zânele se vor îngriji de el. Unui Cavaler nu-i plăcea niciodată să se despartă de calul lui, mai ales dacă era vorba despre o ţară stranie ca aceasta, dar ce altceva să faci într-o atare situaţie? Chloe îl lăsă deci să pască iarba grasă de pe malurile râului Mardall şi-l urmă pe rege în direcţia colinei.

Fără să-nţeleagă cum, ea se trezi într-o sală de dimensiuni exagerat de mari, ai cărei pereţi transparenţi filtrau lumina zilei, reflectând-o într-un caleidoscop de culori. Se-nvârti împrejurul ei, uimită de-această încăpere minunată, unde alte nenumărate

zâne, ce băteau necontenit din aripi, formau un tavan mişcător. O conduseră de-a lungul altor camere goale cu pereţi de sticlă, iar toate acestea se terminară într-o sufragerie inundată de soare, ocupată aproape în întregime de-o masă lungă, în interiorul căreia alergau curcubee luminoase.

Chloe constată cu stupoare că masa plutea în aer.

– Mereu trebuie s-o prindem vânând-o, explică monarhul. Nu se ştie niciodată în ce încăpere o s-o găsim.

Curioasă, Chloe se aplecă să se uite sub ea, dar nu văzu nici măcar un picior care-ar fi putut-o susţine.

Observând purtarea stranie a tinerei, curtea, formată din zâne în rochii pastel, se-adună în jurul mesei.

Suveranul o convinse pe Chloe să se-aşeze şi făcu să apară feluri de mâncare din toate colţurile lumii, precum şi pahare fără picior, umplute cu diferite băuturi. Prudentă, ea se-aşeză pe scaunul, care stătea şi el în aer, şi era acoperit cu o pernă mare, de catifea bleu, şi se întrebă dacă tot ce-i era dat să vadă era adevărat sau nu. Probabil că uimirea i se citea pe faţă, căci Regele Zânelor şi curtea lui zâmbiră amuzaţi.

– Eşti originară din Regatul de Diamant, nu-i aşa? întrebă regele, uitându-se lung la musafirul său.

– Acolo m-am născut şi mi-am petrecut primii ani din viaţă, Maiestate, răspunse Chloe, revenind la realitate, dar am crescut în Regatul de Smarald.

Regele făcu să apară pe masă, chiar în faţa ei, feluri diferite de mâncare, ce se pregăteau în ţara ei natală şi-o îndemnă să mănânce, în timp ce vor discuta afacerile continentului. Totuşi aroma felurilor de mâncare era cât se poate de reală. Chloe trase-n faţa ei o farfurie de ceramică, în care abureau pateuri cu legume, din care se serveau la curtea Regelui de Diamant. Imediat o furculiţă aurită îi apăru printre degete, smulgându-i un strigăt de surpriză. Zânele şopteau între ele amuzate, iar Chloe se alătură şi ea veseliei generale.

În faţa privirii insistente a Regelui Tilly, ea se mai servi cu încă un pateu, a cărui savoare o trimise cu gândul în primii ani de viaţă. Ca prin vis auzi glasul mamei sale şi simţi pe cap blânda mângâiere a tatălui său.

– Voi n-ar trebui s-aveţi mulţi duşmani, dacă pe toţi îi trataţi atât de bine, observă ea, fixându-şi privirea uimită asupra suveranului.

Întreaga curte izbucni deodată în râs. Doar Regina Calva arăta lumii un chip trist.

– Noi n-avem nevoie să ne-apărăm de oricine-ar fi, îi explică Regele Tilly zâmbind. Regatul Zânelor este invizibil şi noi înşine putem fi văzuţi de alte fiinţe din univers doar atunci când vrem. În ţara noastră suntem apăraţi cât se poate de bine.

– Dar valea cea frumoasă pe care-o ocupaţi nu este, îi răspunse Chloe.

– E-adevărat, dar nu lăsăm pe nimeni să intre aici, când ne simţim ameninţaţi. Mişcăm stâncile în aşa fel încât să formeze pe coastă o barieră de netrecut.

– Aşa v-aţi apărat regatul cu ocazia ultimului atac al acestor monştri blestemaţi?

– Pe-atunci nu eram eu Regele Zânelor, dar ştiu că înaintaşul meu şi-a apărat pământurile de cucerirea duşmană folosindu-se de puterile lui magice.

– Puterile voastre sunt atât de mari, încât puteţi face să dispară din ochii lor întreg continentul Enkidiev? se interesă, curioasă, Chloe.

– Este peste puterile mele. Cu toate acestea, Cavalerii de Smarald nu trebuie să se teamă că regatul meu ar putea fi distrus de-acest duşman sau că el putea deveni calea de pătrundere spre Regatul de Diamant sau cel de Smarald. Nu-i voi lăsa nicicum să treacă.

– Misiunea mea este aceea de-a vă atrage atenţia să aveţi cea mai mare grijă, Maiestate. Vă rog chiar să postaţi santinele pe ţărm.

– N-avem nici o nevoie de-aşa ceva, o asigură suveranul. Putem să simţim pe-oricine se-apropie de teritoriul nostru.

– Aveţi şi puterea de-a vă-nştiinţa şi vecinii asupra pericolului?

– Ar fi inutil. Elfii au, în aceeaşi măsură, capacitatea de-a simţi prezenţe străine. Cât despre locuitorii Regatului de Argint, ei nu doresc să aibă nici un fel de relaţii cu noi.

Chloe ştia că această ţară fusese dur încercată de dizgraţia în care căzuse Regele Draka, dar ea nu insistă ca zânele să le-ntindă mâna în vederea reluării legăturilor.

Mulţumi Regelui Zânelor pentru masa delicioasă şi ceru îngăduinţa de-a se retrage, întrucât trebuia să fie neîntârziat la Castelul de Smarald şi să-şi reîntâlnească fraţii de arme.

– Înainte de-a pleca, spune-mi, te rog, cum progresează mica noastră Ariane, o reţinu Regele Tilly, faţa umplându-i-se de un zâmbet pornit din inimă. Căci, dacă-şi făcea griji din cauza celei mai mici fiice, nici nu-i trecea prin gând s-o arate.

– Cavalerii nu desfăşoară nici o activitate alături de elevi, îi spuse Chloe, până când cei din urmă nu devin scutieri.

Chloe era încredinţată că progresele lui Ariane erau evidente, căci, în caz contrar, magicianul ar fi trimis-o înapoi acasă.

– Dacă mi-aţi permite, Alteţă, pentru că un lucru mă uimeşte şi mă intrigă-n acelaşi timp... începu, ezitând, Chloe.

– Vrei să ştii de ce ea n-are aripi, se distră regele. Ei bine, din fericire pentru noi părinţii, aripile cresc doar odată cu vârsta adolescenţei.

Aşadar, până la urmă Ariane va fi ca toate aceste fiinţe asemenea libelulelor.

– Dar, la antrenamente, aripile nu vor risca să-i fie vătămate? O lovitură de sabie, prost calculată, le va prăpădi.

– Dacă ea va alege să intre-n rândurile Cavalerilor de Smarald pentru tot restul existenţei ei terestre, o să i le luăm, îi spuse regele cu o uşoară ridicare a capului.

„În seninătatea lor, fiinţele astea sunt oare conştiente de durerile pe care le-ncearcă alţi locuitori ai continentului?“ se-ntrebă Chloe. Se ridică apoi şi-l salută respectuos pe Regele Tilly. O zână tânără o conduse până-n dreptul unui anumit perete în care nu se afla o ieşire vizibilă şi, instantaneu, se trezi în iarba înaltă, la câţiva paşi de calul ei, care păştea liniştit. Văzând-o apărând aşa, el scoase-un nechezat de surpriză, dar ea îl linişti, în timp ce-arunca o privire soarelui ca să se orienteze. Îndreptându-se spre miazăzi, ea putea să se-ntoarcă direct în Regatul de Smarald şi să-i aştepte-aici pe ceilalţi. Ar fi preferat să treacă şi prin Regatul Elfilor şi să-ncerce să-l calmeze pe Wellan, dar ordinele acestuia fuseseră cât se poate de clare şi-ar fi fost foarte furios dacă ea nu l-ar fi ascultat.

Puse un picior în scară şi tocmai voia să-şi facă vânt în şa, când simţi o mână uşoară pe umăr. Se-ntoarse imediat, speriind-o pe Regina Calva, care se uita la ea cu tristeţe.

– Tilly este regele, spuse ea, cu voce blândă. Nu-şi poate permite ca înaintea tuturor să-şi arate adevăratele sentimente, dar şi el este la fel de afectat ca şi mine.

– Sunt doar un Cavaler, Maiestate, nu-mi stă-n fire să judec faptele regilor.

– Ordinul vostru, Cavalere, împământeneşte adevăratele valori. Sunt fericită că şi fiica mea face parte din el.

Regina şovăi preţ de-o clipă înainte să vorbească despre subiectul ce-o interesa în mod deosebit.

– Cum a murit Fan? întrebă ea în cele din urmă, cu ochii plini de lacrimi.

– A fost înjunghiată de agresori, la fel ca şi soţul ei. Cât despre locuitorii din Shola, ei au fost masacraţi de dragoni care le-au smuls inima.

Calva îşi ascunse faţa frumoasă-ntre mâini şi-ncepu să plângă cu amărăciune.

Chloe îi puse o mână compătimitoare pe umăr şi-o rugă să facă în aşa fel încât asemenea atrocităţi să nu se petreacă şi-n regatul ei. Incapabilă să mai vorbească, regina se desprinse uşor şi dispăru.

Urcând în şa, Chloe hotărî ca atunci când va ajunge în biblioteca Palatului de Smarald, să citească totul despre ţara aceasta stranie. Se-ndreptă spre sud, sperând ca fraţii ei de arme să fi avut mai mult succes în demersurile lor.

10

MÂINI MAGICE

Ceilalţi patru fraţi de arme ai lui Chloe îşi continuară drumul pe plajă, până când ajunseră-n apropierea Regatului de Argint. Cavalerii Santo şi Falcon se despărţiră de fraţii lor de arme şi se-ndreptară spre fortăreaţa Regelui Cull, păstrând alături de ei şi unul dintre caii ce duceau proviziile de merinde. Cavalerii Dempsey şi Bergeau îşi continuară drumul spre miazăzi, pentru a-şi îndeplini şi ei misiunea încredinţată de Wellan.

Santo şi Falcon văzură în curând detaşându-se la orizont fortăreaţa Regatului de Argint şi fură mai degrabă uimiţi de ce le-apărea înaintea ochilor. Castelul se afla pe-un deal, iar ţara întreagă părea să fie-nconjurată de-un zid de piatră. Preţ de câteva clipe, cei doi Cavaleri se opriră şi-l priviră. La cursul lor de istoria continentului, nu auziseră de astfel de fortificaţii.

– Este-o construcţie recentă, afirmă Santo, zgâriind un pic zidul.

– Fără-ndoială serveşte la apărarea regatului de vânturile puternice sau de valuri, pe timp de furtună, bănui Falcon.

– Nu putem afla decât într-un singur fel.

Merseră de-a lungul zidului vreme de câteva ceasuri bune fără să poată vedea intrarea. Între timp marea rămăsese departe, în urmă, iar ei se treziră la graniţa dintre Regatul de Argint şi cel de Cristal, îndreptându-se încet şi sigur spre ţara lui Smarald Întâiul.

– Este ridicol! izbucni Falcon într-un târziu. De ce-ar construi un rege asemenea fortificații fără să prevadă și-o ieșire?

– Pentru că, desigur, ea se află la miazănoapte sau în apropierea castelului, îi răspunse Santo, care refuza să-și piardă speranța.

Wellan le-ncredințase această misiune și ei nu se vor întoarce acasă decât atunci când se vor fi achitat de ea. Își prelungiră drumul spre răsărit, slujindu-se de simțurile lor magice ca să poată observa orice urmă de viață.

Nimic.

Doar la lăsarea serii ei descoperiră, în sfârșit, marea poartă metalică, în fața unui drum de pământ care te conducea spre Regatul de Cristal.

Cu deosebită politețe Falcon își anunță prezența și-un cap împodobit cu-n coif apăru printre crenelurile din vârful meterezelor. Bărbatul îi studie câteva clipe, apoi dispăru fără să rostească un cuvânt.

– Mi se pare ridicol să-i cer unui rege să se apere împotriva unei invazii, în timp ce regatul lui este înconjurat de-un asemenea zid, îi zise Falcon însoțitorului său.

– Se cuvine totuși să-l înștiințăm, insistă Santo.

Zeci de bărbați îmbrăcați în armuri argintate se-nghesuiră între blocurile de piatră și se-aplecară peste zid să-i poată vedea.

– Mergeți în drumul vostru, străinilor, le spuse unul dintre ei. Avem ordin să nu lăsăm pe nimeni să intre.

– Suntem Cavaleri de Smarald, îi replică Falcon, fără să-și ascundă mirarea în fața lipsei lor de bun-simț.

– Asta este voia Regelui Cull de Argint. Plecați!

– Aducem un mesaj pentru rege, insistă Santo, îndreptându-se mândru-n șa. Nu plecăm decât după ce i-l vom fi spus.

Gărzile se sfătuiră între ele și Cavalerii simțiră cum în sufletul lor crește un sentiment de dușmănie. Știau foarte bine că locuitorii Regatului de Argint suportaseră consecințele

atacului Regelui Draka, dar acesta nu era un motiv să se poarte cu atâta lipsă de respect cu cei doi vizitatori.

– Suveranul nostru n-are ce face cu un mesaj venit din Regatul de Smarald, scuipă cu dispreţ unul dintre bărbaţi.

– Spuneţi-i Regelui Cull că Ordinul Cavalerilor de Smarald are oameni de onoare şi luptători valoroşi, înzestraţi cu puteri magice, adăugă Santo, pândindu-le reacţia.

Soldaţii ezitară, apoi unul dintre ei, repede ca fulgerul, aruncă o dagă spre cei doi Cavaleri. Santo îşi ridică mâna şi pumnalul cu lama scurtă şi groasă se-opri la câţiva centimetri de braţul lui. De pe creneluri se-auzi un murmur de nelinişte.

– Cui trebuie să i-o dau înapoi? întrebă râzând Cavalerul.

Soldaţii se lăsară imediat jos, să se pună la adăpost. Mişcând uşor degetele, Santo aduse arma până-n mâna lui şi-o studie cu atenţie.

– E-o piesă bine făcută, îi spuse el lui Falcon, ridicând capul.

– Dac-am lăsa caii să pască în timp ce noi aşteptăm răspunsul regelui? sugeră celălalt.

Santo lăsă pumnalul s-alunece în centură şi descălecă. Apoi cei doi Cavaleri puseră caii la adăpost.

În interiorul incintei fortificate, soldaţii-l numiră pe unul dintre ei să meargă şi să-l vestească pe rege.

De la plecarea lui Shill, fiul cel mare al Regelui Draka, în Regatul de Argint nu mai erau magicieni şi ei ştiau că regele căuta cu disperare unul. Abătut, mesagerul îşi mână la pas calul ţinându-l de frâu, până la palatul de lângă deal. Copitele acestuia răsunau pe dalele curţii. Oprindu-se în faţa minunatelor porţi de-argint ale aripii principale, bărbatul sări pe pământ, îşi încredinţă calul uneia dintre gărzi şi se grăbi spre interior.

Construcţie uriaşă din piatră albă, atât în interior, cât şi în exterior, Palatul de Argint nu era un loc primitor. Zidurile şlefuite arătau sobru, nefiind luminate decât de câteva torţe. Doar sala tezaurului avea numeroase opere de artă, alături de

care era și armura Regelui Hadrian, care-i condusese odată pe primii Cavaleri de Smarald.

Evenimentele ultimilor ani îi dezgustaseră pe locuitorii Regatului de Argint, iar în castel domnea o liniște de mormânt. Chiar și Regele Cull avea o privire-ntunecată. Nu mai acorda audiențe nici unui supus, căci era prea ocupat să se-ngrijească de slabele resurse ale poporului său. Fără schimburi comerciale sau culturale, Regatul de Argint trebuia să se mulțumească cu el însuși, să producă suficient de multă hrană pentru toți oamenii lui și să-ncerce să-și educe copiii, care erau din ce în ce mai puțin numeroși. Dar ceea ce-i lipsea foarte mult regelui era un magician sau, mai degrabă, un vindecător, căci fiul lui cel mic era grav bolnav și nimic nu putea să-i redea sănătatea. Regina Olivi și el pierduseră deja doi copii la vârste mici și se temeau să nu aibă și-al treilea aceeași soartă.

Când garda îi spuse că un soldat dorește să-i vorbească, regele fu tentat să-l refuze și să-l trimită înapoi la postul lui de pe metereze, fără măcar să-l asculte. Stătuse câteva nopți la rând la căpătâiul copilului și era de-a dreptul epuizat, căci nu-l putuse ajuta cu nimic pentru a-l salva. Suspină din inimă și, cu o mișcare a capului, îi făcu semn să-l lase să intre. Apoi se instală în jilțul lui, străduindu-se din răsputeri să țină ochii deschiși. Soldatul plin de praf puse un genunchi la pământ și-și salută suveranul.

– La poarta de miazăzi sunt doi străini, Sire, anunță el.

– Ordinele mele în această privință sunt clare, soldat, răspunse agasat monarhul.

– Unul dintre ei este magician, Maiestate.

Auzind acestea, regele se-ndreptă imediat în jilț. Să fie acesta răspunsul la rugămințile pe care le adresase el zeilor mării, venerați de poporul său?

– V-au spus cine sunt? îl întrebă el.

– Cavaleri de Smarald.

Cum era posibil? Luptătorii aceia dispăruseră cu multe sute de ani în urmă, lăcomia lor grăbindu-le sfârşitul.

– Vă aduc un mesaj, adăugă soldatul.

– În cazul acesta conduceţi-i la turnul dinspre miazăzi. Purtaţi-vă frumos cu ei, dar nu-i lăsaţi să vorbească cu oricine.

– Alerg acum, Sire!

Regele se duse-n camera în care-şi păstra hainele şi-şi chemă servitorii. Îşi va primi musafirii aşa cum o face un om de rangul lui, chiar dacă familia lui fusese renegată de toate ţările continentului.

*

În tot acest timp cei doi Cavaleri aprinseră un foc alături de drum, într-un spaţiu ocupat într-o parte de nişte menhire ciudate. Santo pregătea ceaiul, în timp ce Falcon se-ocupa de cai. Era deja prea întuneric şi Cavalerului superstiţios nu-i convenea că se află-ntr-un loc atât de descoperit. Veni şi se aşeză lângă Santo şi primi cu recunoştinţă cana de ceai pe care acesta i-o întindea.

– N-ai de ce să te temi, frate! Am sondat regiunea. Nu suntem decât noi şi prietenii noştri soldaţii.

– Crezi că puterile noastre o să ne permită să simţim prezenţa dragonilor şi-a oamenilor-insectă? întrebă Falcon, tremurând.

– Dacă sunt vii, da, cu siguranţă.

– Şi dacă sângele nostru e diferit de-al lor?

– Falcon, te rog! Am fost obişnuiţi să recunoaştem tot ceea ce ne-nconjoară şi îţi jur că nu este nici un pericol aici. Calmează-te şi sondează tu însuţi locul, ca să te convingi!

Falcon puse cana jos şi-şi rări respiraţia, ceea ce pentru el nu era lucru uşor, în timp ce noaptea se-ntindea peste Enkidiev. Îşi închise ochii de culoarea turcoazei şi lăsă să intre în el toate vibraţiile pământului şi-ale cerului. O căldură apăsătoare îi cuprinse tot corpul. Ascultă cu atenţie totul, dar Santo avea

dreptate. Nu simţi nici un pericol... până când o lovitură surdă îl făcu să deschidă imediat ochii. Marile porţi de metal se-nvârteau încet în jurul balamalelor. Deja în picioare, Santo se încruntă.

– Nu simt nici o intenţie duşmănoasă, afirmă el.

O duzină de soldaţi îmbrăcaţi în armuri argintate înaintară, cu mâna pe garda sabiei, dar Santo era convins că ceea ce vedea nu era decât precauţie. Nu se îndoia că soldaţii nu ieşiseră din fortăreaţă ca să-i omoare. Bărbaţii se opriseră-n faţa lor şi Cavalerii le simţiră reticenţa, dar se vedea că primiseră un ordin.

– Maiestatea Sa Regele Cull de Argint a fost informat de prezenţa voastră aici şi doreşte să stea de vorbă cu voi, spuse unul dintre soldaţi, privind pe deasupra capetelor lor.

În timp ce Santo se-nclina uşor în faţa soldatului, pentru a-i arăta supunerea, Falcon le sondă inimile. Bărbaţii aceştia nu erau decât nişte copii atunci când Regele Draka se refugiase la Shola, simţindu-se profund umilit.

Santo şi Falcon îşi strânseră lucrurile, îşi recuperară caii, apoi îi urmară pe soldaţii Regatului de Argint de partea cealaltă a zidului. Acolo-i aşteptau alţi soldaţi călare, cu torţele-n mâini, pentru a-i conduce-n turnul regelui.

Cavalerii se uitară cu discreţie-n jurul lor, să observe tot ce-i înconjura.

Ca şi cum ar fi fost o cochilie uriaşă, tot regatul se-ntindea între fortificaţii. Călărind spre palat, ei văzură mii de puncte mici şi luminoase, care le arătau că supuşii regelui trăiau asemenea boabelor de struguri în ciorchine, în sate mici şi legate unul de altul, întinzându-se până pe ţărmul mării.

Fortăreaţa le apăru imediat în faţă. Mai mică decât cea din Regatul de Smarald, ea ocupa totuşi mai mult loc. Nu avea pod suspendat, ci, mai degrabă, nişte porţi de-argint. Servitorii

apărură imediat să se-ocupe de caii lor, iar alţi soldaţi îi preluară să-i conducă în turnul regelui.

Falcon nu se putu împiedica să nu-şi dea seama de reacţia ostilă a celor pe care-i întâlneau când observau platoşa verde şi împodobită cu pietre preţioase, amintire dureroasă a înfrângerii Regelui Draka. Lângă el, Santo stătea cu capul sus, totuşi el trebuia să fi simţit acelaşi lucru. Soldaţii se opriră în faţa unei uşi, o deschiseră şi trecură de-o parte şi de alta a ei, pentru a-i lăsa pe străini să treacă.

Cei doi Cavaleri intrară într-o încăpere rotundă, în mijlocul căreia se afla un tron din argint masiv, pe care stătea un bărbat foarte tras la faţă. Era-mbrăcat într-o haină imaculată şi n-avea decât o centură de-argint şi o coroană simplă, turnată din acelaşi metal preţios. Cavalerii se-nclinară în faţa lui.

– Sunt Regele Cull al Regatului de Argint, declară el, cu vocea aspră a unui om foarte obosit. Mesagerul meu mi-a spus că sunteţi Cavaleri de Smarald.

– Este-adevărat, Maiestate, îi răspunse Santo.

– Totuşi, acei Cavaleri au dispărut de foarte mult timp.

– Acum cincisprezece ani, Regele Smarald Întâiul a hotărât să reînvie acest ordin de cavalerie, formându-i, în acest scop, pe acei copii ai continentului, care manifestau capacităţi excepţionale. Noi suntem printre primii care-am fost învestiţi.

Cull se uită preţ de câteva momente bune la ei, iar Cavalerilor le fu dat să-i simtă adânca amărăciune, căci el fusese ţinut departe de toate aceste hotărâri ale continentului, încă de la începutul domniei sale.

– Sunt Cavalerul Santo de Smarald şi alături de mine este Cavalerul Falcon de Smarald, continuă tânărul luptător, pentru a-l împiedica pe rege să se lase din nou pradă melancoliei.

– De ce-aţi venit până la mine?

Cei doi Cavaleri schimbară între ei o privire, convenind, telepatic, să comunice Santo mesajul, în numele amândurora.

Cu vocea plină de compasiune, acesta îi povesti regelui ce văzuse la Shola.

– Aţi găsit într-adevăr corpul fratelui meu, Regele Shill? vru să ştie Cull, al cărui chip devenise alb ca varul.

– Da, Maiestate, afirmă Santo, coborându-şi privirea. A fost înjunghiat în inimă de duşmani.

Regelui Cull nu-i venea să creadă că un magician atât de priceput ca fratele lui nu s-a putut apăra împotriva unor astfel de monştri. Rămase-apoi tăcut câteva momente lungi, încercând să-şi imagineze aceste ultime clipe de viaţă ale fratelui său.

– Ce s-a întâmplat cu Regina din Shola? întrebă într-un târziu.

– S-a stins şi ea, Sire, spuse Santo, dar apucase să-şi încredinţeze deja fiica Regelui Smarald Întâiul.

– Nu ştiam că fratele meu are-o moştenitoare, se miră Regele Cull. Credeam că...

Suveranul nu-şi termină propoziţia. Se ridică şi se duse până la ferestruica din zid, care se deschidea spre ocean, în depărtare. Cavalerii nu-nţeleseră emoţia stranie care cuprinsese deodată inima monarhului. Ar fi trebuit să se bucure, auzind de-un descendent al lui, care supravieţuise masacrului. Cu toate acestea starea lui era dovada unei mari gelozii. Cull era îndrăgostit de Fan şi se-aprinsese doar la gândul că ea-i dăruise un copil fratelui său.

„Se pare că regina l-a vrăjit şi pe-ăsta", gândi Falcon. Discret, Santo îl atenţionă imediat cu cotul pe fratele său de arme, ca să-şi dea seama unde se află.

– Copilul trebuie să stea în Regatul de Smarald? întrebă Cull, întorcându-se spre cei doi luptători.

– A fost dorinţa mamei sale, ca ea să devină Cavaler, Maiestate, răspunse Santo.

– Seamănă cu Fan? se nelinişti regele, apropiindu-se de ei şi-având ochii plini de lacrimi pe care abia le stăpânea.

– Într-un anume fel, e greu de spus, ignoră Santo intenţionat răspunsul.

Cull se-ntoarse, se-aşeză din nou şi oftă din cauza unei oboseli care nu era prefăcătorie.

– Soldaţii mei mi-au spus că unul dintre voi este magician, rosti el, încruntându-şi sprâncenele.

– Toţi Cavalerii de Smarald sunt, Alteţă, îl asigură Santo.

– Au şi capacitatea de-a vindeca?

– Câţiva dintre noi sunt mai pricepuţi decât ceilalţi.

– Fiul meu este grav bolnav şi nici unul dintre leacurile obişnuite se pare că nu-i foloseşte. Aţi accepta să-l îngrijiţi?

– Ar fi o onoare pentru noi, Sire.

Cu toată oboseala, Cull sări de pe tronul lui trecu prin uşa turnului, şi-o luă pe culoare strâmte şi scări secrete, fără să se uite dacă este urmat de garda personală. Cavalerii îl urmau îndeaproape, liniştiţi, înţelegând abia acum care este-ntr-adevăr rolul lor pe continent. Ei erau apărătorii şi slujitorii tuturor locuitorilor continentului Enkidiev, chiar şi ai prinţilor bolnavi.

Intrară într-o cameră spaţioasă, de marmură albă, luminată de-o mulţime de candele, cu siguranţă, camera regală. Pe peretele opus intrării, între două ferestre largi, se afla un pat mare, cu baldachin. Voalurile de culoarea opalului care-l acopereau fluturau uşor în adierea serii. Dulapuri şi comode elegante stăteau în faţa pereţilor, împreună cu o oglindă minunată, într-o ramă de-argint de forma unui pescăruş.

Lângă un leagăn de-argint, pe care abia-l mişca, stătea Regina Olivi. Era o femeie plăcută şi în acelaşi timp ştearsă, cu părul lung şi aurit. Trăsăturile ei frumoase erau acum marcate de numeroasele nopţi nedormite, petrecute la căpătâiul fiului ei. Privirea ei stinsă se opri asupra celor doi străini care-l însoţeau pe soţul ei.

– Sunt Cavaleri de Smarald, o anunţă regele. Şi magicieni totodată.

O rază de speranţă însufleţi ochii obosiţi ai reginei. Aceşti bărbaţi veniseră să-i salveze fiul. Cull ridică cu blândeţe copilul din leagăn şi-l apropie de Cavaleri. Bebeluşul era palid ca moartea şi transpiraţia îi acoperea puful negru de pe căpşor.

În vârstă de doar câteva luni, ar fi trebuit să fie plin de viaţă, dar el rămânea nemişcat în braţele tatălui său. Dintre toţi Cavalerii de Smarald, Santo era cel mai talentat în ale vindecării. Întinse deci mâinile, iar Regele Cull i-l încredinţă pe prinţ fără să ezite. Neliniştită din cauza copilului, regina i se alătură soţului, pentru a-l vedea pe vindecător. Cavalerul culcă bebeluşul pe braţul stâng şi trecu uşor mâna dreaptă de-a lungul corpului plăpând al acestuia.

– Unde l-aş putea pune? îl întrebă el pe rege.

Cull se-ndreptă spre o comodă de lemn de culoare deschisă şi, cu un gest brusc, eliberă suprafaţa ei de tot ce se afla pe ea. Santo îl aşeză acolo pe prinţ şi trecu şi cu mâna cealaltă pe deasupra lui.

– Puteţi să-l salvaţi? şopti regele cu o voce care implora.

– Răul este adânc, Maiestate, răspunse Santo, totuşi eu cred c-am să-l pot ajuta. După ce-i voi fi transmis forţa mea vitală, voi fi, un timp, inconştient. Atunci va trebui să faceţi tot ceea ce Cavalerul Falcon vă va cere.

– O să-l ascultăm, îl asigură Cull.

Santo întoarse uşor capul spre Falcon şi, preţ de câteva clipe, ochii lor schimbară câteva informaţii.

Da, erau adevăraţi magicieni, înţeleseră cei doi regi simţind cum printre ei trece o curioasă forţă, rece şi invizibilă. Apoi Santo se concentră asupra copilului bolnav. Ridică mâinile deasupra capului şi se exprimă într-o limbă necunoscută. Deodată palmele lui se luminară şi Regina Olivi îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un strigăt de surpriză. Tânărul îmbrăcat cu o platoşă verde îşi puse mâinile pe pieptul copilului, apoi pe capul lui. După un moment, Cavalerul începu să tremure astfel

încât aproape nu se putea controla şi lumina din palmele lui dispăru. Se clătină, iar Falcon îl sprijini imediat cu braţul.

– Unde-ar putea să se odihnească departe de privirile celorlalţi? îl întrebă el pe rege, ascunzându-şi neliniştea pe care i-o inspira sfârşeala fratelui său.

Regina îi arătă imediat un pat dintr-un dormitor. Falcon îl conduse pe Santo până lângă pat şi-l întinse peste cuverturi. Îşi trecu repede mâna pe deasupra corpului lui şi observă că forţa lui vitală era foarte slabă.

– Ştii ce să faci, şopti Santo, cu ochii doar pe jumătate deschişi.

Falcon îi ridică repede capul şi-l strânse de braţ după obiceiul Cavalerilor, apoi se retrase.

Corpul lui Santo fu înconjurat de-un nimb de lumină albă şi Falcon se pregăti să-l vegheze. Recuperarea energiei pierdute, după o vindecare atât de solicitantă, era un moment extrem de delicat pentru un Cavaler. Unul dintre fraţii lui de arme trebuia să rămână neapărat lângă el, ca absolut nimeni să nu-l atingă.

Pe comodă copilul prindea viaţă, sub privirile neîncrezătoare ale părinţilor lui. Niciodată, de la naşterea lui, nu manifestase atâta vitalitate. Mânuţele i se mişcau în toate direcţiile şi, în sfârşit... începu să plângă.

– A reuşit... A reuşit, bărbate, şopti Olivi, căreia nu-i venea să creadă.

Îl luă cu dragoste în braţe şi-l strânse fericită la piept. Privindu-i pe amândoi, Cull savura acest moment dăruit de soartă. Destinul păstra, câteodată, asemenea surprize oamenilor. Mângâie obrazul reginei şi căpşorul copilului şi se duse în dormitorul în care Falcon veghea.

– Cum îi este? întrebă neliniştit regele Cull.

– Îşi reface încet forţele, Alteţă, răspunse Cavalerul. Peste câteva ore îşi va fi revenit complet.

– O să vă pregătesc o cameră mai bună să vă puteţi odihni amândoi.

– Mi-e teamă că prietenul meu nu poate fi mişcat atâta timp cât lumina îl hrăneşte.

– În acest caz voi pune slujitori la dispoziţia voastră. Nu ezitaţi să le cereţi tot ce-aveţi nevoie.

Falcon îi mulţumi şi regele se retrase alături de regină şi fiul lor. Cavalerul îşi trase un jilţ la căpătâiul lui Santo şi se instală în el ca să-l vegheze. Nu trebuia să adoarmă înainte ca fratele său de arme să fie în afară de pericol, pentru că nimeni n-avea voie să se-atingă de lumina albă care-i înconjura corpul. Instrucţiunile lui Elund fuseseră ferme în această privinţă. Îi supraveghe faţa netulburată, sperând că vindecarea prinţului moştenitor le va permite să convingă Regatul de Argint să reia legăturile cu restul continentului.

Santo ieşi din starea de inconştienţă cu câteva ore înainte de revărsatul zorilor. Energiile cerului şi-ale pământului îi restabiliseră forţele şi el îi cedă locul camaradului său, pentru ca acesta să se poată odihni un pic înainte de răsăritul soarelui. Se duse să bea apă şi-şi trase apoi jilţul lângă fereastră.

Originar din Regatul Fal, aflat la graniţa cu Deşertul, dar crescând în Regatul de Smarald, aflat în centrul continentului, Santo nu văzuse într-adevăr oceanul. Rămase deci sprijinit de fereastră, admirându-i imensitatea şi privind primele raze de soare ce colorau cerul în nuanţe de roz şi gri. Ştia că undeva, mai spre apus, existau şi alte pământuri, de partea cealaltă a oceanului, dar erau atât de-ndepărtate, încât nu se puteau vedea nici chiar din vârful Muntelui de Cristal. Pe-aceste pământuri îndepărtate trăiau dragonii care mâncau inima fiinţelor cu sânge cald...

Falcon se trezi în momentul în care un mesager al regelui veni să-i invite la prima masă din acea zi. Cei doi Cavaleri îşi făcură rapid toaleta, consacrară câteva minute meditaţiei şi-i

urmară pe slujitori. Aceştia îi conduseră într-o imensă sală de marmură albă, împodobită cu tapiserii brodate cu albastru şi argint, reprezentând fiinţe ce trăiau în ocean, necunoscute lor. Una dintre ele era un peşte uriaş cu spatele complet negru, burta albă şi-un rând de dinţi foarte ascuţiţi. Celălalt era şi mai straniu: avea un cap rotund, înzestrat c-un singur ochi şi-o mulţime de labe lungi. Wellan ar fi putut precis să-l identifice, el care citise toate cărţile din Biblioteca de Smarald, dar pentru Santo şi Falcon ele erau nişte fiare tot atât de înspăimântătoare ca dragonii mâncători de oameni.

Cei doi fură invitaţi să se-aşeze la masa regelui. Regele Cull şi Regina Olivi erau cât se poate de fericiţi.

– Cavalere, aţi salvat viaţa fiului meu, spuse regele cu un zâmbet radios. Cereţi-mi orice vreţi şi vă voi da.

– În acest caz, permiteţi-mi să vă rog ca, în cazul în care unul dintre copiii voştri va demonstra talent pentru magie, să-i permiteţi să devină Cavaler de Smarald, răspunse Santo.

– Vă dau cuvântul meu, spuse monarhul.

Slujitorii aduseră pe masă pâine, miere, ouă, fructe, iar cei doi călători mâncară cu poftă.

– Misiunea voastră era să ne anunţaţi tragicul destin al regatului fratelui meu, întrebă Cull, de data aceasta mai serios.

– Am venit să vă cerem să pregătiţi poporul în vederea unei eventuale invazii dinspre mare, îl informă Falcon, dar când am văzut zidul care vă-nconjoară regatul, am înţeles că sunteţi deja pregătiţi.

– Totuşi, noi am vrut să vă-ntâlnim şi să vă anunţăm că s-a înfiinţat din nou Ordinul Cavalerilor de Smarald, adăugă Santo.

– O noutate liniştitoare, dacă este într-adevăr o noutate, se-nvoi suveranul. Cât despre zid, la începutul domniei mele ordonasem înălţarea lui, pentru a-mi feri poporul de eventualele represalii ale altor regate, după plecarea tatălui meu.

– Ceea ce, în final, vă va salva pe toţi, observă Santo.

Timp de câteva momente regele îi privi tăcut, tot aşa cum făcea şi Smarald Întâiul când era pe punctul să ia o hotărâre importantă.

– Spuneţi-i suveranului vostru că noi îi vom adăposti pe toţi cei care vor cere găzduire, dacă acest război are să izbucnească, declară monarhul. Dar înainte de-a vă întoarce acasă, mi-ar plăcea să luaţi parte la ceremonialul funerar pe care-l voi îndeplini în memoria fratelui meu şi-a soţiei sale.

– Va fi o onoare pentru noi, îl asigură Falcon.

Mulţumiţi de felul în care reuşiseră să-şi îndeplinească prima lor misiune, Cavalerii de Smarald băură-n cinstea Regatului de Argint.

II

UN POPOR NEÎNDUPLECAT

Ajuns în apropierea hotarelor Regatului de Cristal, Dempsey se despărţi de Bergeau pe plaja pietroasă, plină de conglomerate. Primul o luă apoi spre interiorul ţării, în timp ce al doilea îşi continuă drumul, trăgând alături de el şi calul care-i purta proviziile de mâncare.

Despre această ţară Dempsey ştia doar că trecuse de curând în mâinile unui rege tânăr, care abia dacă avea vârsta lor. De fapt, Regatul de Cristal nu era decât o întindere mare de văi, pe care creşteau foarte puţini copaci şi unde oile păşteau în voie. Mândri şi belicoşi, locuitorii lui se apăraseră foarte bine în timpul primei invazii a oamenilor-insectă. Cu toate că erau înconjuraţi de patru ţări diferite, oamenii Regatului de Cristal nu fuseseră nicicând tentaţi să adopte obiceiurile şi moravurile vecinilor lor.

Mai mult decât independenţi, lor nu le plăcea deloc să-i vadă pe străini trecându-le frontiera fără vreun motiv anume. Dempsey se aşteptă, deci, la o reacţie cât se poate de rapidă din partea lor şi nu fu dezamăgit. După ce abia străbătuse primii kilometri, spre răsărit, simţi primejdia. Cu mâna pe garda sabiei, îşi păstră aceeaşi alură, până ce paznicii binevoiră să se-arate. Nu ştia unde, pe-acest teritoriu vast, se afla castelul regelui, iar ajutorul acestora i-ar fi fost de mare folos.

Aceşti maeştri ai camuflajului se furişară afară din ascunzătoarea lor, în momentul în care Dempsey începu să coboare către râul Mardall, care despărţea această ţară de mare. Imediat Cavalerul fu înconjurat de-o duzină de bărbaţi, înarmaţi cu săbii, îmbrăcaţi cu tunici a căror culoare se confunda cu vegetaţia înconjurătoare.

– Cine eşti şi ce faci pe teritoriul Regelui de Cristal? întrebă cel mai în vârstă dintre oameni.

– Sunt Cavalerul Dempsey de Smarald, se prezentă el cu mândrie şi am de transmis un mesaj suveranului vostru.

Bărbaţii se sfătuiră din priviri şi Dempsey le-nţelese nehotărârea. Regatul de Cristal era ţara în care resursele erau mai degrabă puţine şi slabe, iar locuitorii îşi petreceau aproape tot timpul asigurându-şi subzistenţa, mai degrabă decât „ştergând praful" de pe cărţile de istorie. Ei n-aveau nici cea mai mică idee ce înseamnă „Cavaler de Smarald", fost sau prezent.

– Dacă eşti tocmai din Regatul de Smarald, nu cred că ai avea vreun motiv să-i vorbeşti regelui, spuse omul, încă nesigur.

În acelaşi timp, toţi îi admirau platoşa verde incrustată cu pietre preţioase în formă de cruce, iar Cavalerul înţelese că acestea nu prea făceau parte din viaţa lor obişnuită. Trecură înaintea lui, dar fără să înceteze să-l supravegheze. Dempsey le simţea atenţia fixată asupra lui şi se-ntrebă, firesc, dacă ei nu luaseră hotărârea să-l îndepărteze mai degrabă de castel, căci o apucară de-a lungul râului spre soare-apune. Apa râului Mardall nu înainta cu prea mare viteză, dar era adâncă. Pe celălalt mal copiii pescuiau. Când trecu, majoritatea se-ntoarseră să se uite la el. Ce să le fi trezit interesul – calul sau platoşa ale cărei pietre preţioase străluceau în lumina soarelui?

După un timp oamenii se opriră, în sfârşit, la malul apei, iar unul dintre ei suflă într-un corn mare şi negru pentru a-i înştiinţa şi pe ceilalţi locuitori că aveau un musafir. Poporul acestui regat era alcătuit într-o societate foarte bine organizată şi

Cavalerul nu avea nici cea mai mică îndoială că el are să ştie să se apere împotriva invadatorului şi-a doua oară, la fel de eficace ca prima oară. Dacă Wellan avea dreptate şi dragonilor le era teamă de apă, atunci satul se afla bine plasat dincolo de râu. Acesta era un mijloc de apărare natural excelent împotriva monştrilor.

Bărbaţii intrară-n râu, a cărui apă le ajungea până-n talie, iar Dempsey îi urmă călare, păstrându-şi atenţia trează. Îşi urmară drumul printre văi semănate şi colibe adunate în grupuri mici, prïntre care se alungau unii pe alţii capre şi copii. În apropierea caselor de piatră, femeile pregăteau mâncarea sau confecţionau haine.

– Dar bărbaţii unde sunt? vru să ştie Dempsey.

– Răspândiţi pe ici, pe colo, la câmp sau la moară, îi răspunse călăuza sa, dând din umeri. Se ocupă de animale sau fac de pază. Niciodată nu sunt prea departe de familiile lor.

Traversară mai multe sate mici, apoi Dempsey văzu o colibă imensă în apropierea unei mori de vânt. Însoţitorii lui i-o arătară ca fiind locuinţa Regelui Cal şi a Reginei Felicita. „E curios, se gândi Cavalerul, cum unii monarhi s-au hotărât să trăiască în locuri atât de expuse.“ Această casă mare nu era fortificată, iar oricine pătrundea înăuntru o putea distruge. Nu era prudent să laşi cele mai importante personaje din regat fără nici cea mai mică protecţie.

Dempsey descălecă în faţa straniului palat cu acoperiş de paie. Unul dintre însoţitori îl conduse în interior, în timp ce alţii se ocupau de calul său. Caracterul rustic al locului îl surprinse pe Cavaler. Împrejurul unui hol mare erau o sumedenie de camere mici, ale căror ziduri erau, de fapt, piei întinse pe bârnele care sprijineau acoperişul. În mijlocul colibei se afla o vatră enormă de piatră.

La câţiva paşi de foc, un bărbat îmbrăcat într-o tunică arămie sălta pe genunchi un băieţel. Părul lung şi negru era

înconjurat în dreptul frunții de-un lănțișor aurit. Observând străinul care se apropia, opri imediat jocul.

– Cal, omul acesta vrea să-ți vorbească, spuse însoțitorul lui Dempsey, arătându-l pe musafir cu degetul.

Regele de Cristal puse jos băiețelul și-i șopti ceva la ureche. Acesta o șterse râzând, iar suveranul se-apropie de luptătorul îmbrăcat în verde și-i întinse prietenește mâna. Dempsey i-o întinse la rândul său pe-a lui și, spre marea sa surpriză, regele îi strânse brațul așa cum o făceau Cavalerii. Ochii cei gri ai bărbatului erau plini de înțelepciune și de experiență, cu toate că fața lui arăta tânără.

– Sunt Regele Cal, se prezentă el cât se poate de simplu.

– Iar eu, sunt Cavalerul Dempsey de Smarald, Maiestate, spuse acesta înclinându-se.

– Este chiar la ceea ce mă gândeam! Veniți și luați loc!

Îl trase lângă vatră și-l făcu să se așeze într-un fotoliu de lemn. Când însoțitorul înțelese că regele său era mai mult decât în siguranță alături de omul împodobit cu pietre prețioase, îi lăsă singuri și se-ntoarse la postul lui de pază.

Observând decorațiunile artizanale care-l înconjurau, Dempsey înțelese că acești oameni erau diferiți de toți ceilalți. Împământeniți pe țărmul oceanului, ei erau vecini cu Regatul Zenor unde, cu sute de ani în urmă, se desfășurase bătălia hotărâtoare împotriva invadatorului și totuși suferiseră foarte puține pierderi.

– Mă bucur să întâlnesc un adevărat Cavaler de Smarald, mărturisi, candid, regele. Unul dintre copiii noștri studiază acum cu magicianul Elund. O să-i stea bine în costumul acesta.

– Am ales să ne-mbrăcăm la fel cu Cavalerii de altădată, Maiestate, dar principiile care ne conduc sunt mai nobile.

– Desigur că nu sunteți singurul care ați fost învestit până în prezent, nu-i așa? Unde sunt ceilalți?

– Ne-am despărţit în scopul de-a preveni toate regatele de pe coastă despre pericolul care ne paşte deopotrivă. Mi-e teamă că duşmanul pe care strămoşii noştri l-au alungat are să se-ntoarcă. A devastat deja Regatul Shola, fără să lase nici un supravieţuitor.

– Nici unul? se miră regele. Un popor întreg a fost distrus?

– Într-o singură noapte, Alteţă.

Suveranul începu să măsoare cu paşi mari în lung şi-n lat încăperea, având ochii fixaţi în pământ, apoi stătu şi-şi opri privirea curajoasă chiar în ochii Cavalerului.

– Încotro s-a retras duşmanul? mai întrebă el, în timp ce-şi lovea pieptul cu pumnii, ca un zeu al războiului.

– S-a retras spre mare şi noi nu putem şti unde va debarca data viitoare. Din acest motiv este necesar să prevenim toate regatele de coastă.

– Ce strategie ne sugerează Cavalerii să adoptăm?

– E bine să nu înfruntaţi duşmanul singur. Dacă vom acţiona separat, vom fi omorâţi cu toţii. Pentru moment, am prefera să adoptaţi o atitudine defensivă.

– Sunt de acord. Dacă legendele spun adevărul, creaturile astea sunt foarte greu de eliminat. Avem să ne supunem exigenţelor voastre.

Dempsey voi atunci să i se vorbească despre acele legende pe care, dintre Cavaleri, doar Wellan părea să le cunoască. Regele Cal îi mărturisi că poporul de Cristal nu deţinea nici un text scris despre această invazie şi că evenimentele trecutului fuseseră transmise din generaţie în generaţie, de către povestitori, pe cale orală. Aceştia erau aleşi în funcţie de memoria lor foarte bună şi de elocinţă. Dempsey se arătă imediat dispus să-i cunoască şi s-asculte ce aveau de spus pe tema acestui adversar misterios. Regele promise să-i adune pe toţi la cină şi-l conduse afară din colibă.

Se aşezară pe-o stâncă înaltă şi plată, la ţărmul unui lac mare din apropierea palatului, iar Regele Cal îi prezentă Cavalerului toate mijloacele de apărare ale poporului său.

Doar seara, după ce soarele îşi ascunse discul de foc în dosul norilor tiviţi cu aur, în jurul unui foc mare ce trosnea, Dempsey află mai multe despre temuţii dragoni. Cei mai bătrâni dintre naratori răspunseseră la chemarea regelui şi, povestind, alcătuiră un tablou mai degrabă neliniştitor al invadatorului. Unul dintre oratorii cu părul alb îşi întoarse spre Cavaler ochii albaştri ca seninul cerului de vară.

– Când fiarele astea înfricoşătoare au năvălit pentru prima dată pe continentul Enkidiev, au traversat Deşertul din sud, pentru că nu le plăcea apa.

Mulţimea de bărbaţi, femei şi copii era cât se poate de liniştită, căci rareori se-ntâmpla ca povestitorii să accepte să vorbească despre perioada aceasta sumbră din istoria lor.

– Dar noi am văzut în zăpadă urmele paşilor acestor fiare, protestă Cavalerul.

– Există, fără-ndoială, şi un alt fel de dragon, spuse gânditor regele, ceea ce va complica strategia noastră de apărare, căci noi contam pe lacurile şi râurile noastre ca să le stăvilim atacul.

– Sunt, desigur, şi alte modalităţi de a-i distruge, îl asigură Dempsey. Spuneţi-mi, vă rog, tot ce ştiţi despre primii dragoni.

Toate privirile curioşilor se fixară asupra Cavalerului cu păr bălai, dar Dempsey nu băgă de seamă, întrucât privirea lui era îndreptată asupra povestitorului.

– Acestea sunt nişte animale de două ori mai mari decât un cal, urmă bătrânul. În loc de copite, picioarele lor se termină cu degete asemănătoare cu cele ale şopârlelor. Au un gât lung şi-o coadă zbârlită, plină de spini tăioşi. Capul le este triunghiular, iar botul lor ascuţit se deschide cu o gură plină de dinţi la fel de ascuţiţi.

– Cum se mişcă? Sunt rapizi?

– Înaintează la fel de repede ca un cal, dar sunt mult mai greu de omorât. Cavalerii lor nu ştiu întotdeauna să-i stăpânească, ceea ce a permis poporului nostru să-i doboare.

– În ce fel?

– Atrăgându-i în capcanele cu basculă pentru animalele mari, aşa cum ştiu să sape triburile sălbatice din pădure, iar apoi arzându-i de vii. Unii dintre ei s-au înecat în mlaştini şi râuri, dar foarte puţini.

Dempsey rămase atunci pe gânduri. „Monştrii ăştia nu par să fie invincibili, dar cum să fii sigur că sunt aceiaşi cu cei care au atacat Regatul Shola?“ se-ntrebă el. Nu puteai afla în nici un fel, iar Cavalerul nu voia să pună această întrebare în faţa atâtor urechi tinere şi neştiutoare.

– Cu ce se hrăneau aceste fiare? se interesă el în cele din urmă.

– Nu ştim nimic, mărturisi povestitorul.

„Dacă ar fi smuls inima cuiva, fără-ndoială că cineva şi-ar fi adus aminte“, se gândi Dempsey. Deci nu era vorba despre acelaşi animal. Regele simţi dezamăgirea Cavalerului şi se aplecă la urechea lui, întrebându-l ce-l interesa în mod special. Dempsey privi toate chipurile copilăroase care-l înconjurau şi-şi muşcă buza inferioară, neîndrăznind să se pronunţe. Regele Cal crezu atunci că ştie ce-l împiedica să vorbească. Compunându-şi un chip jovial şi fără să-şi arate în vreun fel neliniştea, monarhul anunţă că sosise timpul ca cei mici să fie duşi la culcare. Atunci mamele îi strânseră, cu toate protestele lor, şi, purtând torţe în mâini, se-ndreptară spre căminele lor.

Cavalerul aşteptă ca în sală să nu fi rămas decât bărbaţii şi oamenii cei mai în vârstă, ca să le vorbească despre soarta oribilă ce fusese rezervată populaţiei din Shola. Şi aşa, relatarea lui fu un şoc pentru toţi cei prezenţi. Înşişi povestitorii nu auziseră nicicând despre un dragon mâncător de inimi ale unor fiinţe cu sânge cald.

– Va trebui să ne pregătim apărarea împotriva acestor fiinţe complet diferite, suspină suveranul. Spuneţi Regelui de Smarald că noi suntem gata să ne alăturăm Cavalerilor lui să apărăm continentul Enkidiev.

*

Dempsey petrecu noaptea în coliba regelui şi descoperi că mai multe familii locuiau împreună cu cuplul regal. A doua zi dimineaţă fu trezit de râsetele copiilor care se alergau în jurul „camerei“ sale. Se ridică în coate şi-l prinse pe unul care izbucni în râs.

Cavalerul luă masa împreună cu anturajul regelui. Oameni simpli cărora le plăcea să se distreze şi să inventeze tot felul de jocuri inteligente. Îi ascultă vorbind despre preocupările lor zilnice, iar asta îl făcu să-nţeleagă mai bine lumea care-l înconjura. Lăsă copiii să atingă pietrele preţioase ale platoşei sale, apoi încălecă. Regele Cal îi strânse prieteneşte braţul, iar Regina Felicita, o femeie la fel de modestă ca soţul ei, îi întinse un coş cu provizii. Dempsey le mulţumi pentru tot şi îi sfătui să posteze santinele pe tot ţărmul mării. Apoi o luă spre răsărit, în direcţia Regatului de Smarald.

12

UN SCHELET AMENINŢĂTOR

Fără însoţitori, Cavalerul Bergeau călări întreaga zi, iar la lăsarea serii dormi pe plajă. Când se crăpă de ziuă, îşi adăpă cei doi cai şi-şi urmă drumul în direcţia Regatului Zenor. Dintre toate ţările despre care li se vorbise la cursul de istorie a continentului, aceasta era probabil ţara pe care Cavalerii o cunoşteau cel mai bine, căci pe plajele ei se desfăşuraseră ultimele bătălii împotriva oamenilor-insectă. Galopând pe plajă, Bergeau nu putea să rămână indiferent la evenimentele petrecute cu multe sute de ani în urmă. Cum avea să reacţioneze poporul din Zenor, aflând că fiinţele malefice, care aproape că i-au făcut să dispară de pe suprafaţa pământului, se întorseseră?

Se-ntreba tot timpul de ce Wellan îl alesese pe el să-ndeplinească această misiune delicată. Nici măcar nu avea abilitatea lui Santo în relaţiile cu oamenii şi nici blândeţea lui Chloe. Cum ar fi putut să-i prevină pe bieţii oameni de pericol, fără să-i terorizeze?

Se gândea la toate posibilităţile când zări la orizont castelul sau, mai bine zis, ruinele lui. Curios lucru, palatul fusese construit pe un promontoriu stâncos, care înainta spre mare, dând impresia că fundaţia i se scălda în apă.

Apropiindu-se mai mult, Cavalerul constată cât de ruinată era fortăreaţa. Din cele patru turnuri nu rămăseseră decât trei,

cel de-al patrulea fiind ras de pe faţa pământului. Blocuri mari de piatră zăceau pe plajă, în apropierea meterezelor, martori tăcuţi ai teribilelor înfruntări dintre magicieni şi vrăjitori. Cu Castelul de Smarald nu semăna nici pe departe. Arhitectura lui era diferită, mai simplă şi fără decoraţiuni. Zidurile mult mai vechi decât ale castelului în care crescuse el erau acoperite la bază de muşchi.

Potoli avântul calului şi-nconjură zidurile. În multe locuri piatra era crăpată, iar în altele spartă. Ce forţe uriaşe putuseră să facă asemenea distrugeri? Magia vreunui vrăjitor sau ghearele, ca nişte cleşti enormi, ale unui dragon? Înconjurând castelul, Bergeau observă cu mirare că cel de-al patrulea zid, singurul care avea temelia în pământul sigur, era năruit, iar curtea cea mare goală. Îşi opri calul şi rămase un timp uitându-se la pietrele răzleţite pe pământ, încercând să reconstituie întâmplările trecutului şi să asambleze piesele acestei măciuci gigantice. Cavalerii de Smarald nu erau doar luptători, doar magicieni sau vindecători, li se predaseră mai multe discipline ca politica, strategia, rezolvarea conflictelor, arhitectura, istoria şi anatomia.

Vestea că pe plajă mai erau şi alte fiinţe îi veni prin intermediul simţurilor lui ascuţite. Întoarse capul şi observă cinci femei care purtau coşuri de răchită. Stăteau locului şi-l priveau cu înţelegere, reacţie normală la un popor care suferise atâta. Bergeau se-apropie încet de ele, de teamă să nu le sperie, dar simţi cum în inima lor se instalează frica.

– Sunt Cavalerul Bergeau de Smarald spuse el cu o voce sigură şi puternică. Îl caut pe regele vostru.

Menţionarea regatului prieten păru să le calmeze teama. Bergeau putu să se-apropie fără ca ele să-şi ia picioarele la spinare şi să fugă.

– Regele nu mai stă-n palat, spuse una dintre femei, roşind.

Erau tinere şi probabil că nu vedeau prea mulţi străini în colţul acesta uitat de lume. Auzind aceasta, Bergeau le rugă să-i arate drumul spre noul palat, dar dorinţa lui păru să le-ncurce.

– Nu există un castel nou, răspunse altă femeie. Regele trăieşte în satul de pe platou. Acolo ne-ntoarcem şi noi.

Bergeau observă că ele-şi umpluseră coşurile cu nişte scoici stranii. Se luă deci după femei, pe-o serpentină săpată adânc în pământ, care străbătea câmpia în direcţia falezei. Se aştepta să vadă apărând satul în orice moment, dar, după ce merseră aproape o oră, ajunseră în faţa peretelui stâncos, fără să fi-ntâlnit vreun suflet viu.

Se pare că ţărăncile erau obişnuite cu drumurile acestea lungi, căci nici una nu se plânse de căldură sau de oboseală. Îşi cărau cu curaj coşurile pline privind drept înaintea lor.

– Mergeţi la mare în fiecare zi? întrebă Bergeau.

– Nu, nu în fiecare zi, răspunse alta, fără ca măcar să-ntoarcă capul spre el.

– Şi ce fel de scoici aveţi în coş?

– Stridii, răspunse alta. Trăiesc în apă, la piciorul castelului.

– Şi le mâncaţi?

– Bineînţeles! răspunse cea mai tânără, trăgând cu ochiul în direcţia lui.

Cu părul lui negru şi ochi auriţi, Bergeau semăna cu bărbaţii din satul ei, dar era mai mare şi mai musculos. O partidă bună pentru o femeie celibatară...

– Eu sunt Catania, îi spuse ea, atrăgându-şi privirile pline de reproş ale însoţitoarelor. Ce vă aduce în Regatul Zenor, Cavalere Bergeau?

– Am venit să-l văd pe suveranul vostru.

– Ca să-i aduceţi veşti bune?

De data asta celelalte femei o făcură să tacă şi-o obligară să meargă-n fruntea şirului ca s-o îndepărteze de Bergeau. Femeile o apucară apoi pe-o cărare ce şerpuia printre stânci şi pe care

calul lui Bergeau o urmă cu greu. Ajuns în vârful falezei, Cavalerul ieşi la loc deschis pe-o câmpie plină de iarbă verde, care se-ntindea cât vedeai cu ochii. Spre sud, păduri mari înnegreau orizontul şi tot acolo braţele râului Mardall se pierdeau în mare. În depărtare, munţi înalţi, violeţi din cauza ceţii, despărţeau regatul de vecinii lui, Regatul Perlei şi Regatul Fall. Mijindu-şi ochii, Bergeau observă rotocoale de fum vestind prezenţa unor sate locuite.

Femeile-şi urmară calea şi ele n-ajunseră în faţa caselor de piatră decât în miezul zilei. Razele soarelui erau din ce în ce mai puternice şi chiar Bergeau, cu toate că îşi petrecuse copilăria în Deşert, îl suporta cu greu, iar caii începuseră şi ei să fornăie şi să se zbârlească. Descălecă imediat şi ceru apă pentru cai. Nişte bărbaţi coborâră găleţi în puţurile din apropiere şi umplură adăpătoarea pentru animalele însetate. Le mângâiară cu admiraţie coama, ignorându-l pe stăpânul lor, care stătea la câţiva paşi distanţă.

– O să-i ducem la umbră, anunţă unul dintre ei, catadicsind să remarce şi prezenţa lui Bergeau.

– Vă mulţumesc!

Ceru apoi să-l vadă pe rege. Îi spuseră că regele Vail se afla probabil la câmp, la răsărit de sat, pe malul unuia dintre numeroşii afluenţi ai râului Mardall. Plecă deci spre răsărit, printre colibele în care locuitorii îşi căutaseră refugiu împotriva căldurii.

Se opri însă deodată, cu mâna pe garda sabiei. În faţa lui se afla un monstru de trei metri înălţime, sprijinit pe patru labe, al cărui maxilar era prevăzut cu dinţi foarte ascuţiţi, dar complet imobili. Abia după câteva secunde, Cavalerul înţelese că ceea ce vedea el era doar un schelet.

– Dar ce mai e şi asta? şuieră el printre dinţi.

– Un dragon, îi răspunse o voce ascuţită.

Cavalerul se-ntoarse imediat şi observă un băieţel îmbrăcaţ într-o tunică simplă, cu picioarele goale, cu părul bălai fluturându-i pe umeri şi ochi strălucind de curiozitate.

– Eşti sigur de asta? îl întrebă Bergeau cu nelinişte.

– Mai mult ca sigur!

Copilul se vârî sub labele anterioare ale animalului. Nu-i ajungea nici măcar la genunchi! El mângâie osul bătrân şi descărnat şi-i aruncă o privire şmecheră Cavalerului.

– Numai străinii nu ştiu cine este!

– Ai dreptate, sunt străin. Atunci, învaţă-mă!

– Cu mult înainte de naşterea mea, tatăl meu a găsit oasele astea la piciorul falezei. S-a hotărât să le transporte aici şi să le asambleze, pentru ca toţi oamenii, precum şi urmaşii lor, să nu uite niciodată că suferinţele nu le-au fost zadarnice. Eu sunt Zach, fiul Regelui Vail şi al Reginei Jana.

– Eu sunt Cavalerul Bergeau de Smarald, răspunse celălalt, înclinându-se în faţa prinţului cel tânăr.

– Un Cavaler de Smarald! strigă copilul, nebun de bucurie.

Alergă până la el, cu zâmbetul luminându-i faţa arsă de soare şi puse mâna pe garda sabiei.

– Toată viaţa mea am visat să-ntâlnesc un adevărat Cavaler.

– Toată viaţa ta? se distră Bergeau. Dar câţi ani ai?

– Opt ani! Dar n-am fost ales să studiez în Regatul de Smarald pentru că n-am nici o putere magică. Prietenul meu Curtis putea să ghicească temperatura şi să citească gândurile oamenilor şi-a fost ales. Înaintea lui a fost ales şi Kevin. Înţelegea limbajul animalelor şi putea să le determine să facă tot ceea ce voia el.

– Uite un prinţişor vorbăreţ! glumi Bergeau, care recunoştea în ochii copilului admiraţia pe care el însuşi o încercase altădată ori de câte ori i se vorbea despre Cavalerii de Smarald. Tatăl tău este undeva prin apropiere? Trebuie neapărat să-i vorbesc!

Băieţaşul o luă înainte şi-ncepu să ţopăie, făcându-i semn să-l urmeze. Trecură peste câmpuri arate şi ajunseră la malul apei unde mai mulţi bărbaţi îşi potoleau setea. Cavalerul nu văzu nici un personaj instalat comod sub vreun baldachin sau vreun adăpost oarecare şi se gândi că regele trebuie să se afle în sus pe râu.

– Tată! Uite cine ne vizitează! strigă micul prinţ.

Bărbatul interpelat astfel se-ntoarse către Bergeau şi recunoscu imediat costumul pe care bătrânii i-l descriseseră de-atâtea ori. Lăsă să-i cadă din mână paharul, speriindu-i pe ceilalţi, şi se-apropie de Cavaler, întinzându-i mâna.

– Eu sunt Regele Vail, spuse acesta deschis şi privindu-l prietenește.

– Iar eu sunt Cavalerul Bergeau de Smarald, răspunse celălalt, strângându-i mâna.

O cercetare rapidă a inimii regelui îi relevă Cavalerului că avea în faţa lui un om cinstit şi bun pentru poporul său, un rege care nu ezita să se murdărească pe mâini pentru a-i ajuta pe-ai săi. Vail îl anunţă că din cauza căldurii nu vor mai putea să-şi continue munca şi se vor întoarce în sat. Îl invită deci acasă s-aştepte împreună masa de seară. Bergeau merse alături de el, în timp ce băiatul alerga în faţa lor cu nepăsarea proprie copiilor.

– Să profite până mai poate, îi spuse Vail. Anul viitor are să fie destul de mare ca să-nceapă munca la câmp, împreună cu ceilalţi.

– În ţara de unde vin regele nu ară pământul, îi mărturisi Bergeau, pentru care aceasta era o pură aberaţie.

– Zenor nu este o ţară atât de populată ca Regatul de Smarald, Cavalere. Aici, sigura posibilitate de-a supravieţui în timpul anotimpului ploios este să strângi recolte bune. Toată lumea trebuie să participe la cultivarea pământului, dacă nu, noi n-o să avem destulă hrană. Vecinii noştri din Regatul de Cristal

ne trimit, din timp în timp, căruţe cu provizii, dar nu vrem să depindem de alţii.

Ajunseră la o casă cât se poate de simplă, de la marginea satului, şi, spre marea surpriză a lui Bergeau, regele intră. Nu era mai mare decât celelalte care-o înconjurau şi nici nu semăna cu-un palat. Mobilierul era rudimentar, podoabele inexistente. Se aşezară pe scaune lucrate de mână. Regele îşi şterse fruntea.

– Din păcate e mult mai cald pe platou decât pe malul mării, se plânse el.

– De ce nu vă stabiliţi din nou acolo? se miră Cavalerul. Aţi putea să reconstruiţi castelul şi să cultivaţi terenurile din apropiere, aşa cum făceau strămoşii voştri.

– Am fi putut, dacă pământurile acelea n-ar fi fost vrăjite. E posibil să nu ştiţi că ultimele bătălii dintre creaturile malefice şi soldaţii continentului Enkidiev au fost purtate chiar aici, la piciorul falezei. Cu toate că soldaţi existau de ambele părţi, înfruntarea dintre vrăjitori şi magicieni a decis soarta bătăliei. Atât de-o parte, cât şi de alta, au fost aruncate-n luptă, împrejurul castelului, forţe impresionante. Nimic nu mai creşte pe locul unde ele s-au măsurat, iar poporul nu mai vrea să trăiască acolo, de frică să nu-i vadă revenind pe dragonii monstruoşi.

– Mi-e teamă că are dreptate, Maiestate, suspină Bergeau, care habar n-avea cum altfel să aducă vorba.

Zâmbetul prietenesc de pe chipul Regelui Vail se şterse imediat. În ochii lui se citea acum teroarea la simplul gând că ar putea vedea răsărind din nou duşmanul ce distrusese aproape ţara Zenor, gând ce-i răscoli în suflet imagini înspăimântătoare.

– Duşmanul a atacat din nou? Acesta să fie motivul pentru care aţi ajuns până aici? întrebă el, ţinându-şi răsuflarea.

Bergeau începu atunci să povestească atacul suferit de Regatul Shola. Închizând ochii pentru o clipă, Regele Vail examină situaţia. Regatul Shola se afla chiar în nordul continentului, dar era vulnerabil dinspre mare. De data aceasta

oamenii-insectă aveau intenţia, desigur, să încerce să cucerească regatele de coastă, înainte de-a invada interiorul continentului. Cu cinci sute de ani mai devreme, Cavalerii, tăindu-le retragerea pe toate frontierele Regatelor de Smarald, de Diamant, de Rubin şi al Turcoazelor, dragonii şi stăpânii lor, oamenii-insectă, n-avuseseră altceva de făcut decât să-ncerce o pătrundere prin Regatele Perlei, de Cristal şi Zenor.

– Nu vom supravieţui unui nou atac al acestor monştri, declară în final regele, deschizându-şi din nou ochii. Astăzi nu mai suntem la fel de numeroşi ca în perioada primei invazii.

– Nu vă cerem să-i înfruntaţi, Maiestate, îl asigură Bergeau. Preferăm să folosiţi toate mijloacele de apărare la îndemână ca să vă protejaţi poporul, până ce toate ţările se vor uni. Nu este decât un mijloc de prevenire, căci nu ştim încă unde ar putea lovi.

*

În acea seară, Bergeau mâncă împreună cu tot satul, afară, printre colibe, sub privirile stăruitoare ale tinerei Catania şi cele pline de admiraţie ale prinţului Zach. Femeile agăţaseră oale mari deasupra unui foc şi gătiseră un ghiveci de legume şi carne cât se poate de gustos. Îi oferiră la început stridii, pe care, cu deosebită îndemânare, un băiat le deschidea, pentru el.

Bergeau, care mânca orice, le înghiţi cu plăcere şi bău berea pe care supuşii regelui o fabricau din cerealele cultivate de ei. „O cină excelentă“, îşi spuse el, sătul. Îi observă şi pe sătenii care mâncau în grup cum povesteau celor mai tineri diverse întâmplări şi înţelese de ce se reînfiinţase Ordinul Cavalerilor de Smarald. Oameni atât de buni nu puteau fi lăsaţi pradă unor monştri, care să-i masacreze.

De dormit, dormi în coliba regelui, dar se trezi cu mult înainte de ivirea zorilor. Ieşi încet din „cămăruţă“, iar apoi din casă. Câmpia toată era scăldată de lumina, aproape ireală, a

lunii. Din depărtare, de la munte, se puteau auzi urletele unei haite de lupi. Făcu câţiva paşi, se-ntoarse către scheletul gigantic al dragonului şi se hotărî să-l examineze mai de-aproape. Sub razele argintii ale astrului nocturn acesta i se păru şi mai ameninţător. Gâtul i se ridica la aproape trei metri de la pământ. Era, fără-ndoială, partea cea mai vulnerabilă a unui animal, locul unde ar trebui să loveşti ca să-l omori rapid.

Bergeau îşi trase sabia şi-ntinse mâna. Doar vârful ei atingea acel punct, socotit sensibil. În această situaţie ea nu putea să rănească prea tare. Preferabil ar fi fost să lovească direct în inimă, printre labele din faţă, dacă s-ar fi aflat în faţa dihaniei. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să se poată apropia de animal. Cavalerul se uită atent la dinţii lui ascuţiţi şi curbaţi, precum şi la gâtul lung pe care animalul putea să-l mişte-n toate direcţiile. Se aplecă şi-i analiză labele. Cele trei degete de la fiecare picior se terminau cu gheare puternice. Cum scoseseră aceşti dragoni inima sholienilor? Cu dinţii sau cu ghearele? Bergeau cunoştea deja felul în care atacau marii prădători ai Deşertului. Se foloseau de obicei de labele din faţă pentru a-şi culca prada la pământ şi de dinţi pentru a o sfâşia. Îşi închise ochii şi-ncercă să-şi imagineze teroarea pe care o simţiseră acei oameni. Aceşti dragoni ar trebui să fie nimiciţi până la ultimul.

Auzind deodată paşi în spatele lui, se-ntoarse rapid, având sabia-n mână. Luminat de razele argintii ale lunii, Regele Vail se apropie. Imediat Cavalerul coborî arma.

– Impresionant, nu-i aşa? spuse el, ridicând ochii spre capul triunghiular al monstrului.

– Mai degrabă înspăimântător, se scutură Bergeau. Aţi găsit cumva şi urmele oamenilor ce călăreau aceste fiare?

– Doar câteva oseminte, pe care copiii le-au scos din pământ. Au un cap, două braţe şi două picioare, dar nu se ştie cu cine seamănă într-adevăr.

– Dar de ce-au atacat continentul nostru? murmură pe gânduri Bergeau.

– Nu ştim nimic. Se pare că nimeni n-a reuşit să afle un singur cuvânt omenesc de la aceste fiinţe. Sunt dezolat că nu pot să vă ajut cu nimic, dar informaţiile de care dispunem provin din vremuri de demult.

În picioare, alături de rege, Bergeau mai privi o dată oribilul schelet. Va avea multe de povestit fraţilor lui de arme când se va-ntoarce la Castelul de Smarald.

13

MÂNIA LUI WELLAN

După ce se despărți de frații lui de arme, Wellan intră în Regatul Elfilor. Prin pădurea semănată cu capcane nu putea înainta repede, dar nu era grăbit. Magicianul Elund îi învățase că supărarea și răzbunarea nu trebuiau să apară niciodată în inima unui Cavaler de Smarald. Dar Wellan își stăpânise întotdeauna cu greu furia, atunci când, după părerea lui, fusese înfăptuită o nedreptate strigătoare la cer. Era tocmai ceea ce se petrecuse la Shola. Elfii, care simțiseră apropierea creaturilor malefice, au preferat să se-ascundă, în loc să-și prevină și vecinii. Din această cauză, Regina Fan își pierduse viața. Numai la gândul acesta i se rupea inima.

El nu-nțelegea dragostea pentru această femeie minunată, ce-o cunoscuse doar o clipă, dar pe care acum n-o mai putea uita. Un elan de nestăpânit îi cuprinsese inima, iar felul în care el ar putea, într-o zi, să-și vindece această rană pe moment nici măcar nu-i trecea prin minte. Nu voia să cedeze violenței, dar trebuia să-l convingă pe Regele Hamil că Enkidiev nu va supraviețui dacă toți locuitorii lui, la primul semn de pericol, ar hotărî să se urce-n copaci.

Își continuă drumul de-a lungul râului Mardall, încercând să-și recapete calmul. Voia doar să-l scuture pe Regele Hamil și nicidecum să-l omoare. Dacă s-ar fi lăsat în seama furiei, risca să distrugă-n câteva secunde abia înjghebata reputație a Cavalerilor

de Smarald. Întâlnirea cu suveranul Elfilor era prima lui încercare prin care-şi dovedea stăpânirea de sine.

În timp ce calul, prudent, se ferea de toate rădăcinile care ieşeau din pământ, Wellan simţi privirile elfilor îndreptate asupra lui. Chiar dacă frunzişul des îi făcea imposibil de observat, el ştia că îl spionau pentru a-şi pune în gardă monarhul. Şi, pentru că aveau şi ei capacitatea de-a simţi emoţiile altora, îl vor înştiinţa de intenţiile lui ostile.

Pe-nserate ajunse-n sat. Focuri fuseseră aprinse-n colibe, căci nopţile acestui regat erau reci. Wellan observă lucirea flăcărilor în micile deschizături, dar nimeni nu veni-n întâmpinarea lui. Descălecă şi făcu câţiva paşi nervoşi cu mâinile-n şolduri.

– Hamil! Dacă mai e un pic de curaj în burta ta, ieşi la lumină! răcni Cavalerul.

Simţi mişcare-n jurul lui, apoi o uşoară nelinişte. Elfii nu ştiau cum va reacţiona şeful lor la această intimidare. Timp de un moment, nimic nu mişcă în sat, apoi regele Hamil ieşi din cea mai mare colibă. Nu mai avea nimic din omul distrus pe care-l găsise-n faţa focului în ziua masacrului. Desigur, pentru că atacul creaturilor malefice se terminase... Elful era foarte calm, însă neliniştit de sentimentele pe care le vedea în inima Cavalerului.

– N-am putut să facem nimic, spuse regele în sfârşit, c-o voce neutră.

– Şi-n venele Reginei din Shola curgea sânge de elf, Maiestate, ripostă Wellan pe-un ton asemănător cu cel al dispreţului. Ea ar fi putut prinde un mesaj pornit de la voi dacă înainte de asta nu aţi fi ales să fiţi laş.

– Nimeni n-are dreptul să insulte aşa regii de pe Enkidiev!

– Locuitorii din Shola au pierit din cauza greşelii voastre!

– Elfii nu sunt nişte luptători!

– Oamenii nici atâta, Sire! tună Wellan. Dar când se confruntă cu o legiune de dragoni sângeroşi capabili să elimine un

întreg popor într-o singură noapte, ei nu-şi părăsesc vecinii în voia sorţii!

– Nu vreau să aud că-mi aduceţi astfel de acuzaţii! Nu ştiţi nimic despre poporul elfilor, Wellan de Smarald!

Hamil întoarse spatele, cu intenţia vizibilă de-a reintra în colibă, dar Wellan nu voia să-l lase să scape atât de ieftin. Ridică mâna şi un fulger strălucitor scăpă din ea, care-l înconjură pe rege într-un cocon de lumină albă, cauzându-i o durere mare. Sute de elfi ieşiră din colibe şi veniră în ajutorul suveranului lor, dar rămaseră nemişcaţi văzând faţa deformată de furie a Cavalerului. Încet, Wellan mişcă raza de lumină în aşa fel încât regele să fie obligat să stea faţă-n faţă cu el. Trăsăturile regelui erau crispate din cauza suferinţei.

– Aţi simţit pumnalul otrăvit pe care l-au implântat duşmanii în corpul Reginei din Shola în timp ce voi tăceaţi în bordeiul vostru? tună Cavalerul, roşu la faţă.

– *Încetaţi imediat agresiunea asta,* spuseră vocile elfilor, care erau din ce în ce mai numeroşi în jurul lui.

– Dacă nu, ce se-ntâmplă? îi înfruntă Wellan furios. Aţi ştiut, după ce-aţi observat steaua de foc din cer, că asupra sholienilor este gata să se-abată o catastrofă, dar n-aţi făcut nimic! Sunteţi tot atât de vinovaţi de dispariţia lor ca şi dragonii care le-au smuls inima în timp ce ei mai respirau încă! Şi să nu vă-nchipuiţi că voi înşivă aveţi să scăpaţi din ghearele acestui inamic redutabil! Şi când dragonii n-au să mai aibă oameni să-i devoreze, o să intre în pădurile voastre frumoase să-şi găsească păşune! Poate că-n acel moment o să-nţelegeţi că toate formele de viaţă de pe acest continent sunt legate-ntre ele şi că ceea ce i se-ntâmplă uneia i se poate-ntâmpla şi celeilalte.

Mânia lui Wellan transformă deodată lumina albă pe care-o emitea mâna lui într-o lumină roşie strălucitoare, care-l făcu pe Regele Elfilor să cadă-n genunchi. Urlând de durere, îşi duse mâna la cap. Elfii strânseră cercul în jurul lui Wellan, care-şi

măsura adversarul cu mânie, încercând o satisfacţie stranie la vederea suferinţei sale.

– Wellan, linişteşte-te! îi porunci deodată o voce din spatele lui.

Cavalerul Iason descălecă şi se grăbi să ajungă lângă şeful lui pentru a-l împiedica să facă o faptă pe care ar regreta-o amar.

– Cavalerii de Smarald nu ridică mâna asupra regilor, îi strigă Iason, pentru a-l scoate din transa periculoasă în care se afla.

Wellan începu să tremure violent. Lăsă mâna în jos, iar lumina dispăru, eliberându-l pe Hamil, pe care ai săi îl înconjurară imediat. Regele se uită compătimitor la cel care fusese cât pe-aici să-l omoare. Niciodată, în istoria poporului său, un om nu avusese un asemenea ascendent asupra unui elf. Deci Cavalerii de Smarald erau, într-adevăr, atât de puternici cum pretindeau.

Pe faţa voinicului îmbrăcat în verde se scurgeau şiroaie de lacrimi. Regele Hamil îi sondă inima şi surprinse imaginea unei regine foarte frumoase, murind în braţele Cavalerului.

– Sunt sincer dezolat, murmură el.

Pradă unei mari tulburări, Wellan făcu un pas spre el, cu mâna pe garda sabiei, dar Iason îi strânse zdravăn braţul, susţinându-i privirea de gheaţă.

– Wellan, nu, spuse el, voind să-i domolească furia.

Marele Cavaler se desprinse şi se duse lângă calul său. La trecerea lui, elfii se-ndepărtară repede, în timp ce Iason îl ajuta pe rege să se ridice.

– Vă rog să acceptaţi toate scuzele Ordinului nostru, Maiestate, îngăimă tânărul Cavaler, foarte tulburat. Inima lui suferă teribil şi...

– Ştiu, îl întrerupse regele. Mergeţi şi aveţi grijă de el!

Wellan se suise deja în şa şi se-afunda acum în întunericul pădurii. Iason alergă la calul său, îi sări în spate cu graţia unei feline şi-şi urmă şeful luând-o pe-o cărare dreaptă, pe care

de-abia o observase. Când ajunseră într-un luminiş de pe malul râului, Wellan lăsă frâiele şi izbucni într-un plâns amar. Marele Cavaler se-nchirci sub greutatea durerii şi Iason veni imediat lângă el. Îşi obligă şeful să descalece, sondându-i emoţiile. Dar era incapabil să se ţină pe picioare. Wellan căzu în genunchi.

– Fericit e cel pe care dragostea unei femei l-a atins într-o asemenea măsură... murmură cel mai tânăr, luându-l în braţe.

Wellan îşi ascunse faţa pe umărul fratelui său de arme şi plânse. Cei doi bărbaţi nu se-nţelegeau întotdeauna asupra ţelurilor Ordinului sau asupra statutului Cavalerilor, dar crescuseră împreună şi învăţaseră, conduşi de Elund, să conteze unul pe altul.

Iason îl strânşe puternic în braţe şi-l lăsă să-şi verse focul. Într-un târziu, când se linişti, Cavalerul cel tânăr pregăti totul pentru noapte, îl acoperi pe fratele său de arme cu o pătură şi aprinse focul. Se ocupă de cai şi-şi veghe apoi şeful.

Dimineaţa, Wellan se trezi cu ochii umflaţi şi sufletul la fel de frământat. Iason îi întinse pâine şi fructe uscate, pe care el le-nghiţi fără poftă. Acceptă şi ceaiul oferit, bându-l cu înghiţituri mici şi gândindu-se la ceea ce avea de făcut în continuare. Curios lucru, el îşi închisese din nou inima, constată fratele său de arme. Probabil că n-are să şi-o mai deschidă niciodată...

Iason aşteptă cu răbdare ca el să redevină atent la ce se petrecea în lumea exterioară, înainte de a-i vorbi. Nu-l înţelegea pe Wellan, pentru că acesta din urmă era o fiinţă mai complicată decât el, un om care putea să se lase condus cu uşurinţă sau de cap, sau de inimă şi viceversa. Dacă el dovedea o profunzime pe care oricare alt Cavaler nu o avea, îşi ţinea prea puţin în frâu furia. Dar nu aveau toţi o slăbiciune de depăşit?

– Ne întoarcem la Castelul de Smarald, declară în cele din urmă Wellan, ieşindu-şi din mutism.

Se ridică şi merse să-şi înşeueze calul. Între timp Iason strânse repede toate lucrurile, stinse focul şi îşi luă şi el calul în

primire. În timp ce-l înşeua, preţ de-o clipă, studie faţa tensionată a şefului său.

– Mă simt bine, îl asigură Wellan, strângând curelele şeii.

Se urcă în şa şi inspiră profund, aşteptând ca tânărul său însoţitor să fie gata să-l urmeze.

– De ce-ţi blochezi gândurile, Wellan?

– Pentru că nu vreau ca şi tu să suferi.

– Suntem toţi fraţi, îi aduse-aminte Iason. Am depus jurământul de-a ne ajuta reciproc şi a ne susţine orice s-ar întâmpla.

– Nu poţi face nimic. Trebuie să-mi fac inima să tacă în legătură cu ce s-a petrecut la Shola, dacă nu, voi distruge toate şansele Ordinului de a se reabilita. O să-mi revin... cu timpul.

Cu aceasta, Wellan dădu pinteni calului şi ei intrară pe drumul de-ntoarcere de-a lungul Regatului Elfilor şi al Regatului de Diamant. Iason încercă de multe ori să-i distragă atenţia lui Wellan, vorbindu-i de toate celea şi de nimic, dar Marele Cavaler se retrăsese în el însuşi şi nu-i răspunse la întrebări decât înclinând sau clătinând din cap.

Când ajunseră, în sfârşit, la Castelul de Smarald, ceilalţi se întorseseră, dar Bergeau încă nu. Toţi veniră în întâmpinarea camarazilor lor şi se îmbrăţişară frăţeşte. Soldaţii magicieni nu fuseseră despărţiţi niciodată atât de mult timp şi acum erau fericiţi că se reîntâlniseră. Le vorbi mai mult Iason, căci Wellan era încă întunecat şi tăcut. Totuşi, şeful le răspunse scurt la întrebări şi se duse apoi la baie, preferând să rămână singur.

Situaţia continentului Enkidiev cerea să-şi lase sentimentele de-o parte. De-acum înainte trebuia să se concentreze mai mult asupra mijloacelor lor de apărare. După tot ce văzuse la Shola, nici nu se punea problema negocierii cu inamicul. Aceste fiare sângeroase trebuiau să fie alungate de pe pământurile lor şi stârpite, iar ca să ajungă la aceasta mai repede decât strămoşii lor trebuiau să se unească într-o manieră inteligentă.

După ce îmbrăcă o haină curată şi-şi legă părul la ceafă, Wellan se duse să-l întâlnească pe rege şi să-i povestească ce văzuse la Shola. Îi dădu înapoi cilindrul aurit, pe care nu-l putuse încredinţa reginei şi-l anunţă că va face fără-ntârziere un plan de apărare. Apoi se-ntâlni din nou cu camarazii lui în partea din castel rezervată lor. Bergeau tot nu sosise încă, dar toţi ceilalţi se adunaseră împrejurul mesei din sala mare şi-l priveau în linişte cum se-apropie. Toţi îi simţiseră mânia când se afla în Regatul Elfilor.

Se aşeză şi el la masă între ai săi şi, în acelaşi timp, observă şi feţele celor mici iţite printre barele galeriei. Cei care erau ceva mai mari începuseră să comunice deja pe ocolite cu ajutorul spiritului şi să folósească magia. Chiar dacă ezita să ia un copil cu el, Scutierii le puteau fi, fără-ndoială, de un real folos.

– Pe inamic nu l-am văzut niciunde, spuse atunci Dempsey, aducându-l la realitate.

– Regii au acceptat să vă asculte? întrebă Wellan, întorcându-se spre camarazii lui.

– Au înţeles toţi importanţa unirii forţelor în faţa unui inamic atât de puternic, îl asigură Chloe, dar, aparent, nu în aceeaşi măsură. Regele Zânelor crede că-şi poate sustrage regatul din faţa invadatorului, mulţumită puterilor sale. Mi se pare că nu-şi dă seama de faptul că dragonii ar putea să pătrundă acolo prin nord şi să distrugă florile şi arborii care fac posibilă această magie.

– Cât despre Regele de Argint, urmă Santo, regatul lui este înconjurat de-un zid impunător care l-ar putea apăra în cazul unui atac şi se declară gata să primească în interiorul zidurilor toate popoarele vecine.

Wellan îi ascultă în linişte, uitându-se cu ochi de gheaţă la cel care vorbea. El ştia că toate aceste informaţii le va înmagazina şi le va introduce mai târziu într-o mare strategie militară.

Se-ntoarse spre Dempsey, care le vorbea despre curajul şi despre convingerea locuitorilor Regatului de Cristal. Bine conduşi, aceşti oameni puteau decide soarta confruntării, în cazul unui conflict armat. Le povesti de asemenea că aceşti campioni ai rezistenţei reuşiseră să-i omoare pe dragoni, lăsându-i să cadă în capcanele pentru vânatul mare şi arzându-i. În aceeaşi măsură acestor animale le era frică de apă, dar foarte puţini se înecaseră în lacurile şi râurile din ţara lor.

Wellan rămase liniştit un moment îndelungat, iar fraţii lui de arme aşteptară să le împărtăşească şi lor gândurile lui.

– Mai mult ca orice, nu trebuie să pierdem timpul, declară el într-un târziu. Duşmanul a lovit deja şi va mai lovi. Desfiinţând populaţia Sholei, şi-a asigurat poarta de ieşire şi acum e sigur că pătrunderea lui pe continent va fi pe la miazănoapte. Trebuie să ne-ntoarcem în Regatele Zânelor, de Diamant şi de Opal şi să-i învăţăm cum să sape acele gropi. Dempsey şi Iason, vreau ca voi doi să vă informaţi despre acest subiect. Încercaţi să găsiţi desene sau crochiuri în bibliotecă.

Cei doi Cavaleri ridicară repede capul în semn că sunt de acord cu misiunea încredinţată.

– Chloe, urmă Wellan pe un ton obişnuit de comandă. Astă-seară, când Elund o să studieze stelele, să fii alături de el. Vreau să ştiu ce răgaz avem pentru a salva continentul.

– Am înţeles, răspunse ea.

– Cât despre voi doi, le spuse Wellan lui Santo şi Falcon, treceţi pe la armurier şi pe la dresorul de cai şi asiguraţi-vă dacă avem tot ce ne trebuie ca să-ncepem să formăm Scutieri.

La galerie elevii cei tineri îşi înăbuşiră un strigăt de bucurie, care făcu să apară un zâmbet pe faţa celorlalţi, în afară de a lui Wellan.

– Avem nevoie de ajutorul lor mai mult ca niciodată, adăugă acesta ridicând ochii spre chipurile ce apăreau printre gratiile balconului. Mă voi duce la Elund să mă interesez de progresele

lor. Îşi plimbă apoi privirea albastră şi-ngheţată pe la toţi fraţii lui de arme, care nu păreau să se opună hotărârii lui. Avem foarte puţin timp să-i formăm pentru luptă, deci pun antrenamentul lor individual în seama voastră.

Wellan nu era sigur că magicianul va accepta aşa de uşor să-i încredinţeze elevii lui, dar erau un atu pe care s-ar fi putut baza în caz de război.

După o masă la care nu mâncă aproape nimic, Wellan se-ndreptă spre turnul Magicianului. Resimţi şi agitaţia copiilor în spatele zidurilor de piatră. Fără-ndoială Elund era deja la curent cu planurile lui... Când ajunse la uşă, ea se deschise şi el intră ca să-l găsească pe Magician singur, stând pe scaunul său preferat. O nuanţă de reproş îi umbrea faţa, iar când Wellan voi să-i cunoască gândurile, se lovi de-un zid.

– Ţi-am cerut totuşi să nu faci asta niciodată, îi reproşă Elund.

– Regret mult, dar a devenit o obişnuinţă, se scuză Cavalerul.

Uitându-se drept în ochii magicianului, se opri în faţa lui şi aşteptă să vorbească el primul.

– De când ai sosit prima dată la Castelul de Smarald am ştiut că ai să ne dai de furcă, suspină Elund. Nu te-ai născut ca să slujeşti, ci pentru a guverna. S-ar putea să fi comis o greşeală smulgându-te Regatului tău. Dar noi ştiam că toţi Cavalerii noştri vor avea nevoie de-o mână de fier care să-i conducă. Eram însă departe de-a crede că ai să-ţi împingi îndrăzneala până-ntr-acolo, încât să vrei să schimbi regulile Ordinului.

– Voi ne-aţi învăţat deja că urmărirea strictă a aceluiaşi cod a condus un Regat din vechime la dispariţie, îi replică, liniştit, Cavalerul.

Pe buzele magicianului flutură un zâmbet fugar. Tânărul ăsta frumos, înalt, musculos şi inteligent avusese întotdeauna şi o memorie excelentă.

– Un inamic teribil, care a distrus toată populaţia din Shola într-o singură noapte, maestre Elund, urmă Wellan. Nu mai trăim într-un timp de pace, care să ne permită să lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul firesc. Avem nevoie de Scutieri să ne-nsoţească. Când trebuie să apelez la un Cavaler să ducă un mesaj unui rege, înseamnă că-i irosesc talentul.

– Nu cred că este cea mai bună idee să laşi un copil să colinde singur un teritoriu periculos, Wellan.

– Mai puţin dacă v-aţi schimbat între timp metodele de predare, ei ştiu foarte bine să treacă neobservaţi şi să distragă atenţia posibililor străjeri. Nu sunt copii ca oricare alţii, ştiţi foarte bine asta. Şi noi am avea nevoie de sute asemenea lor. Va trebui să accelerăm procesul de instruire şi să declarăm admişi mult mai mulţi decât până-acum.

– Tot tu vrei să iei hotărârile şi în ceea ce priveşte materialul predat? îl ironiză Elund, ridicând o sprânceană.

– Da, dacă este necesar. Cu tot respectul pe care vi-l datorez, Maestre, codul nostru de cavalerie prevede că, în caz de urgenţă, un Cavaler o poate face.

Timp de câteva clipe lungi, Magicianul îşi observă elevul cel mai bun, iar acesta îi susţinu privirea cu mândrie, ca şi cum el l-ar fi-nvăţat. În realitate, Elund n-avea de ales. Apropierea dragonilor făcea necesare toate aceste schimbări şi, chiar dacă nu-i plăcea să fie contrazis, Elund va fi obligat să se despartă de cei mai vechi elevi ai săi şi să recruteze un număr mult mai mare de copii supradotaţi.

– Şi o idee mult mai bună ar fi să fie admişi la o vârstă mai mare, iar cursurile lor să fie mai concentrate, în aşa fel încât ei să intre în serviciul Ordinului mult mai repede.

Atins acolo unde-l durea mai tare, Magicianul se ridică, iar în următoarele momente Wellan avu impresia că, dintr-o clipă în alta, o să-l transforme-ntr-o năpârcă, dar Elund duse imediat ideea mai departe.

– Magia nu se-nvaţă în câteva zile, Cavalere!

Wellan nu replică. Era absolut inutil.

– Am şapte elevi de câte zece ani, care-ar putea, probabil, să-nceapă să servească activ Ordinul, cinci băieţi şi două fete. Dar printre Cavaleri sunt şase bărbaţi şi o femeie. Este prudent oare să-ncredinţăm formarea pentru luptă a uneia dintre aceste fete în mâinile unui bărbat de vârsta voastră?

– În acest caz o s-o iau cu mine. Înţeleg că relaţia între un Cavaler şi Scutierul lui este una asemănătoare cu cea de la maestru la elevul său. Eu nu-ncerc nici o atracţie pentru fetiţele de zece ani!

– Da, într-adevăr, dăruieşti elanul inimii tale doar reginelor inaccesibile!

Umerii lui Wellan se-ncovoiară ca şi cum Magicianul ar fi înfipt un piron în piept. Elund îl văzu suspinând, dar această punere la punct se impunea, căci el nu voia să lase conducerea Ordinului pe mâinile unui om care nu-şi putea stăpâni impulsurile.

– Ţi-am resimţit mânia, Wellan!

Marele Cavaler îşi recunoscu greşeala, aplecând capul. Elund înaintă încet până-n dreptul lui.

– În ceea ce-o priveşte pe Regina din Shola, eu însumi nu-mi înţeleg inima, mărturisi Wellan, dar sunt convins că a fost victima unei mari nedreptăţi şi...

– Ai crezut că-i poţi schimba destinul?

– Da, afirmă el, ridicând capul cu putere.

Mânia începuse din nou să pună stăpânire pe inima lui.

Era oare aceasta o atitudine credibilă la un şef? Sau furia asta o să-i permită să-i privească pe dragoni şi pe stăpânii lor drept în faţă, atunci când ei vor fi atacat?

– Îmi ascunzi un adevăr îngrozitor, copile, dădu Elund o lovitură şi mai puternică, ca şi cum ar fi vrut să-l termine pe Cavaler.

Wellan voi să se ascundă-n camera lui, pentru că știa că magicianul era destul de puternic pentru a-i smulge secretul fără să-i aibă consimțământul.

– Am promis Reginei din Shola să nu spun nimănui, lăsă el să-i scape în cele din urmă.

– Dacă vrei să-mi schimb felul de-a preda, să știi că și tu trebuie să faci un compromis, Wellan.

Cavalerul șovăi, căci în minte-i apărură chipul reginei și buzele ei care-l implorau să nu-i trădeze secretul.

– Tu știi că eu pot să scot singur informația din inima ta, dar asta riscă să fie dureros, îl amenință magicianul.

– Da, dar adevărul acesta este foarte periculos, maestre Elund, protestă Cavalerul, legat de regină prin jurământ.

– Atunci o să rămână între tine și mine!

Wellan trase aer în piept, se resemnă să rupă promisiunea și speră ca spiritul reginei să nu-l condamne pentru asta.

– Kira nu este fiica Regelui Shill, șopti Wellan, aplecându-și capul spre dalele pardoselii.

De surpriză Magicianul ridică sprâncenele, căci adulterul era prea puțin întâlnit pe continentul Enkidiev, în special în familiile regale. Wellan simți cum i se strânge gâtul, auzind în memorie ecoul vorbelor lui Fan.

– Este fiica Împăratului Negru, urmă Cavalerul, cu vocea sugrumată. A ras Shola din temelii din cauză că voia să i-o ia.

– Știam eu că-i un demon! exclamă Elund, aproape triumfător. Mă întreb și dacă nu tot un copil mov a fost motivul primei invazii. Totuși, n-am citit nimic pe această temă!

Wellan își răsfoi rapid memoria. Parcurse toate povestirile numeroaselor bătălii din trecut, dar el nu găsise niciodată menționat motivul acestor invazii. Mai exista încă o ființă la fel de stranie, asemănătoare Kirei de Shola? A supraviețuit? Deodată Wellan își aminti de existența unor documente foarte vechi, îngrămădite într-un dulap al bibliotecii. Le consultase

rapid acum câţiva ani, fără să le acorde prea multă atenţie, pentru că ele erau alcătuite din tot felul de scrisori schimbate între suveranii ţărilor din acea epocă. Intuiţia îi spunea să arunce acum o privire mult mai atentă şi serioasă.

– Prezenţa acestui copil între zidurile cetăţii pune-n pericol existenţa Cavalerilor de Smarald, declară el, întorcându-se spre Elund pentru a-i vedea reacţia. Vrem într-adevăr ca acest împărat să devasteze tot continentul ca s-o găsească? Poporul n-a suferit destul?

– Ce-am putea să facem atunci cu fetiţa? S-o înapoiem tatălui ei?

– De ce nu?

Elund aşteptă cu răbdare ca Wellan să-i urmărească raţionamentul. Simţea în inima lui o furtună de sentimente şi voia să le descâlcească el însuşi. Primordial era ca Wellan, personaj-cheie în sistemul de apărare al continentului, să-nveţe să-şi stăpânească emoţiile. Aceasta era cea mai mare slăbiciune a lui.

– Dacă această ofrandă ar putea să salveze mii de vieţi... murmură Wellan, rămas pe gânduri.

– Aceasta era dorinţa Reginei din Shola?

Alt piron împlântat în inimă. Simţi că genunchii îi slăbesc, amintindu-şi că ea îi ceruse să vegheze asupra fiicei sale şi nicidecum s-o livreze tatălui ei natural.

– Ţi-a încredinţat-o, nu-i aşa, Wellan?

– M-a făcut să-i promit că am s-o protejez, mărturisi el, abia şoptind cuvintele. Dar, dacă este în joc soarta unui întreg continent, trebuie să-mi ţin această promisiune?

– Te-am învăţat, sper, că pentru un Cavaler este foarte important să nu-şi dea cuvântul la întâmplare.

– Totuşi, chiar adineauri m-aţi obligat să-mi calc promisiunea făcută reginei, îi reproşă Marele Cavaler.

– Nu e acelaşi lucru. Eu sunt Magicianul de Smarald, centrul Ordinului nostru. Mie trebuie să mi se mărturisească toţi

Cavalerii atunci când inima lor este prea grea, dar s-ar zice că ţie-ţi place să suferi în tăcere, Wellan.

– E fals! se apără el, pe-un ton aspru.

Nemaidorind să fie sondat, Wellan se-ntoarse în direcţia uşii rămase deschisă. Dar aceasta i se trânti sub nas cu un clic sec, împiedicându-l să părăsească turnul, şi trebui să se oprească, stând cu spatele la Elund.

– V-am mai învăţat şi curtoazia, mai spuse magicianul.

– E nu vreau să vedeţi ce se petrece-n mine, şopti Cavalerul.

– De ce, Wellan?

Fostul elev începu să tremure căutând cu disperare să stăpânească valul de sentimente care-l înăbuşeau. Elund se duse până la el şi-i puse pe umăr o mână prietenească.

– Dragostea nu este un sentiment nefast, îl asigură el. Ea îţi îmblânzeşte sufletul, face să se nască poezii pe buzele unui bărbat şi-l împinge să adore, pentru totdeauna, o singură femeie!

– Dragostea pe care eu o simt e interzisă, suspină Wellan, care continua să se zbată într-un ocean de sentimente contradictorii.

– Inima nu percepe lucrurile tot aşa cum o face raţiunea, Wellan. Înainte să te uiţi la Regina din Shola ar fi trebuit să priveşti lumea cu ochii minţii. Acestea sunt informaţiile pe care ţi le transmite acum inima pe care ţi-e greu să le interpretezi. Dar o să înveţi. Eşti încă tânăr şi-o să cunoşti dragostea din nou.

– Niciodată! afirmă Marele Cavaler.

– Mâine-dimineaţă, adună-ţi fraţii de arme în marea curte a Castelului de Smarald, iar eu vă voi încredinţa Scutierii, spuse Elund, ca să schimbe subiectul. Sunt convins că experienţa aceasta te va obliga să-ţi asculţi mai întâi inima, căci copiii nu acţionează în funcţie de raţiunea lor. Va trebui să ştii să ierţi, să ai încredere, răbdare şi milă. Are să fie bine pentru tine.

După aceasta uşa se deschise, iar Wellan ieşi pe culoar. Ar fi vrut să se-ascundă într-un colţ liniştit, în care nimeni să nu-l forţeze să-şi admită slăbiciunea omenească. El era un conducător

de oameni şi trebuia să-şi stăpânească emoţiile, dacă nu, războiul era pierdut dinainte.

Îşi aminti atunci de dulapul din bibliotecă. Se-ntoarse şi porni pe-un coridor perpendicular care ducea la camera cea mare şi plină de ştiinţă.

Intrând acolo, îi observă pe Dempsey şi pe Iason care derulau pe-o masă mare vechi pergamente, în căutarea planurilor de capcane pentru vânatul mare şi nu-i deranjă. Înaintă în linişte până-n partea cea mai îndepărtată a încăperii, unde se găsea dulapul în cauză. Cu ajutorul magiei aprinse lumânările de pe masă şi scoase documentele care se aflau pe primul raft. Le citi unul câte unul, reconstituind în minte evenimentele petrecute cu multe sute de ani în urmă. Îşi petrecu toată noaptea stând la această masă şi parcurgând textele care transmiteau în special teama monarhilor aflaţi faţă-n faţă cu invazia unui duşman care nu vorbea nici o limbă cunoscută şi care-i omora chiar şi pe cei care se predau.

Apoi, sub un teanc de pergamente, el descoperi o scrisoare complet diferită. Nici nu citi bine primele rânduri şi-şi dădu seama că este exact ceea ce căuta. Regele din Regatul Zenor îl implora pe Regele de Smarald să-i trimită băiatul cu pielea mov, care, după părerea lui, era motivul acestui masacru inutil. Alt copil asemenea Kirei... Nu era deci prima oară când Împăratul Negru încerca să conceapă un fiu jumătate-om, jumătate-insectă, care i-ar fi asigurat extinderea puterii lui pe-un teritoriu nou. Ce i se-ntâmplase acestui moştenitor al imperiului? Încurajat de descoperirea făcută, Wellan scoase şi toate celelalte documente din dulap şi le puse teanc în faţa lui. Le răsfoi sistematic unul câte unul, dar informaţia căutată n-o descoperi decât în zori.

În faţa amplorii pe care o luaseră omorurile, Regele de Smarald a dus el însuşi băiatul cel mic la locul luptei şi l-a urcat pe-un deluşor, de unde toţi îl puteau vedea. Oamenii-insectă au lăsat armele, ca să se-ntoarcă spre copil.

Sub privirea ochilor bulbucați ai oamenilor-insectă, regele l-a măcelărit pe loc. Aceasta a semănat panică printre inamici. Imediat s-au îndreptat spre mare, răzând totul în calea lor.

Wellan se sprijini de perete, întrebându-se de ce această întâmplare fusese ascunsă generațiilor care-au urmat. Sacrificarea unui copil, care punea în pericol viața unui întreg continent, fusese atât de rău percepută de popor, încât suveranii hotărâseră să și-o șteargă din memorie? De ce pergamentele fuseseră închise-n dulapul acesta și nici un elev nu era încurajat să le studieze? Cavalerul adăstă un moment, gândindu-se la implicațiile acestui fapt. Ce s-ar întâmpla dacă le-ar publica acum? Și, dacă ar scoate acum la lumină destinul rezervat altădată băiețelului mov, n-ar trăda oare promisiunea pe care i-o făcuse lui Fan de Shola de a-i proteja fiica, concepută și ea de inamic?

14

UN SPECTRU ÎN NOAPTE

În leagănul ei de lemn, Kira dormea cu pumnișorii strânși, înconjurată de jucăriile preferate, când în încăpere se făcu deodată frig. Pielea ei mov tremura și copilul se trezi. Pipăind, căută plapuma pe care o dăduse de-o parte în timpul unui somn agitat, apoi simți în jurul ei o prezență familiară. Rămase nemișcată și ascultă cu toate simțurile ei încă neformate pe deplin.

– Mama? șopti, simțind cum în ea se naște o bucurie fără margini.

Imediat camera fu invadată de-o lumină albă și strălucitoare și o formă umană se materializă lângă leagăn. Uimită, Kira se ridică. Nimeni nu mai venise așa la ea, dar nu-i era frică. Silueta deveni din ce în ce mai clară, iar fetița recunoscu trăsăturile mamei sale. Corpul lui Fan se solidifică și privirea frumoșilor ei ochi argintați se opri cu dragoste asupra straniei creaturi pe care-o adusese pe lume. Mângâie părul mov al copilului care tremura întinzându-i brațele.

Regina o ridică încet și-o strânse fericită la piept.

– *Sunt mulțumită că ești teafără și nevătămată, draga mea.*

Kira se strânse ca o pisicuță la gâtul mamei sale, dar nu găsi nici un pic de căldură în brațele ei. Fan își frecă nasul de urechea ascuțită a fiicei sale și fetița începu să toarcă de plăcere.

– N-am să pot să stau mult, Kira, se auzi vocea dulce a reginei la urechea ei. Acum vreau s-asculți ce am să-ți spun.

Îmbrățișă încă o dată copilul, și-l așeză în leagăn. Kira nu voi, apoi cedă, observând privirea serioasă a mamei sale. Continuând să-i mângâie părul, Fan îi vorbi:

– Eu am să mă-ntorc acolo unde, de-acum înainte, trebuie să trăiesc, Kira, iar tu rămâi aici cu regele și magicianul.

– Nu... gemu copilul. Kira cu mama...

– Pentru tine n-a venit încă timpul să ne-ntâlnim, draga mea. Ai în fața ta o viață lungă și foarte multe lucruri de îndeplinit. Acolo unde sunt pot să văd tot ceea ce faci și vreau să fiu mândră de tine.

Necăjită, fetița lăsă capul în jos, dar regina i-l ridică, apăsând-o ușor cu un deget pe frunte și fixându-și privirea în a ei.

– Vreau ca tu să te porți demn cu cei care au grijă de tine, Kira, în special cu Wellan. Este cel mai valoros Cavaler pe care acest regat l-a cunoscut vreodată. Mi-a promis că are să aibă grijă de tine. Acordă-i încrederea ta și vei fi ferită de orice rău.

Simțind că Fan era pe punctul de-a pleca, fetița începu deja să se smiorcăie, dar regina o opri cu vocea ei melodioasă:

– Purtarea aceasta nu este demnă de-o prințesă, Kira din Shola. Vreau ca tu să fii curajoasă și să nu mai plângi. Învață tot ceea ce vor voi să te-nvețe și acceptă-ți destinul. Înțelegi ce-ți cer?

Fetița înălță ușor capul. Fan îi promise că o să vină la ea ori de câte ori are să poată, apoi o îmbrățișă. Făcu câțiva pași înapoi, iar corpul ei dispăru chiar sub ochii uimiți ai copilului. În încăpere se instală din nou întunericul, iar Kira se lungi în leagăn. Îi venea să plângă, dar mama ei îi ceruse să n-o mai facă niciodată. Luptându-se cu lacrimile, ea se agăță de păpușa ei favorită, pe care o strânse la piept tot așa cum Regina făcuse cu ea.

*

În sala bibliotecii castelului, Wellan stătea în faţa mesei, pe care erau mormane de documente vechi, cu spatele sprijinit de perete, gândindu-se la tot ce aflase. Suspină şi aşeză din nou pergamentele în dulap, pe care-l închise, pentru ca să şteargă orice urmă a trecerii sale pe-acolo. Suflă în ce mai rămăsese din lumânări şi ieşi din cameră. În acele momente castelul se scălda în lucirea cenuşie a zorilor, cea care precede răsăritul.

Graţie acestei nopţi de lectură, în special cea din ultimele ore, Wellan înţelese că avea putinţa să-năbuşe acest război, chiar înainte ca el să-nceapă. Se duse deci în apartamentele regale şi pătrunse încet în camera pe care Smarald Întâiul o dăduse protejatei sale. N-avea sabia la el, dar pumnalul atârna la centură.

Se-apropie de leagăn şi-auzi râsul cristalin al fetiţei care se distra, făcând să-i zboare pe deasupra jucăriile favorite. Cum de putea să mişte astfel aceste obiecte de vreme ce nu era decât un bebeluş şi nu urmase nici un antrenament magic? Oare-n virtutea acestei puteri tatăl ei voia s-o ia înapoi?

Kira îl observă pe Cavaler la picioarele leagănului ei, iar jucăriile căzură la loc, pe plapumă. Un surâs apăru pe faţa ei slăbuţă şi mov, descoperindu-i dinţii ascuţiţi. Sări în picioare şi păşi legănându-se până la el.

– Wellan!

Dar Cavalerul nu manifesta nici o plăcere să se afle aşa în faţa ei, ştiind ce-avea de gând. Fetiţa recunoscu atunci lănţişorul pe care-l purta şi arătătorul ei mic, cu gheară, se-ndreptă spre gâtul lui.

– Mama...

Wellan îşi aminti că mai purta încă bijuteria pe care i-o dăduse Fan şi strânse uşor pandantivul între degete, ruşinat de ideea trădării pe care se pregătea s-o comită. Dar Fan de Shola făcea parte din casta conducătoare a continentului. Dacă ea ar fi aflat de gestul lui pe Tărâmul Celălalt, ar fi înţeles desigur că el a

fost nevoit să-i omoare copilul. Cu orice preţ ar trebui să scape lumea de acest monstru în putere, chiar dacă i-ar fi dat să petreacă tot restul zilelor la închisoare, ispăşindu-şi crima. Era de-ajuns să execute copilul şi să meargă să-i depună rămăşiţele pe plaja îngheţată din Shola, unde oamenii-insectă ar găsi-o şi-ar duce-o Împăratului Negru.

În timp ce, fascinată, fetiţa privea cu ochii ei violeţi fix bijuteria, Wellan îndoi mâna şi trase uşor pumnalul din teacă. Mai mult ca orice, el nu voia ca fetiţa să vadă arma şi să scoale tot Castelul cu ţipetele ei. Închise degetele pe plăselele de sidef şi duse mâna la spatele copilului. Întorcându-se într-o clipă cu o sută optzeci de grade, copila se-agăţă de pumnal.

– Mama spus? întrebă ea, ridicându-şi încă o dată privirea bulbucată spre el.

Wellan fu atât de surprins de iuţeala gestului ei, încât nu răspunse, mulţumindu-se s-o privească uimit. Kira apropie atunci lama ascuţită de pieptul ei ca şi cum ea singură ar fi vrut să şi-o împlânte-n inimă.

– Mama spus? repetă ea, sondându-l pe Cavaler.

Simţind spiritul celei mici insinuându-se în al său, Wellan se desprinse brutal de ea şi se dădu câţiva paşi înapoi. Îl cuprinse un sentiment oribil de vinovăţie.

– Mama spus? se impacientă Kira, văzându-l că tace.

– Nu... nu, bâigui Wellan, cu vocea sugrumată... nu mi-a cerut niciodată asta...

Se dădu din nou câţiva paşi în spate, apoi se-ntoarse şi părăsi în grabă camera. Degeaba Kira îl strigă. Wellan traversă castelul, fugind până-n camera lui. Aruncă pumnalul pe jos şi se-aruncă pe pat hohotind. Din laşitate, el condamnase la moarte un continent întreg.

O mână se aşeză pe umărul lui şi el se răsuci ca ars, gata de luptă. Fan din Shola era în faţa lui, strălucind într-o lumină aurie. „O fantomă“, se gândi el.

– *Vă rog să nu plângeţi,* îi spuse ea cu o voce foarte blândă.

– Am vrut s-o omor pe fiica voastră, îi răspunse, cu glasul sugrumat, Cavalerul, şi voi mă consolaţi?

– *Ştiam că n-o puteţi face. În sinea voastră înţelegeţi importanţa Kirei în derularea evenimentelor.*

– Nu... nu, nu-înţeleg chiar nimic...

Regina se materializă şi lumina ei interioară dispăru. Se aşeză pe marginea patului şi se uită la el cu ochii ei mari, argintii.

Cu o mână iubitoare, ea uscă lacrimile acestui bărbat în care se-mbinau o voinţă de fier şi-un suflet mai mult decât sensibil.

– Dar e imposibil, spuse Wellan, care simţise această atingere. Chiar eu v-am aşezat în mormântul de piatră. Nu puteţi fi aici... Nu puteţi să existaţi decât în visele mele...

Îi atinse uşor buzele cu degetele, să-l facă să tacă, şi se uită la el, ca şi cum l-ar fi văzut acum pentru prima dată.

– *Nu este un vis,* îl asigură ea.

Îi luă atunci degetele şi i le strânse tandru în mâna lui. Erau reci, dar reale. Cum de era posibil? Făcându-i-se frică, îşi răscoli toate colţurile memoriei în căutarea unei explicaţii.

– Nu pot face asta decât maeştrii magicieni şi Nemuritorii. Ei sunt cei care, atunci când vor, pot să străbată frontiera dintre lumea morţilor şi cea a viilor, murmură el, în final.

Un zâmbet plăcut se desenă atunci pe faţa frumoasă a lui Fan. Aşadar, Wellan subestimase puterile Reginei din Shola.

– *Tatăl meu a fost un Nemuritor, declară ea. Şi, pentru că Regatul nostru a fost ignorat de restul continentului, am studiat magia, mai degrabă decât să-nvăţ regulile de la curte. La Shola n-aveam nimic altceva de făcut.*

– Iată de ce fetiţa este atât de dotată! înţelese Cavalerul.

– *Kira poate să devină un mare magician, dacă este bine condusă. Din acest motiv am ascuns-o în Regatul de Smarald. Dacă magul vostru nu se poate ocupa de ea, am s-o încredinţez*

Magicianului de Cristal. Vă rog, Wellan, dați-i ocazia să vă arate ce poate.

– Da, dar Împăratul Negru are să caute s-o ia înapoi.

– *Și ea o să vă scape de el o dată pentru totdeauna,* îl asigură regina.

– Dar ea nu-i decât un bebeluș! Și dușmanul bate deja la poarta noastră.

– *Nu uitați că Împăratul Negru nu este un om. Creierul lui nu funcționează atât de rapid ca al nostru, iar noțiunea de timp nu o are. Când are să-nțeleagă de ce fiica lui nu era la Shola, are să organizeze o altă expediție, ceea ce va dura luni, poate și ani. Așa că fetița are să aibă timp să crească și să-și dezvolte puterile.*

– Și cu noi ce se-ntâmplă între timp? Să-așteptăm, ca niște miei, ca lupul s-atace stâna?

– *Nu, Wellan. În poziția mea privilegiată, eu am să pot să aflu și să vă țin la curent cu mișcările lui. Nu o să fiți luați pe nepregătite.*

– O să mai veniți la mine? spuse el plin de speranță.

– *Atât de des cât am să pot.*

Înainte ca el să poată răspunde, Fan se aplecă și-i sărută buzele. Wellan avu impresia că acele orologiilor au stat și timpul însuși s-a oprit în loc. Sărutul dat de femeia aceasta minunată răscoli în el sentimente pe care le crezuse pierdute pentru totdeauna. Fan își depărtă buzele de-ale lui și cei doi se contemplară câteva clipe. Cum ar fi putut rezista unui chip atât de minunat, cum ar fi putut rezista femeii ce reușise să topească închisoarea de gheață în care se zbătuse prins, din totdeauna, sufletul lui? Totul îi pieri din minte. Uită și că ea nu mai aparținea lumii lui.

– Îmi sunteți tare dragă, îi șopti el. Vă iubesc de când ochii mei v-au văzut pentru prima oară.

El îi strânse mâna rece, pe care o ținea încă în mâna lui și lacrimi de bucurie începură să-i alunece pe obraji. Era, oare, cu

putinţă ca un Cavaler de Smarald să fie îndrăgostit de-un Maestru Magician, care pe deasupra se stinsese deja?

Fan îi mângâie urechea cu vârful nasului, trezindu-i în corp un vârtej de senzaţii plăcute.

– Aş fi vrut să vă cunosc înainte să vă fi măritat cu Regele Shill, şopti Wellan în părul ei argintat.

– *Destinul nostru ar fi fost şi mai tragic*, îi răspunse ea, îmbrăţişându-l.

O prinse şi el în braţe, cu toate că îi era frică să nu se evapore, dar mângâie stofa de mătase a rochiei sale albe, ceea ce îl încredinţă că este reală. Săruturile lui Fan deveniră din ce în ce mai insistente şi Cavalerul nu se mai tortură. I le-ntoarse cu toată ardoarea de care se simţea capabil. Ameţit, cu simţurile răscolite, el făcu dragoste cu o fantomă, fără ca măcar să-i pese de consecinţele pasiunii sale.

Când Fan dispăru, în mintea lui Wellan nu mai era nici o îndoială: Niciodată n-o să mai poată iubi o altă femeie. Inima lui aparţinea defunctei Regine din Shola.

15

COLABORATORI PREŢIOŞI

Odată cu primele raze ale soarelui care îi pătrunseră-n cameră, Wellan îşi îmbrăcă tunica verde şi se duse-n sala Cavalerilor. Văzându-l că vine, servitorii se grăbiră să-i dea pâine caldă, brânză, fructe şi apă. Incapabil să-şi scoată din minte chipul lui Fan, el rupse pâinea şi-o mestecă distrat, având gândurile duse. De ce voise regina să i se dea astfel? Îi împărtăşea sentimentele sau voia să se-asigure că are să-i protejeze fiica? Dar oare avea vreo importanţă motivul vizitei sale?

În acel moment o uşă se lovi cu putere de perete, ceea ce-l făcu pe Wellan să sară-n sus. Duse imediat mâna la centură, dar constată că nu era înarmat. Îşi împinse uşor scaunul, ascultând încordat sunetul paşilor grăbiţi care răsunau pe pietrele pardoselii şi care se-ndreptau grăbiţi spre el. Bergeau năvăli în sală şi toţi muşchii lui Wellan se destinseră.

Cavalerul întârziat înaintă până la şeful lui şi-i strânse cu prietenie braţul, îl trase spre el şi-l bătu de câteva ori, amical, pe spate. I se aşeză apoi alături şi-ncepu să mănânce cu poftă. Trebuise să călărească fără-ncetare ca să-şi ajungă din urmă, cât mai repede posibil, fraţii de arme. Wellan îl lăsă să-nghită, ca un om flămând ce era, cam jumătate din ce se afla în faţa lui, după care începu să-l chestioneze despre misiunea avută.

– Am văzut un dragon! exclamă Bergeau, dând cu pumnul în masă.

Wellan încetă deodată să mai respire, temându-se că invazia oamenilor-insectă se produsese deja. Dar camaradul lui îl asigură de contrariu, explicându-i că era vorba doar de un schelet reconstituit de Regele de Zenor.

– Poporul acesta a suferit foarte mult, Wellan. Dragonii nu numai că au omorât o mare parte din populaţie şi-au distrus totul în calea lor, dar au instaurat şi o frică teribilă ce subzistă, de sute de ani, încă şi-acum.

– Cunosc istoria Zenorului, îi tăie brusc vorba Wellan. Vorbeşte-mi mai degrabă despre dragonul acela...

Bergeau nu se lăsă rugat de două ori şi-ncepu o descriere amănunţită.

– Este un animal gigantic. Gâtul lui se-nrudeşte cu cel al unui şarpe, din care cauză nu poţi să i-l tai aflându-te pe pământ. Dar dragonul, întinzându-şi gâtul, poate să producă răni mortale cailor, chiar înainte ca noi să ne putem apropia de ei.

– Aşa că Regatul de Cristal ne propune cea mai bună soluţie.

Imediat îi explică în ce fel reuşise poporul Regatului de Cristal să omoare un mare număr de astfel de monştri, săpând capcane şi arzându-i acolo de vii.

– Şi eu cred că este singura soluţie să-i învingem, aprobă Bergeau, însă vor trebui să fie săpate gropi foarte adânci, pentru că aceste animale au gheare puternice pe care le-ar putea folosi să iasă.

– Şi creaturile astea ar trebui să fie cele care au atacat Shola, oftă Wellan. Sau tot atât de bine ar putea să fie o nouă rasă de dragoni.

– Atâta timp cât n-au aripi, poţi să-i prinzi în capcanele pentru vânat, îl asigură Bergeau. Dar unde ai de gând să pui să fie săpate?

– La graniţa dintre Regatul Zânelor, cel de Diamant şi cel de Opal. Vom merge să-i înştiinţăm pe regi de pericolul existent, pentru ca ei să ia imediat măsurile necesare şi să înceapă săparea gropilor. Şi, începând de astăzi, noi putem să contăm pe ajutorul primilor noştri Scutieri. Elund a acceptat să ne-ncredinţeze nouă elevii lui cei mai mari. Încă n-au învăţat să mânuiască armele, dar îşi stăpânesc bine puterile magice.

Noutatea îi plăcu mult lui Bergeau, care vedea astfel crescute numărul şi eficienţa lor. Continuă să mănânce cu poftă, abia apoi observă că Wellan nici nu se-atingea de mâncarea proaspătă şi gustoasă. Puse o mână prietenească imediat pe braţul şefului său şi resimţi emoţiile stranii care-l încercau.

– Tot despre regina ta e vorba, nu-i aşa? spuse Cavalerul fără înconjur.

– Da, recunoscu Wellan, suspinând. De la plecarea ta în Regatul Zenor lucrurile s-au complicat mult, frate.

– Poţi să-mi mărturiseşti tot, fii sigur că n-o să trădez nimănui secretul tău, îl asigură Bergeau, cu o sinceritate dezarmantă.

Preţ de-o clipă, un surâs străluci pe buzele lui Wellan, care ştia foarte bine că, dintre toţi camarazii lui, acest copil al Deşertului era precis cel care ar fi-ncercat să vândă imediat poanta.

– În orice caz, toţi au să mi-o citească-n suflet, se resemnă Marele Cavaler, săltându-şi un măr în mână.

– Să citească ce? întrebă Iason, care tocmai intrase în sala cea mare, urmat fiind de ceilalţi Cavaleri.

Wellan îi privi cum se instalează în jurul mesei mari şi ridică ochii la galerie. Constată uşurat că era încă liberă. Voia să le-ncredinţeze secretul fraţilor lui de arme, dar nu şi urechilor mult prea tinere ale elevilor lui Elund.

– Atunci, o să ne laşi să pătrundem singuri secretul tău? îl ironiză Falcon.

– Nici să nu vă gândiţi! ripostă Wellan, ridicând cinic sprâncenele. N-am să supravieţuiesc niciodată unui atac atât de mare...

– Atunci, vorbeşte! insistă Santo.

– Mai întâi vreau să vă spun că Elund o să ne-mpartă, în dimineaţa aceasta, primii noştri Scutieri, spuse Wellan, instalând o barieră invizibilă în jurul lui.

– Nu, nu-i ăsta secretul tău! insistă Iason, încăpăţânat.

– Se pare că Regina din Shola era un Maestru Magician, declară Marele Cavaler, cu o timiditate care nu-i stătea în fire.

– Asta n-a împiedicat-o, totuşi, să se lase omorâtă, ca toţi ceilalţi sholieni, aruncă fără nici un tact Bergeau.

– Dacă ţi-ai aduce aminte explicaţiile primite la lecţii, îi replică Dempsey, ai şti că Maeştrii Magicieni nu cunosc moartea. Ei pot să circule după pofta inimii între lumea morţilor şi cea a noastră.

Înţelegând în sfârşit cum aflase şeful lor acest adevăr, toţi Cavalerii se-ntoarseră deodată către Wellan, având alte multe întrebări pe buze.

– A venit la mine-n vizită noaptea trecută, mărturisi el cu o oarecare jenă.

Pentru prima dată de când erau împreună, fraţii lui de arme îl văzură roşind şi Iason fu primul care şi ghici de ce.

– Ai făcut dragoste cu o fantomă? se bucură el, zâmbind cu toată faţa.

– Nu este chiar o fantomă, se apără, neîndemânatic, Wellan.

– Ai făcut-o?

Niciodată Wellan nu şi-ar fi-nchipuit că aceşti oameni cu care el crescuse-mpreună l-ar fi putut intimida într-o asemenea măsură. Şi atunci, decât să se expună glumelor şi lipsei lor de delicateţe, se ridică brusc şi se-ndreptă spre ieşirea din sală. Chloe sări în urma lui şi-i tăie retragerea. Wellan îi aruncă o

privire cât se poate de mâhnită, dar nu-ncercă s-o dea la o parte din drumul lui.

– Nu-mi pasă de ce-aţi făcut amândoi, Wellan, îl asigură tânăra. Spune-mi numai de ce a preferat să vină la tine de pe tărâmul celălalt.

– Vrea să se-asigure că o să-i protejăm fiica, şopti Marele Cavaler, care nu-i putea spune tot adevărul.

– I-ai spus, sper, că era de datoria noastră.

Wellan ridică uşor capul şi-şi închise bine inima, pentru ca ea să nu cedeze tentaţiei de-a i-o sonda.

– Mi-a mai spus că ne va ţine la curent cu mişcările duşmanului.

– Uite-o veste grozavă!

– Într-adevăr, aprobă, distrat, Marele Cavaler, negândindu-se decât la clipa în care o va putea ţine din nou în braţe.

– În legătură cu ce mi-ai cerut ieri, m-am dus la Elund şi l-am găsit consultând astrele. Duşmanul are să fie aici în câteva săptămâni. Dispunem deci de foarte puţin timp ca să ne organizăm apărarea.

– De asta mă temeam cel mai tare.

Chloe vru să-l aducă din nou la masă, dar el se scuză, pretextând că trebuie să se pregătească de primirea noului Scutier şi le ceru să facă şi ei la fel. Chloe nu insistă, se-ntoarse şi se aşeză cu băieţii care discutau despre experienţa stranie pe care o trăise şeful lor.

– Bineînţeles că el nu face nimic aşa ca toţi ceilalţi oameni! exclamă Iason, muşcând dintr-un măr.

– N-ar trebui să râdeţi de-o dragoste atât de mare, le reproşă Chloe.

– Nimeni nu râde de el, îi explică Bergeau. Din contră, îl invidiem pentru norocul lui. Cunoşti mulţi oameni care să fi avut norocul să facă dragoste cu o fantomă?

– Cu un Maestru Magician, îl corectă ea.

– Bergeau are dreptate, îl susţinu Falcon. Marele Cavaler Wellan este singurul care-ar putea fi amestecat într-o astfel de situaţie neverosimilă.

– Şi dacă vreţi părerea mea, adăugă şi Dempsey, şeful nostru n-a terminat încă să ne surprindă.

– Profitaţi de asta şi-nchideţi discuţia, îi avertiză sora lor, pentru că nu este un subiect pe care să-l putem continua în faţa învăţăceilor noştri.

Nu-l mai văzură pe Wellan decât în curtea cea mare, unde magicianul pregătise-n grabă o ceremonie a atribuirii câte unui Scutier fiecărui Cavaler. Nu-i plăcuse deloc asta, dar Wellan avea dreptate: Iminenţa războiului îl forţa să-i pună pe copii în serviciul Ordinului. Astfel că el studiase cu grijă puterile şi slăbiciunile fiecărui copil şi ale fiecărui Cavaler, pentru a-i asocia cât mai bine.

Croitorul, armurierul şi dresorul de cai adunaseră şi ei tot ceea ce le trebuia Scutierilor: un cal bun, o sabie, un pumnal, o tunică nouă, precum şi o centură din piele verde, bătută cu pietre preţioase, care-i definea ca Scutieri de Smarald. Întors spre sine însuşi, Wellan privea cum defilează toată această mulţime frumoasă, uluit să constate că viitorii Scutieri arătau mult mai tineri decât şi-i imaginase. Dar, cu toate acestea, ei intraseră în Ordin pentru a servi binele comun şi nu ca să crească la fel ca toţi ceilalţi copii.

Sub privirea mulţumită a Regelui de Smarald, Elund începu repartizarea Scutierilor. Wimme, un băiat frumos cu pielea smeadă şi ochi albaştri, îi fu încredinţat lui Falcon. Cu mult respect, Cavalerul prinse centura în jurul taliei sale, îi încredinţă harnaşamentul calului şi armele. Kerns deveni Scutierul lui Santo, Buchanan cel al lui Bergeau, Nogait cel al lui Iason şi Kevin cel al lui Dempsey. Rămăseseră doar cele două fete. Când Elund o desemnă pe Wanda lui Chloe, tânăra Bridgess trebui să-şi reprime un strigăt de bucurie, căci era visul tuturor elevilor

să devină ucenici ai lui Wellan. Ea îi îngădui să-i pună centura împrejurul taliei şi-i susţinu cu curaj privirea atunci când el îi încredinţă armele.

„Elund a făcut o alegere bună", se gândi Marele Cavaler, studiind copilul. Observă că emană multă forţă şi detectă chiar şi o anume-ncăpăţânare, care i-o amintea pe-a sa. Are să fie, desigur, o experienţă interesantă.

Wellan hotărî să-şi lase camarazii să facă mai bine cunoştinţă cu copiii şi abia după aceea să-i trimită în misiune. Dar în aceeaşi zi se suiră-n şa toţi deopotrivă şi, flancaţi de învăţăcei, defilară prin satele învecinate.

În timp ce ei călăreau, Wellan o observă pe Bridgess. Se ţinea mândră în şa şi, cu toate că nu mai folosise niciodată înainte sabia, o puse în aşa fel încât s-o poată scoate imediat în caz de primejdie. „Nu-i rău de loc", se gândi Wellan.

Întorşi acasă, la castel, Cavalerii începură să-i înveţe pe Scutieri mânuirea armelor. Armurierul avusese grijă să forjeze pentru ei nişte săbii mai mici şi mai uşoare decât cele ale maeştrilor. La fel ca Wellan, Bridgess nu zâmbea oricând şi oricum, concentrându-se la fiecare probă. Braţele ei nu erau încă destul de musculoase, dar loviturile ei erau precise. Cavalerul găsi că exerciţiul era distractiv şi în acelaşi timp instructiv. Copila asta era de-acum înainte în responsabilitatea sa. Era ca şi cum ar fi devenit de fapt tată. În calitate de Cavaler el jurase să-şi formeze Scutierul cât mai bine posibil, protejându-l împotriva tuturor primejdiilor. Misiunea ar fi fost foarte simplă dacă războiul nu le-ar fi bătut la uşă, dar, cu luptele care se pregăteau, el se-ntreba dacă îşi va putea ţine promisiunea.

Pe de altă parte, Scutierii juraseră să-şi servească maestrul cum vor putea mai bine, să nu-l mintă niciodată şi să-l privească întotdeauna cu sinceritate. În această privinţă, Wellan nu credea să aibă greutăţi cu Bridgess. Fără să clipească măcar, ea îi susţinea privirea rece şi nu încerca în nici un fel să scape de

raidurile pe care el le executa rapid prin mintea ei. Elund n-ar fi putut să-i aleagă un Scutier mai bun. Îi făcea plăcere să o învețe cum să-și tragă sabia din teacă și să adopte din instinct o poziție defensivă, oricare-ar fi fost tactica adoptată de inamic.

„Fetița asta învață foarte repede", constată Wellan cu satisfacție.

– Mâine am să-ți arăt cum să faci același lucru în timp ce călărești, hotărî Cavalerul.

Abia își termină vorba și văzu apărând în fugă un mesager, căruia Bridgess îi puse imediat sabia sub nas, forțându-l să se oprească imediat. Wellan izbucni în râs, ceea ce nu mai făcuse de foarte mult timp, apoi constată că tânărul lui Scutier își lua rolul foarte în serios. Îi puse imediat mâna lui mare pe umăr și Bridgess coborî imediat arma.

– Pe mine mă cauți? îl întrebă Wellan pe mesager.

Băiatul ridică ochii spre uriașul cu tunică verde, fiind tare impresionat de șeful tuturor Cavalerilor.

– Regele vrea să vă vadă, sire Wellan, declară el, revenindu-și. Imediat.

– Spune-i că vin acum.

Mesagerul se-ntoarse și alergă spre castel. Wellan aruncă o privire la Bridgess. Pusese sabia la loc în teacă și-aștepta instrucțiuni.

– Poți să rămâi aici și să mai faci exerciții, îi spuse el pe un ton prietenesc.

– Dar locul meu este lângă voi, maestre.

Avea perfectă dreptate. Începând de-acum, ea făcea parte din viața lui zilnică și-avea dreptul să audă tot ceea ce i se spunea... afară doar de ce-o privea pe Regina din Shola. Se duse deci spre palat și Bridgess îi urmă pașii mari, tropăind în urma lui. Când sosi în fața lui Smarald Întâiul, Cavalerul resimți ușoara enervare a acestuia. Puse un genunchi în pământ, Scutierul lui

imitându-l pe dată. Regele se uită de la unul la altul şi-ncruntă din sprâncene.

– Puteţi să vorbiţi în faţa Scutierului meu, Maiestate, îl asigură Wellan.

– Chiar dacă este vorba de o dojană?

O clipă Cavalerul ezită, apoi îşi ridică uşor capul în semn de asentiment. Ar fi fost necinstit să lase copilul să creadă că este un om perfect. Era bine să afle de la-nceput că putea fi şi încăpăţânat, iar mânia putea chiar să-l determine să uite de regulamente.

– Fie, suspină regele. Am primit o ştire, mai degrabă neliniştitoare de la Regele Elfilor.

Wellan clipi amintindu-şi de purtarea lui agresivă. Regele îl observă şi ştiu că Marele Cavaler se purtase urât.

– Îmi spune că nu doar l-ai ameninţat, urmă el, dar că l-ai şi agresat chiar.

Bridgess se uită cât putu de uimită la maestrul ei, dar nu lăsă să-i scape nici un gând, pe care el l-ar fi putut resimţi.

– Ce s-a întâmplat, Wellan?

– Nu mi-am mai putut controla mânia, Alteţă! declară el. Un astfel de comportament nu este demn de un Cavaler de Smarald! Accept orice fel de pedeapsă consideraţi că e necesar să-mi acordaţi!

Cum ar fi putut Regele să-l pedepsească pe mai-marele Cavalerilor, cel de care atârna acum toată apărarea continentului? Smarald Întâiul oftă cu năduf.

– Explică-mi, te rog, motivele furiei tale, îi ceru el.

– Elfii hotărâseră să nu ţină seamă de catastrofa care urma să se abată asupra ţinutului Shola. Din cauza lor un întreg popor a pierit.

– Acestea sunt nişte acuzaţii destul de grave, Cavalere!

– Fraţii mei de arme vor confirma adevărul lor, Maiestate, îl asigură Wellan. Dar ca să-nţelegeţi mai uşor dimensiunea furiei

mele ar fi trebuit să vedeţi miile de cadavre care zăceau în zăpadă, cu chipurile îngheţate de-o teroare de nedescris şi cu inima smulsă.

Regele îl observă un moment, întrebându-se ce-ar fi făcut el în această situaţie. Ar fi fost, fără îndoială, tot atât de furios ca Wellan, dar nu era de competenţa unui Cavaler să pedepsească un rege pentru lipsa lui de reacţie.

– Înţeleg ceea ce ai simţit şi, într-o anumită măsură, îţi înţeleg şi reacţia, spuse Smarald Întâiul, dar noi am hotărât, cu mult timp înainte, că greşelile regilor vor fi judecate şi pedepsite de ceilalţi regi, şi nu de către soldaţi.

Wellan aplecă din nou capul şi nu răspunse. Ar fi fost inutil.

– Eşti fiu de rege, toate fibrele corpului tău sunt ale unui conducător de oameni, dar ai ales să fii Cavaler mai degrabă decât să-i urmezi la tron tatălui tău. Eşti un simplu slujitor al Ordinului, ceea ce-ţi micşorează mult rolul.

– Îmi recunosc greşeala, Sire!

– Am să-i scriu Regelui Elfilor şi-am să-i spun că te-am aruncat în carceră, fără hrană, pentru câteva zile.

Bridgess avu imediat un gest de indignare. Wellan îi făcu pe loc un semn de calmare, aşa cum trebuia să facă un maestru.

– Dar, pentru că eu nu mă pot dispensa de tine, îţi vei păstra libertatea, însă vreau să-mi promiţi că, în cazul în care o astfel de situaţie are să se repete, vei respecta cu stricteţe protocolul.

– Aveţi cuvântul meu, Maiestate!

– Atât îmi ajunge! Întoarce-te acum la ocupaţiile tale, Cavalere! Apărarea continentului Enkidiev este de-acum înainte-n mâinile tale. Wellan se-nclină respectuos şi se retrase, cu Bridgess în urma lui. Cufundându-se în gânduri, Marele Cavaler acceptă că Smarald Întâiul avea dreptate. Era de sânge regal, deci va trebui să facă eforturi din ce în ce mai mari să-şi stăpânească impulsurile de împărţitor al dreptăţii.

– Ce-ați făcut la Regele Elfilor, maestre? întrebă cu vocea ei subțire Bridgess, care trebuia aproape să fugă, ca să nu rămână în urmă.

Dar Wellan uitase pe moment de ea. Îi aruncă o privire supărată și copila își aplecă imediat capul, posomorându-se.

– Nu știi că trebuie să-ți privești maestrul drept în ochi? îi aminti Cavalerul.

Fetița cea blondă își ridică imediat capul, fără să aibă intenția să-l sfideze. La fel ca el, fiică a unui rege și a unei regine, ea avea deja prestanța unei prințese.

– Mi s-a cerut de-asemenea să nu-mi bat la cap maestrul și s-aștept să mi se adreseze. Vă rog să mă iertați. Curiozitatea mea a fost mai mare decât respectul pe care vi-l datorez.

– Aș fi un maestru deplorabil, dacă te-aș încuraja să-ți urmezi deschis impulsurile, dar să știi că le-nțeleg. Cum ai putut să constați în urmă c-un minut, nici ale mele nu sunt cel mai bun îndrumător...

– Maestre, dacă îmi pot permite, aș fi făcut același lucru ca voi. Regele Elfilor n-avea dreptul să-i părăsească pe sholieni în voia sorții.

Wellan își urmă drumul prin labirintul coridoarelor castelului, dar înainte de-a se întoarce-n curte, pentru a continua exercițiile, se opri într-o grădină interioară și se așeză pe-o bancă de piatră față-n față cu o fântână arteziană. Bridgess privi în jurul ei plină de curiozitate și Wellan ghici că ea înregistra totul: reflexele strălucitoare ale apei, mișcarea ușoară a frunzelor ce se legănau leneș în adierea vântului, florile în culori vii, mustind de nectar, zidul de piatră, înfășurat în iederă, care făcea din această oază de liniște un adevărat colț de intimitate.

– Poți vorbi liber acum, o asigură Cavalerul. Aici nu riscăm să dăm altora un exemplu prost.

Ea se așeză alături și-și fixă ochii ei albaștri în ochii maestrului, care dovedea o oarecare afecțiune pentru ea.

– La început aş vrea să vă spun că este o mare onoare pentru mine să vă am drept maestru.

– Chiar şi dacă era cât pe-aici să omor un rege? se distră Wellan.

– În special pentru asta. Nu v-a fost frică să slujiţi dreptatea, chiar şi împotriva unui monarh.

– Dar Maiestatea Sa are totuşi dreptate, Bridgess. Nu era de competenţa mea să-l pedepsesc. Trebuia să mă fi întors aici şi să-i fi lăsat pe cei de rang superior să-i judece comportarea.

Fetiţa înclină uşor din cap, ceea ce însemna că ea înţelesese şi că accepta lecţia dată.

– Nu se mai află nimeni la Shola? întrebă ea neliniştită.

– Nimeni, confirmă Wellan, durerea crispându-i preţ de-o clipă trăsăturile.

– Dar cine-a omorât toţi acei oameni? Locuitorii Regatului Umbrelor? Cei ai Regatului Spiritelor?

– Mi-e teamă că nu, murmură Cavalerul. Îţi place să citeşti? adăugă el, ceva mai vesel, dezarmând-o cu schimbarea tonului.

– Da, foarte mult!

– Ai citit pergamentele care povestesc istoria teribilului război care, odată, ne-a pus faţă-n faţă cu un inamic venind de pe alt continent?

– Oh! Monştrii aceia trebuie să-i înfruntăm? îşi dădu seama fetiţa.

– Aş prefera să spun că noi o să-i oprim înainte ca ei să ne înfrunte. O să plecăm în curând să punem în funcţiune sisteme de apărare împreună cu regii din nord.

– O să călătoresc cu voi? se bucură copilul.

– N-o să poţi scăpa de mine decât atunci când vei deveni Cavaler! Acum, hai, vino, îţi rămân o groază de lucruri de învăţat înainte de plecarea noastră.

Bridgess îl urmă cu bucurie, fericită că putea servi pe cel mai bun Cavaler din univers.

16

O LECŢIE DE UMILINŢĂ

În dimineaţa în care Armene voi să-i facă baie într-un ciubăr mare Kirei, fetiţa mov ridică iarăşi tot palatul în picioare. Urlând de frică, ea se agăţă de hainele servitoarei, care continua s-o convingă să intre în apa caldă.

– Poate că la Shola era prea frig, dar în castelul ăsta oamenii se spală, Kira.

Copilul se zbătu groaznic, strigând cuvinte într-o limbă neînţeleasă. Toţi servitorii se-nghesuiseră la uşa bucătăriei şi asistau cu stupoare la spectacol. Într-un gest disperat, Kira sări din braţele lui Armene pe peretele de piatră, pe care-l escaladă cu ajutorul ghearelor şi se refugie apoi deasupra dulapurilor. Nici o alintare nu putu s-o convingă să coboare şi ea rămase lipită de zid, tremurând din toate încheieturile.

L-au chemat în ajutor pe rege, apoi pe magician. Au încercat să negocieze din nou cu copilul, dar degeaba. Au fost aduse scări, dar Kira se-nghesui într-un colţ şi-şi arătă ameninţător dinţii. Ca o ultimă-ncercare, Smarald Întâiul trimise un mesager la Wellan. Inteligenţa lui ascuţită, precum şi spiritul de strateg i-ar fi putut permite să rezolve această problemă domestică.

Agasat la ideea că trebuie să intervină într-o problemă care privea doar femeile, Marele Cavaler îşi calmă mai întâi iritarea şi-apoi se-ndreptă spre bucătării. La trecerea lui oamenii se dădură în lături şi tăcerea se-ntinse peste toţi cei adunaţi acolo.

Bridgess se opri în spatele lui şi observă situaţia. Wellan îşi plimbă privirea peste ciubărul cu apă care se răcea, peste tunica cea mică de pe masă şi peste corpul slăbuţ care tremura sus pe dulap.

– Kira! o strigă el autoritar.

Spre marea surpriză a tuturor, recunoscând vocea lui Wellan, fetiţa ridică capul. Se apropie de scară şi se uită liniştită la el. Wellan îi întinse braţul şi, fără să ezite, copilul sări. Se agăţă de el, dar continuă să tremure. „Nu-i de mirare că-i e frică de apă, se gândi el. Şi dragonilor le este teamă, iar o parte din sângele care circulă prin venele Kirei are acelaşi izvor." Wellan se apropie de ciubăr şi copilul începu să geamă-n limba ei stranie.

– Nu e nici un pericol, o alintă Cavalerul. Uite!

Îşi scufundă mâna-n apa călduţă, dar trăsăturile fetiţei se schimonosiră de groază ca şi cum ar fi urmat s-o sfâşie un monstru. Wellan îşi scoase atunci mâna din apă şi i-o arătă copilului, care o adulmecă asemenea unui animal. Cavalerul îi privi atunci profilul şi constată cât de mult semăna cu cel al lui Fan. Încet, dar ferm, se desfăcu de ghearele Kirei şi, ţinând-o de mâini, o coborî în apă. Kira scoase un strigăt sfâşietor.

– Destul! spuse sever Wellan.

Fetiţa nu mai opuse rezistenţă, iar picioarele ei atinseră apa. În acel moment tot corpul i se strânse, dar nu se mai zbătu şi Cavalerul putu s-o pună-n ciubăr.

– Vezi bine că nu-i periculos, spuse imediat Wellan cu vocea mult îndulcită. Acum las-o pe Armene să se ocupe de tine.

– Mene, repetă Kira, înghiţindu-şi un suspin.

Servitoarea preluă atunci ştafeta, profitând de efectul magic pe care Wellan îl avea asupra copilului. Cavalerul se îndepărtă, neliniştit de marele ataşament pe care părea să i-l poarte fiica Reginei din Shola.

*

Wellan nu-şi revăzu camarazii decât la masa de seară. De-acum înainte era mult mai multă lume la masa din sala mare, ceea ce-i încălzi inima. Bridgess se aşeză lângă el şi-l aşteptă să se servească, înainte să-şi umple ea propria farfurie. Cavalerii discutară cu protejaţii lor într-o atmosferă ce vădea prietenie, până când Wellan le împărtăşi planurile sale.

– Peste două zile, o să formăm trei grupe şi o să plecăm în direcţia Regatului Zânelor, Regatului de Diamant şi de Opal să verificăm instalarea capcanelor.

– O să trebuiască să-i şi-mbăiem pe copii? îl ironiză Iason.

Imediat simţiră toţi mânia arzătoare care-l cuprinsese pe Wellan şi o linişte apăsătoare se lăsă peste sala mare. Ochii de gheaţă ai Marelui Cavaler îl străpunseră cu privirea pe mai tânărul său frate de arme şi fu clar pentru fiecare dintre ei că făcu mari eforturi înainte să-i răspundă.

– O să mergi în Regatul de Diamant împreună cu Falcon şi Bergeau, spuse Wellan pe-un ton cât se putea de sever. Chloe, pentru că tu-l cunoşti deja pe Regele Zânelor, te vei duce la el însoţită de Dempsey. Santo şi cu mine ne vom duce la Regele de Opal.

– Şi Regele Elfilor? întrebă Iason, hotărât să-l facă să-şi iasă din fire. Şi regatul lui se află la graniţă cu punctul de intrare al duşmanului.

– Dacă ai timp de pierdut, du-te şi convinge-l să sape capcane care-ar putea împiedica duşmanul să-i mănânce de vii vecinii! îl ironiză Wellan.

– Dar înainte de învestire nu ne-au învăţat că e necesar să protejăm toţi locuitorii continentului? îi aminti cel mai mic dintre Cavaleri.

Înainte să facă un lucru pe care l-ar regreta amar mai târziu, Wellan se ridică brusc de la masă. Bridgess vru să se ia după el, dar Santo o făcu să-şi schimbe gândul.

– Rămâneţi aici şi mâncaţi, le porunci el Scutierului său şi fetiţei.

Cei doi copii ascultară şi Santo se luă după şeful lor.

– Ştim foarte bine că tu ai dreptate, îi spuse Bergeau lui Iason, dar ar fi fost preferabil să aştepţi până rămâneai singur cu el să-i vorbeşti despre elfi.

– Problemele continentului ne privesc pe toţi, Bergeau, ripostă Cavalerul cel tânăr. Şi noi am jurat ca în caz de greşeală să putem fi chemaţi la ordine. Wellan n-are dreptul să-i lase pe elfi la voia întâmplării, chiar dacă Regele Hamil i-a răscolit mânia.

– Sunt de acord cu tine, îi întrerupse Chloe, dar remarca ta în legătură cu baia a fost rea şi gratuită.

– Dar n-a fost decât o glumă! se apără Iason.

– De prost-gust... îi reproşă Falcon. Ştii foarte bine că, de la expediţia noastră la Shola, Wellan n-are inimă să se distreze.

– Ar face bine să-şi revină! mârâi Iason.

– N-are nici un rost să discutăm acum, le tăie vorba Dempsey. Mai degrabă, ar trebui să ne pregătim Scutierii pentru viitoarea misiune şi, în special, n-ar fi bine să le lăsăm impresia că astfel de certuri sunt frecvente între maeştrii lor.

După care Dempsey se lansă într-un discurs lung şi la obiect, despre rolul Cavalerilor şi atmosfera de frăţietate care trebuia să domnească între ei.

Între timp, Santo îl ajunse din urmă pe Wellan abia în curtea castelului. Marele Cavaler stătea în faţa uşii, cu mâinile de-a lungul corpului şi pumnii strânşi, trăgând adânc în piept aer proaspăt.

– Wellan, n-a fost decât o remarcă nevinovată, îl asigură fratele său de arme.

– Nu-mi place să mi se discute hotărârile în faţa tuturor, izbucni ca un vulcan Marele Cavaler, fără să se-ntoarcă.

– Ai dreptate, ar fi trebuit să aştepte până rămânea singur cu tine şi apoi să-ţi vorbească despre Regele Elfilor, dar îl ştii pe Iason...

O privire fugară prin inima lui Wellan îi spuse lui Santo că mânia acestuia nicidecum nu se stinsese. Îi puse prietenește mâna pe umăr.

– Sunt mulţumit că m-ai ales să te-nsoţesc în Regatul de Opal, mai adăugă el.

Wellan întoarse uşor capul spre el şi-l privi în ochi o clipă, apoi suspină lăsându-şi supărarea să treacă.

– Diplomaţia ta îmi va fi de-un mare ajutor, Santo, declară el într-un târziu. Ştii că nu sunt cel mai răbdător om din lume... iar regele Nathan nu este convins de necesitatea reînfiinţării Ordinului nostru de cavalerie. Regatele de Opal şi de Argint sunt singurele ţări care nu ne-au trimis copii în ucenicie.

Wellan l-ar fi lăsat pe Santo să vorbească-n numele lor, acesta din urmă fiind un excelent negociator.

– Regina ta o să mai vină la tine? îl întrebă fratele său de arme, voind să-i înţeleagă tristeţea.

– Mi-a spus că da, răspunse Wellan, ferindu-şi privirea, dar nu ştiu când.

– Eşti un om fericit!

– De asta nu-mi prea pasă, frate, ezită Marele Cavaler. E destul de greu să fii fericit când nu poţi petrece fiecare zi a vieţii alături de cea pe care-o iubeşti!

– Se prea poate, dar eşti iubit...

„Are perfectă dreptate“, se gândi Wellan. Fan îi dovedise dincolo de orice îndoială şi mai presus de moarte că îi împărtăşea sentimentele.

Îi mulţumi lui Santo pentru că-l ascultase cu atenţie şi se-ndreptă spre camera lui, lăsându-i prietenului său grija să se convingă dacă şi Scutierul său se antrenează. Puţin după aceea Bridgess se duse la el şi-l găsi aşezat pe pat.

– Ai mâncat bine? o întrebă Wellan, încruntând din sprâncene.

– Eu, da, răspunse copilul, întinzându-i o farfurie plină pe care erau o felie de pâine caldă, legume crude, brânză şi-un pumn de curmale.

– N-am citit nicăieri că Scutierilor le revine obligaţia să-i hrănească pe maeştrii lor, o tachină Wellan, zâmbind cu jumătate de gură.

– Aveţi dreptate, căci este-o regulă pe care chiar acum am inventat-o.

– Cred că noi doi o să ne-nţelegem bine, mai spuse el, ridicând uşor capul.

Se aşeză pe jos, încrucişându-şi picioarele şi-l privi liniştită în timp ce mânca. Studiindu-i ochii mari şi curioşi, Wellan simţi un elan de mândrie. Se-ntrebă dacă acesta este sentimentul pe care-l încearcă un tată pentru copiii lui. Când îşi termină masa, Bridgess i se alătură pentru o repriză de meditaţie.

Ca toţi ceilalţi Scutieri, ea trebuia să doarmă într-un pat mai mic, aflat în apropierea celui al maestrului ei. Dar, pentru că era fată, servitorii puseseră o perdea de catifea între cele două culcuşuri, dându-le fiecăruia senzaţia de intimitate. În noaptea aceea o furtună teribilă zgudui tot castelul, trezindu-l pe Wellan din somn. El simţi groaza care-o paraliza pe copilă şi-i şopti numele. Fetiţa trase imediat perdeaua şi se-ngrămădi la spatele lui.

– N-are de ce să-ţi fie teamă, o asigură el. Furtuna răsare acolo unde curenţii calzi de aer îi întâlnesc pe cei reci.

– Ştiu, dar fulgerul aprinde tot ceea ce atinge...

– Câteodată numai, nu întotdeauna. Dar unui castel de piatră desigur că nu-i dă foc.

– Dar ce se va-ntâmpla când o să plecăm în misiune şi-o să fim în loc deschis, pe câmp?

– Vom găsi întotdeauna un adăpost în care fulgerul să nu ne poată atinge. Îţi promit solemn.

Atâta timp cât tunetul mugi pe deasupra fortăreţei, el n-avu curajul s-o trimită în patul ei şi nu-nchise ochii decât atunci când o simţi că a adormit. Bineînţeles că el o să trebuiască să-i învingă frica de furtună, înainte ca ea să devină Cavaler, dar fiecare lucru la timpul său.

*

Dis-de-dimineaţă, Wellan o găsi pe Bridgess în picioare, în faţa geamului, cu ochii închişi, să lase soarele să-i încălzească faţa. Preţ de-o clipă el o observă, apoi, telepatic, o chemă. Ea se-ntoarse imediat.

– După cum probabil ştii deja, în fiecare dimineaţă Cavalerii fac baie pentru a-şi curăţa corpul şi spiritul, dar, din respect pentru ele, femeile merg primele. La ora asta, Chloe şi ucenica ei sunt precis acolo. Du-te şi tu şi-o să le-ntâlneşti. Ne vedem iarăşi la micul dejun.

Fetiţa se-nclină în faţa lui şi părăsi grăbită camera. Wellan se-ntinse pe tot patul, mirându-se de mulţumirea pe care o astfel de prezenţă i-o dădea în fiecare clipă a vieţii sale.

Când se duse la baie, Wellan îşi găsi toţi camarazii, însoţiţi de Scutierii lor. Wellan alese colţul opus celui în care stătea întins foarte comod Iason şi intră în apa caldă. Ca în fiecare dimineaţă, el se rugă în linişte lui Theandras şi îi mulţumi pentru că-i dăduse o viaţă atât de plină de lucruri bune. Apoi se lăsă uscat şi masat de servitori şi-şi legă părul pe ceafă. Se-ntâlni cu Bridgess în sala cea mare şi observă bucuros că îşi prinsese părul în acelaşi fel.

– Nu-i aşa că nu le-aţi spus nimic despre furtună celorlalţi, maestre? şopti ea, asigurându-se mai întâi că Wanda şi Chloe n-o puteau auzi.

– Ce furtună? spuse Welan, făcându-i cu ochiul.

Restul grupului sosi râzând de-o glumă a lui Bergeau şi şeful lor simţi cum îi creşte inima, văzându-i cât de buni prieteni

erau. Dar, spre marea sa dezamăgire, Iason veni şi se aşeză lângă el. Wellan îi trimise o căutătură-ngheţată.

– Să ştii că n-am nici cea mai mică intenţie să mă cert cu tine în dimineaţa asta, îl puse-n gardă Marele Cavaler.

– Eu cu-atât mai puţin. Voiam chiar să ştii că divergenţele noastre în privinţa unor opinii nu mă-mpiedică să-ţi port cel mai mare respect.

Wellan întâlni atunci privirea curioasă a lui Nogait, Scutierul acestuia, şi înţelese că Iason făcuse gestul de reconciliere ca să servească drept exemplu băiatului.

– Înţeleg sentimentele tale faţă de Regele Efilor, reluă Iason şi, dac-aş fi fost în locul tău, poate c-aş fi făcut acelaşi lucru. Cu toate acestea, conştiinţa mă-ndeamnă să-ncerc să-l conving să pună capcane.

– Şi dacă refuză? întrebă cu obrăznicie Bridgess.

– Nu-i posibil să i te adresezi unui Cavaler pe-un astfel de ton, fetiţo, o repezi sec Wellan.

Toţi ceilalţi copii se-ntoarseră către ea, aşteptându-i cu nerăbdare reacţia, dar ea susţinu privirea maestrului ei.

– Vă cer scuze, Cavaler Iason, şopti ea într-un târziu. Am uitat pentru o clipă unde mă aflu.

– Am să-ţi scuz purtarea, pentru că doar ieri ai devenit Scutier, dar data viitoare am să te pedepsesc cu asprime.

– Vă sunt recunoscătoare pentru clemenţă, Cavalere Iason.

Continuă apoi să mestece cu nasu-n farfurie. „Într-o zi, trebuie să-nveţe şi ei ce-i respectul", gândi Wellan. Iason se aplecă atunci la urechea copilei blonde.

– Dacă Regele Elfilor refuză, am să-l denunţ tuturor celorlalţi monarhi, şuşoti el.

– Este singurul lucru de făcut, Cavalere! exclamă ea, chiar dacă ar fi fost mai bine să tacă.

Iason izbucni în râs şi-l bătu pe Wellan prieteneşte pe spate.

– Vă meritaţi unul pe altul, voi doi!

17

REGATUL DE DIAMANT

Dis-de-dimineaţă, Wellan trebui s-o trezească pe Bridgess, care dormea cu pumnii strânşi şi s-o trimită la baie. O privi cum îşi târa picioarele pe coridor, întrebându-se în ce stare o să fie după o zi întreagă petrecută pe drum. După masă, Cavalerii şi Scutierii lor se-ntâlniră în curte, căci rândaşii înşeuaseră caii, iar servitoarele le umplură cu provizii traistele de piele. Odată urcaţi în şa, înaintară spre marele balcon, unde Smarald Întâiul le rosti ca de-obicei câteva cuvinte despre codul lor de onoare şi dădu glas mândriei pe care o încerca văzându-i plecând astfel în misiune.

Cavalerii, îmbrăcaţi cu platoşele de culoare verde, părăsiră incinta castelului, urmaţi de Scutierii lor. Călăriră în această formaţie până la frontiera Regatului de Diamant, unde se despărţiră. Chloe şi Dempsey se-ndreptară spre apus, iar Iason, Falcon şi Bergeau continuară spre miazănoapte, în timp ce Wellan şi Santo o luară spre soare-răsare.

*

În acest timp, la palat Kira nu-ncetase să-l cheme pe Wellan. Cu multă răbdare, Armene îi explicase că acesta plecase împreună cu fraţii lui de arme. Ca s-o distreze, ea îi ceruse lui Hawke, singurul dintre elevii de zece ani care nu devenise Scutier, pentru că Elund voia să facă din el ucenicul lui, s-o înveţe limba lor. Kirei îi plăcea de elful cel tânăr şi acceptă să se

aşeze alături de el în faţa unui munte de cărţi vechi, pe care el i le citea, făcând-o să repete unele cuvinte.

*

Falcon şi Bergeau fură primii Cavaleri care-şi atinseră ţinta, Regatul de Diamant, care se afla chiar în spatele Muntelui de Cristal.

Acest teritoriu vast, aparţinând altădată Regatului de Smarald, fusese împărţit în părţi egale de suveranul acelor vremi, tată a doi moştenitori de parte bărbătească, cu intenţia ca ambii să aibă ce guverna. Cu toate că numele lor era diferit, regatele erau aproape identice. Fortăreaţa era cocoţată pe-un pisc stâncos, în mijlocul unei văi cultivate de ţărani. Castelul de Diamant era bine protejat, dar aproape toţi locuitorii trăiau, fără apărare, la loc deschis. Hotarul de nord-est era străjuit de partea vestică a Regatului de Opal. Trebuiau să întărească frontiera nord-vestică a Regatului de Diamant, acolo unde pământurile lor se-nvecinau cu cele ale elfilor.

Cei doi cavaleri şi Scutierii lor, Wimme şi Buchanan, nu ajunseră până la fortăreaţă decât pe-nserat, în momentul în care soarele, scăpătând spre apus, colora cerul cu dungi roşii şi portocalii.

Încă de dimineaţă Falcon era atent la Wimme, cu atât mai mult cu cât ei ajunseseră în această ţară, unde el văzuse lumina zilei, cu zece ani înainte. Totuşi, Scutierul nu manifesta nici un entuziasm deosebit pentru pământul său natal. Era mai degrabă atent la emoţiile maestrului său şi la propriile picioare care-l dureau din ce în ce mai tare.

Întâlnindu-i pe Cavaleri, Regele Pally fu deosebit de curtenitor şi-i conduse imediat în sufrageria în care el, împreună cu familia, se pregătea să mănânce. Încăperea era aranjată precum cea de la Castelul de Smarald, dar aici predomina albastrul, în locul verdelui de-acolo. Văr mai tânăr al Regelui Smarald Întâiul, Regele de Diamant semăna cu acesta. În părul lui negru se observa deja

spicul alb, iar în ultimii ani, trupul începuse să i se-mplinească. Ochii lui reflectau bunătate şi înţelepciune, iar manierele lui erau dintre cele mai rafinate, dar când constată că fiica sa Chloe nu era printre ei, Regele Pally nu-şi ascunse deloc dezamăgirea.

– Ea a fost trimisă la Regele Zânelor, pentru că îl cunoştea deja, se scuză Falcon.

– Dar şi pe noi ne cunoaşte, protestă regele.

– Îmi pare foarte rău, Maiestate, urmă Falcon, dar trebuie să ascultăm de ordinele primite. S-ar putea ca într-o zi să fie trimisă în misiune şi în foarte frumoasa voastră ţară.

Pally îi invită să se aşeze la masă şi le-o prezentă pe soţia sa, Ella, o femeie foarte frumoasă, cu păr de culoarea mierii şi-un zâmbet amabil, pe fiica sa Bella, cât şi pe fiul său Kraus, mai în vârstă decât Chloe. Prinţesa, mai timidă decât fratele ei, prefera să nu-i privească direct pe Cavaleri. Din contră, fratele ei Kraus se arătă fascinat de noii reprezentanţi ai legendarului Ordin. Era un tânăr curajos şi luptător, gata să facă orice sacrificiu pentru a-şi salva poporul.

Cavalerii acceptară mâncarea oferită şi aşteptară sfârşitul mesei înainte să vorbească regelui despre nefericitele evenimente petrecute la Shola şi despre capcanele pe care trebuiau să le sape la graniţa regatului său. Ca majoritatea regilor continentului Enkidiev, monarhul auzise vorbindu-se despre dragoni şi despre ravagiile pe care le făcuseră în trecut.

Ascultă deci cu atenţie sfaturile Cavalerilor, apoi rămase pe gânduri, preţ de câteva minute. Nici chiar familia lui nu-ndrăzni să-i întrerupă cursul gândurilor. Bergeau scoase de la brâu cilindrul cu planurile. Regele se uită peste ele, apoi le ceru îngăduinţa să i le lase până dimineaţă, să le studieze. Porunci apoi să le fie pregătite apartamente, iar el se retrase pentru noapte.

Ajuns în camera lor, Falcon îşi observă atent Scutierul, în timp ce acesta examina preocupat patul lui aflat la picioarele celui al maestrului.

– Vă faceţi griji pentru nimic, maestre, spuse într-un târziu Wimme, constatând că acesta continua să-i sondeze inima. Nu mai sunt un copil al acestei ţări. De-acum înainte aparţin Regatului de Smarald şi luptătorilor lui. Chiar dacă mă veţi obliga, eu n-am să vreau să rămân aici.

– Dar s-ar putea-ntâmpla să-i întâlneşti pe-ai tăi, când au să vină ţăranii să ne-ajute să săpăm capcanele.

– În acest caz, voi fi politicos cu ei, dar voi ţine la distanţa pe care un Cavaler trebuie s-o păstreze faţă de popor.

– Vorbeşti bine, Wimme, zâmbi Falcon. Sunt mulţumit de tine.

Faţa Scutierului străluci de fericire.

*

Dis-de-dimineaţă, după o baie sumară în dependinţele castelului, Cavalerii şi Scutierii îl întâlniră din nou pe Regele Pally în marea sală în care îi plăcea să-şi primească invitaţii importanţi. El îi aştepta cu planurile lui Bergeau în mână.

– Cu orice preţ eu vreau să v-ajut să-mpiedicaţi acei monştri să-mi distrugă regatul şi, dacă aceasta se va face cu ajutorul capcanelor, atunci fie. Am să vă dau tot ajutorul de care o să aveţi nevoie.

Cavalerii şi Scutierii lor se-nclinară, uşuraţi că monarhul a aprobat atât de uşor punctul lor de vedere.

– Înainte de-a pleca, spuneţi-mi dacă fiica mea este un bun Cavaler.

– Chloe este cea mai bună dintre noi, Maiestate, răspunse Bergeau, cu sinceritatea lui dezarmantă. Gândeşte întotdeauna înainte de-a acţiona şi nu foloseşte magia decât în caz de absolută necesitate. Toţi Scutierii noştri ar trebui să-şi modeleze felul de-a se purta după al ei.

Încântat de laude, Regele Pally îi invită la micul dejun, înşirându-le şi toate resursele pe care se oferea să le pună la dispoziţia lor.

18

O ILUZIE CONVINGĂTOARE

În aceeaşi zi Chloe, Dempsey şi Scutierii lor intrară în Regatul Zânelor şi parcurseră minunatul peisaj cu flori gigantice şi arbori de cristal. Dempsey, care cunoscuse doar pământul stâncos al Regatului de Beril şi climatul temperat al Regatului de Smarald, nu contenea să se minuneze. Fermecat, el privea zborul păsărilor multicolore care străbăteau cerul fără nici un nor şi bancurile de peşti fluorescenţi, înotând în râul Mardall. Cei doi copii erau împietriţi de admiraţie.

– Niciodată nu ni s-a vorbit despre asta! exclamă într-un târziu Dempsey, înmărmurit.

– Locuitorii acestui regat vor să păstreze secretul, explică Chloe.

– Dar arborii nu pot să fie transparenţi, iar florile nu pot să atingă o asemenea înălţime, protestă el.

– Ai dreptate, dar zânele au puterea să modifice mediul înconjurător.

– Dac-aş fi fost o zână, şi eu aş fi vrut să protejez toate acestea, murmură Kevin.

– Să sperăm că regele lor are să fie de acord cu tine, îi ură Chloe.

Ea se-ntoarse apoi spre fratele său de arme, ochii ei de culoare deschisă parcurgând peisajul din jur.

– Malul mării este protejat de-un labirint de vârfuri ascuțite, printre care un cal abia se poate strecura, îi informă Chloe. Acolo nu cred că are să fie necesară săparea capcanelor.

– Și dacă dragonii ar avea aripi? își dădu Dempsey cu părerea.

– Dac-ar fi așa, am fi toți morți, pentru că nimic nu va putea să-i oprească.

Celor doi ucenici li se puse-un nod în gât și Chloe se grăbi să-i cuprindă într-un văl de liniște, reproșându-și ușurința cu care vorbise.

– Trebuie să-l convingem pe Regele Tilly să apere frontiera de la miazănoapte a țării sale, acolo unde regatul lui se-nvecinează cu cel al Elfilor, mai spuse ea, îndemnându-și calul.

Coborâră spre vale și Dempsey se miră că nu vedea nici construcții și nici măcar locuitori. Chloe îi spuse că zânele aveau capacitatea de a-și sustrage propriul regat privirilor străine.

– Asta ne-ar fi de foarte mare folos! glumi Dempsey, făcându-i pe Scutieri să râdă.

– Dar oamenii nu sunt suficient de înțelepți să folosească această putere cu bune intenții, le explică o voce din spatele lor.

Înainte chiar ca sora lui de arme să-l poată preveni că este vorba despre Regele Tilly, Dempsey se-ntoarse în șa și-și trase sabia, Scutierii imitându-l în aceeași clipă. Apoi observară un om înaripat, care n-atingea pământul, și își coborâră armele.

– Maiestate, vi-l prezint pe Cavalerul Dempsey de Smarald, cât și pe Scutierii noștri Wanda și Kevin. Am venit să discutăm despre strategia protejării continentului Enkidiev împotriva unei eventuale invazii.

– De ce ne-ar privi asta? întrebă regele cu o voce încântătoare.

– Regatul vostru se află în apropierea oceanului, ceea ce-l face să fie o cale ideală de acces pentru dușman, explică Dempsey.

– Teritoriul care-mi aparține este protejat de stânci. I-am explicat deja lui Chloe.

– Inamicul ar putea să invadeze Regatul Elfilor şi să coboare spre miazăzi.

Celelalte zâne începură să-l înconjoare pe rege. Aripile le tremurau precum cele ale insectelor, dar creaturile acestea fermecate nu luară parte la sfat, ci se mulţumiră să asculte.

– Nu-mi vine să cred că vor putea trece peste regatul meu, se-ncăpăţână regele. Dacă o astfel de invazie ar avea loc, i-am putea alunga fără nici o problemă din valea noastră.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul reginei, care zbura alături de soţul ei. Ea întinse mâna în faţa ei şi pădurea din împrejurimi se-acoperi de-o roşeaţă surprinzătoare. Dempsey îşi întoarse calul în toate direcţiile, căutând izvorul răului, apărut deodată. Înţelegând ce-avea de gând să facă regina, Chloe îi sfătui pe Scutieri să nu le fie frică şi să-şi ţină caii din scurt.

Înconjurând-o pe regină, zânele începură să se-agite şi pe bună dreptate. Dărâmând copacii din calea ei, o fiară enormă ieşi din pădure, ridicând în jurul ei un praf de cristal cât se poate de fin. Înspăimântaţi, caii se cabrară, iar Cavalerii abia putură să şi-i stăpânească. Negru din cap până-n picioare, monstrul semăna cu o şopârlă gigantică. Labele din faţă erau arcuite, iar gâtul lung se termina cu un cap de forma unui triunghi găurit de doi ochi uriaşi, roşii ca focul. Colţi uriaşi îi împodobeau fălcile puternice. Scoţând un răget mai puternic decât al leului din deşert, fiara deschise botul, dându-le de furcă celor doi Cavaleri.

După ce cu greu îşi stăpâni propriul cal, Dempsey părea gata să-nfrunte pericolul. Chloe îşi strunea şi ea cum putea bidiviul. Nu-şi trăsese sabia, pentru că înţelesese din prima clipă că dragonul era o iluzie creată de Regina Calva. Dar pentru Kevin, era ca şi cum scheletul cel mare care trona în piaţa din mijlocul satului ar fi prins deodată viaţă. Ţinea cu putere hăţurile calului, dar ochii lui exprimau de-a dreptul teroare. Erau monştri asemănători cu cei care îi exterminaseră pe strămoşii lor, oamenii Regatului Zenor.

Dragonul străbătu distanţa ce-l separa de oameni şi de zâne doar în câteva secunde, dar el dispăru înainte să-i atingă. Regele păstră un moment liniştea, apoi contemplă grav faţa scăldată-n lacrimi a soţiei sale.

– Asemenea monştri au atacat Shola, se plânse ea. Fan mi-a apărut în vis noaptea trecută şi mi i-a arătat.

– Dacă ei ar distruge valea aceasta, unde v-aţi sălăşlui Maiestate? întrebă Chloe cu tristeţe.

Tilly înţelese lecţia. El acceptă să asculte planul lor şi fu de acord că gropile pentru capcane erau singura modalitate să scape de ei. Pentru poporul lui ar fi fost mai simplu să le sape folosindu-se de magie. În apropierea capcanelor vor fi şi aşa postate santinele, ca să se asigure că nici oameni, nici elfi nu aveau să cadă-n ele din greşeală. Cavalerii promiseră să stea cu ei, până ce totul are să fie pus la punct.

Îndeplinindu-şi cea mai grea parte a misiunii, Chloe se-ntoarse în cele din urmă spre Scutieri. Acum Wanda era convinsă că fiara oribilă nu fusese decât o iluzie, dar tânărul Kevin era încă în stare de şoc. Ea se uită rugător la Dempsey, dar el înţelesese deja că era de datoria lui de maestru să-l liniştească pe băiatul din Zenor. Chloe îi privi îndepărtându-se şi descălecă să-şi odihnească armăsarul. Ca un bun Scutier, Wanda o imită.

19

REMUŞCĂRILE UNUI MARE SUVERAN

La rândul lui, Iason nu ajunse în Regatul Elfilor decât a doua zi. Scutierul lui îl urma în liniște încă de dimineață. Cavalerul simți că o groază de întrebări îi dădeau târcoale, dar se hotărî să le răspundă doar după ce se va fi oprit. Când ajunseră, în sfârşit, în satul din luminiş al elfilor, îl găsiră gol. Iason îşi trase uşor sabia din teacă, iar Nogait îl imită.

Ultima oară când elfii se ascunseseră astfel, o mare nenorocire se abătuse asupra Regatului Shola, vecinii lor din nord. Rămânând în şa, Iason parcurse tot satul, cu simţurile ascuţite la maximum. Foarte neliniştit, Scutierul lui îl urma îndeaproape.

Un băieţel coborî atunci dintr-un copac la picioarele lor. Iason îl recunoscu pe Djen, tânărul elf care-i condusese la regele Hamil, la prima lor vizită.

– De ce poporul tău s-a ascuns şi de data asta? se neliniști Iason.

– Nu mai au încredere în oamenii care poartă platoşa verde, răspunse copilul, păstrând distanţa.

– Spune-i regelui tău că Iason, Cavaler de Smarald, doreşte să vorbească cu el. Am să-l aştept aici.

Copilul avu un moment de ezitare, îi cuprinse pe cei doi oameni într-o privire total lipsită de încredere, după care, într-o clipă, dispăru printre copaci.

– Maestre? întrebă atunci Nogait, cu o voce din care străbătea îndoiala. Simţiţi vreun pericol?

– Nu, îl asigură Iason, venind lângă el şi punându-şi din nou sabia-n teacă. Sunt numai prudent. În general, când satul întreg este gol, trebuie să devii suspicios. Dar elfii sunt fiinţe temătoare, trebuie să le dăm timpul necesar să accepte să ne primească.

– Nu mai au încredere în noi din cauza Cavalerului Wellan, nu-i aşa?

– Să spunem că mai-marele nostru s-a arătat mai degrabă agresiv, la prima noastră trecere. Că avea dreptate să fie supărat pe regele Hamil, dar n-avea dreptul să-l pedepsească el însuşi. Este-mpotriva codului nostru.

– Atunci de ce-a făcut-o?

– Fiecare dintre noi are o slăbiciune de depăşit, Nogait. La Wellan, e mânia. La mine este nepăsarea, indiferenţa.

– Şi noi avem slăbiciuni? întrebă băiatul, referindu-se la Scutieri.

– Desigur. Una dintre îndatoririle maestrului vostru este să le observe cât mai repede posibil şi să le îndepărteze.

Între timp mai mulţi elfi ieşiră din pădure. Iason îl recunoscu în primul rând pe Regele Hamil. El descălecă imediat şi se-nclină în faţa lui. Nogait se grăbi să-şi imite maestrul.

– De ce aţi venit din nou aici, Cavalere? întrebă suspicios regele.

– Cavalerii de Smarald au toate motivele să creadă că inamicul este pe punctul să atace Enkidiev şi că va coborî spre sud, probabil prin ţara dumneavoastră.

– Şi nu v-au trimis decât pe dumneavoastră să ne-apăraţi? se miră regele.

– Nu suntem suficient de numeroşi să asigurăm protecţia continentului, spuse Iason. Şi atunci am optat pentru un sistem natural de apărare.

În timp ce Iason îi explica în ce fel trebuia să procedeze, Hamil îl studia gânditor, după care îi mai spuse că trebuie să se sfătuiască cu poporul. Cavalerul acceptă de bunăvoie această cerere, iar Regele Elfilor dispăru în pădure. În curând, soarele trebuia să apună și Cavalerul își aminti că, în acest colț al continentului, nopțile erau foarte reci. El și Scutierul adunară lemne și aprinseră un foc bun în cercul de pietre din mijlocul satului. Se ocupară apoi de cai, le dădură de mâncare și-i adăpară, după care se așezară și ei în jurul focului să se-ncălzească și să mănânce. Iason fu foarte surprins să-l vadă pe Regele Hamil întorcându-se, mai târziu. Cu fața gânditoare, Hamil se așează lângă foc, fără prea multe fasoane. Era singur, dar Iason simțea sute de priviri îndreptate asupra lui.

– Pădurile noastre sunt dese, spuse regele, întorcându-se spre Iason.

– Nu cred că asta ar împiedica monștrii să le traverseze, Alteță, își dădu cu părerea Cavalerul.

– Maestre, aș putea vorbi și eu? întrebă atunci Nogait.

Regele Elfilor se uită cât se poate de atent la copilul cu părul negru și privirea deschisă a unor ochi albaștri, ce stătea alături de Cavaler, cu o pătură pe umeri.

– Bineînțeles, răspunse Iason.

– Maiestate, am citit în biblioteca Palatului de Smarald că elfii ar putea nu doar să capteze frica celorlalți, dar și să-și dea seama de cauza ei.

Iason simți cum tensiunea pune stăpânire pe rege. Oare băiatul gândise drept? Înainte să poată interveni, Nogait continuă.

– Unul dintre supușii voștri a văzut precis dragonii cu câteva minute înainte ca masacrul de la Shola să se producă. Această persoană ar putea transmite celorlalți elfi imaginea și să-i facă să-și dea seama de amploarea invaziei care ne amenință.

– De ce-am vrea să retrăim noaptea aceea de coșmar? murmură Hamil, întorcându-și privirile spre flăcările focului.

– Pentru ca poporul vostru să-nţeleagă că dragonii trebuie distruşi înainte ca ei să atingă regiunile populate ale continentului Enkidiev, insistă copilul.

– Şi pentru ca el să susţină hotărârea voastră de a-i opri la graniţă, adăugă Iason.

Regele îşi acoperi deodată faţa şi izbucni în suspine. Pradă unei confuzii, Nogait se-ntoarse spre Iason, convins că el este cauza acestei tristeţi. Cavalerul îşi puse mâna pe braţul copilului, asigurându-l că alta era cauza şi-l sfătui să tacă.

Hamil plânse un timp şi Iason ştiu că el a fost cel care a asistat la masacru. Urmându-i gândurile, Cavalerul observă în mijlocul curţii înghеţate de la Shola un animal enorm, acoperit de solzi negri, lucioşi, ai cărui ochi roşii străluceau în întuneric. Preţ de-o clipă, el avu impresia că vede un om îmbrăcat într-o armură întunecată, ce călărea această fiară, dar dragonul întinse gâtul cu viteza unui şarpe. Iason îi văzu colţii imaculaţi repezindu-se spre el şi imediat simţi o durere teribilă în piept.

Cavalerul sări în sus, revenind la realitate, şi constată că tremura din toate încheieturile. Vocea Scutierului său ajunse la el ca printr-o ceaţă deasă.

– Maestre...

– E bine, Nogait, n-am nimic, îl linişti el.

Regele Elfilor îl privi cu compasiune. Îl lăsase intenţionat să-i sondeze gândurile să poată să-i vadă neputinţa.

– În seara atacului de la Shola eu am trăit, fără-ncetare, toate acele morţi. Desigur că nu mai aveam nevoie să mi se răscolească toată durerea de către Cavalerul Wellan, declară regele.

– Ceea ce am văzut, murmură Iason în sfârşit, era un dragon?

– Da. Şi oamenii-insectă au sute!

Iason îşi lăsă privirile să alunece spre flăcările focului, încercând să-şi imagineze prin ce miracol un pumn de oameni, însufleţiţi fiind chiar şi de cele mai bune intenţii, ar putea

împiedica să se mai producă un asemenea masacru oriunde pe continent.

– Avem să săpăm acele gropi acolo unde ne veţi arăta, mai spuse regele Hamil înainte de-a pleca.

Nogait mai strânse pătura pe umerii maestrului său, având certitudinea că nu frigul îl făcea să tremure aşa, ci viziunea proiectată în mintea lui de Regele Elfilor. Cavalerii, fiind legaţi spiritual între ei, fraţii i-au resimţit starea de spirit şi i-au trimis fiecare, în acelaşi timp, o undă de linişte. Pe moment împăcat, Iason se prăvăli pe spate şi-nchise ochii, uşurat.

– Mulţumesc, şopti el la adresa fraţilor lui de arme.

Înainte de-a se lăsa pradă somnului, se mai uită o dată la băieţelul care era de-acum Scutierul lui. Ştiind că-l va veghea, Iason adormi oarecum liniştit.

20

REÇĂSIRI NEAŞTEPTATE

La kilometri de-acolo, aşezat în faţa focului la graniţa din nordul extrem al Regatului de Diamant şi al Regatului de Opal, Wellan şi Santo resimţiseră teroarea lui Iason. Preţ de-o clipă, se temuseră să nu fi căzut într-o ambuscadă, dar ei înţeleseseră repede că viziunea lui provenise dintr-un alt loc şi dintr-un alt timp. Imediat Wellan întâlni privirile uimite ale Scutierilor lor.

– Era Iason, şopti el.

– A avut o viziune îngrozitoare şi, pentru că noi suntem legaţi între noi prin spirit, am resimţit-o, adăugă Santo. Dar a trecut, n-aveţi de ce să vă mai faceţi alte gânduri.

– Când vom deveni Cavaleri şi noi o să fim astfel legaţi de voi? întrebă Bridgess, plină de speranţă.

– Nu ştiu, răspunse Wellan. Noi n-am fost Scutieri ca voi şi noi n-am fost niciodată separaţi unii de ceilalţi, cum sunteţi voi acum. De aceea legătura dintre noi este atât de puternică. Nu ştiu dacă şi la voi o să fie la fel.

Apoi îi sfătui pe cei doi Scutieri să se-nvelească-n păturile lor şi să se culce. Cei doi Cavaleri făcură la fel şi se întinseră-n apropierea focului, având-i pe Scutieri înaintea ochilor.

Dis-de-dimineaţă, Cavalerii şi cei doi protejaţi ai lor porniră la drum. Înainte să plece, Wellan aruncă o privire pe hărţile continentului şi acum ştia că drumul care ajungea la castelul

Regelui Nathan urma cursul râului Amimilt, cel ce-şi tăia calea prin centrul Regatului de Opal,

Călăriră fără să se grăbească, Wellan voind să-şi fixeze-n memorie toate amănuntele călătoriei, amănunte care ar fi putut să le fie folositoare dacă, vreodată, ar fi trebuit să se retragă-n grabă. Era o ţară-mpădurită, măturată de-un vânt răcoros în permanenţă. Vânatul se găsea aici din belşug, dar aveau suficiente provizii şi nu trebuiau să vâneze.

– Te simţi bine, Bridgess? o întrebă Wellan imediat ce-i simţi oboseala.

– Aş minţi dac-aş spune da, maestre.

Wellan se-ntoarse-n şa şi-i sondă fizic pe amândoi Scutierii. Simţi imediat că îi dureau picioarele.

– Cred c-ar trebui să mergem un pic pe jos, sugeră Santo.

Cavalerii descălecară şi-i ajutară şi pe copii să facă acelaşi lucru. Câteva minute îşi dezmorţiră picioarele, urmaţi fiind de caii fiecăruia, iar fetiţa păru să aprecieze exerciţiul.

– Va trebui să-ţi întăreşti muşchii, îi spuse Cavalerul, fără urmă de reproş.

– Am să ajung şi la asta, maestre, vă promit.

El îi aruncă o privire înveselită. În pofida vârstei ei destul de tinere, avea o voinţă de fier şi multă convingere. Nu se-ndoia că va deveni cu timpul un luptător priceput, poate chiar un mare şef ca el.

După o oră cavalerii îi lăsară pe copii să încalece din nou. Din fericire castelul nu mai era departe. Se puteau vedea deja turnurile, în spatele unei păduri dese de conifere. Era o fortăreaţă albă, într-un stil mai simplu decât cel al Palatului de Smarald. Pereţi înalţi de piatră se-ntindeau pe kilometri şi doar faţada principală nu era protejată de pădure.

– Ce ştii despre acest regat? îl întrebă Santo pe şeful lui.

– Regatul de Opal este cel mai independent dintre toate. Poziţia lui geografică l-a pus la adăpost de confruntări în

decursul ultimului război. Dragonii n-au reuşit să ajungă până acolo, pentru că au fost opriţi de primii Cavaleri, înainte să poată atinge Regatul de Smarald. Îmi închipui că n-au să fie prea impresionaţi de perspectiva unei noi invazii. Va trebui să dai dovadă de multă elocinţă, frate.

– Sunt vecinii vechiului tău regat, nu-i aşa? urmă Santo, gândindu-se deja la strategia pe care ar fi trebuit s-o adopte.

– Aşa este. Regatele de Opal şi Rubin au în folosinţă comună terenuri de vânătoare chiar la frontieră şi, dacă nu este nici cea mai mică rivalitate între cei doi regi, nu s-a înfiripat nici măcar o cât de mică legătură de prietenie. Se respectă şi nimic mai mult.

– Vorbeşte-mi despre Regele de Opal.

– Regele Nathan a moştenit de curând tronul, la moartea tatălui său, Regele Olum. Se spune că nu este prea încântat să stimuleze progresul. Nu ştiu cine este regina.

Apucară pe-un drum de pământ care părea să-i conducă direct la castel, când fură interceptaţi de-o trupă de soldaţi înarmaţi până-n dinţi. Aveau platoşe metalice, împodobite de-un vultur cu aripile deschise, peste tunici şi pantaloni negri, şi călăreau armăsari puternici, antrenaţi pentru luptă.

– Cine sunteţi şi ce faceţi pe pământurile Regelui Nathan de Opal? se răsti la ei şeful soldaţilor, pe-un ton cât se poate de agresiv.

– Suntem Cavaleri de Smarald şi dorim ca regele să ne acorde o audienţă, răspunse Wellan, sondându-le adevăratele intenţii.

Era sigur că şi Santo făcea acelaşi lucru, căci oamenii aceştia erau duri ca pielea de toval. Nici măcar o noţiune de respect sau de civilizaţie nu le fusese inoculată, iar regele lor trebuia să fie şi el din acelaşi aluat.

– Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni să treacă, declară soldatul.

– Ceea ce avem să-i spunem Regelui Nathan este de cea mai mare importanţă, îi replică Wellan deosebit de calm.

Câţiva dintre soldaţi izbucniră în râs. Simţind că tinerii lor protejaţi se înverşunară împotriva mojiciei soldaţilor, Cavalerii le trimiseră o undă de linişte. Nu era nicidecum momentul să-i provoace pe astfel de oameni.

– Acceptaţi să le trimiteţi un mesaj din partea noastră? insistă Marele Cavaler, care nu muşcă din momeală.

– Suntem soldaţi, nu mesageri.

– În acest caz, aţi putea să-nţelegeţi că regele vostru trebuie pus fără-ntârziere la curent cu războiul care se pregăteşte, interveni Santo. Dar cum voi sunteţi în stare să depistaţi de la distanţă inamicul şi, mai ales, înainte de-a fi prea târziu...

Wellan şi Santo schimbară între ei o privire complice şi-i îndemnară şi pe Scutieri să facă acelaşi lucru.

– Ar trebui să-i spuneţi totuşi regelui vostru că vecinii lui, cei din Regatul de Diamant, ne-au rezervat o primire mult mai bună şi pe loc avem să ne-ntoarcem acolo, mai spuse Wellan, ridicând mândru capul. Dacă el vrea să afle mai multe despre duşmanul care vrea să pună stăpânire pe Enkidiev, va trebui să vină să ne caute.

Şi, întorcându-se din drum, Cavalerii îi lăsară acolo, cu gura căscată, pe soldaţii cu arţag. Scutierii nu înţelegeau deloc reacţia pe care Maeştrii lor căutau s-o provoace, dar le imitară pasul fără discuţie.

Wellan şi Santo îşi folosiră facultăţile lor magice să studieze reacţia soldaţilor, dar nu citiră în mintea lor decât confuzie. Şeful lor veni imediat după ei, dar Cavalerii nu încetiniră deloc cursa armăsarilor lor.

– Suntem soldaţi ai Regatului de Opal, anunţă şeful lor, călărind alături de Wellan. Dacă aveţi informaţii de cea mai mare importanţă, nouă trebuie să ni le daţi.

– Cavalerii de Smarald nu vorbesc decât cu regii, îi replică Wellan pe-un ton de gheaţă.

Soldatul îşi împinse calul şi-l făcu să se aşeze de-a latul drumului. Desigur că nu apreciase tonul Cavalerului.

– Regele nu acordă audienţă decât războinicilor de valoare şi nicidecum marionetelor, care se plimbă ca la paradă, cu platoşe împodobite cu pietre preţioase.

– Orice-ar fi, n-avem cu ce să-ţi dovedim, se impacientă Santo.

– În regatul acesta doar oamenii adevăraţi au dreptul la vorbă, îl persiflă soldatul. Dacă vreţi să-l vedeţi pe rege, va trebui ca unul dintre voi să mă-nfrunte în luptă. Atunci am să hotărăsc dacă vă conduc sau nu la castel.

– În acest caz eu am să fiu acela, decretă Wellan, cu un zâmbet batjocoritor care-ngheţă sângele soldaţilor.

În general, străinii care îndrăzneau s-o apuce pe-acest drum îşi luau picioarele la spinare, dar Cavalerul cu platoşă verde nu arăta nici urmă de frică. Din contră chiar, părea încântat că avea ocazia să se bată.

În linişte, soldaţii din Regatul de Opal formară un cerc mare-n jurul lor. Înfruntarea avea să aibă loc acolo, în mijlocul drumului. Pe calea gândurilor, Santo îi ceru instrucţiuni lui Wellan, care-i răspunse pe-aceeaşi cale. *Dacă lucrurile au să ia o întorsătură proastă, trimite Scutierii în Regatul de Smarald şi continuă să organizezi apărarea continentului în locul meu. Dar nu cred c-o să am neplăceri.*

Observă atunci privirea neliniştită a lui Bridgess şi-i făcu, încurajator, cu ochiul, în timp ce descăleca. Îi întinse frâiele calului său, apoi se adresă fratelui său de arme şi celor doi copii.

– Orice s-ar întâmpla, nu interveniţi.

Înaintă apoi spre soldatul care, de nerăbdare, bătea pământul uscat sub încălţări. Dacă toţi oamenii Regatului de Opal erau

atât de nerăbdători să se bată ca acesta, Wellan ar fi înţeles de ce Elund voia să-i vadă aliaţi.

– Să te văd ce-ai în maţe, Cavalerule de Smarald! îl dispreţui soldatul, trăgându-şi sabia.

Nu fu deloc impresionat de statura impozantă a lui Wellan, nici de mâna cea mare ce se închise pe garda sabiei, ca s-o tragă din teacă. Precis că nu cunoştea povestea Cavalerilor de Smarald şi a puterii lor magice.

Soldatul atacă primul şi, timp de câteva minute, Wellan se mulţumi să-i pareze loviturile, măsurându-i puterea braţului. Şi, chiar dacă n-avea intenţia să-l umilească-n faţa oamenilor lui, voia să-l determine să-nţeleagă că aceşti Cavaleri de Smarald erau o rasă aparte de luptători, nu ca oricare alţii.

Văzând că omul repeta aceeaşi schemă de atac, lovituri directe, brutale şi parade instinctive, Wellan hotărî să-i facă pofta şi să-i arate într-adevăr „ce-are în maţe". Braţele lui musculoase mânuiau cu uşurinţă sabia grea, pe care-o învârtea pe deasupra capului, ori de câte ori îşi ataca adversarul din toate părţile. Sub ploaia loviturilor repetate, omul se retrase, căscând ochii uimit. Niciodată nu luptase împotriva unui duşman atât de puternic şi rapid. Wellan îşi adună toată puterea şi-i aplică adversarului o lovitură grea care-l dezechilibră. O a doua lovitură, venită fulgerător, îl dezarmă. Apoi, cu o lovitură puternică de picior direct în piept, îl doborî, soldatul lovindu-se tare la spate. Imediat sabia Cavalerului se opri cu ascuţişul la gâtul inamicului, iar din gură Cavalerul îi trimise cel mai sadic dintre zâmbetele pe care le cunoştea.

– Sunt Cavalerul Wellan de Smarald! răcni învingătorul.

Soldaţii care-i încercuiau traseră şi ei săbiile în acelaşi timp, dar Wellan ridică mâna liberă şi o forţă invizibilă le smulse armele din mână şi le-ngrămădi la picioarele Cavalerului.

– E-un vrăjitor! strigă unul dintre soldaţi.

– Înainte de-a dispreţui un Cavaler de Smarald, ar fi trebuit să vă informaţi, soldaţi din Regatul de Opal! îi admonestă Wellan. Noi nu suntem doar cei mai puternici luptători de pe continent, dar suntem şi magicieni!

Wellan se dădu înapoi şi-şi puse sabia la loc în teacă. Adversarul lui se ridică pe coate, în timp ce pe faţa lui începea să se citească un alt fel de respect. Cavalerul, conştient că avea de partea sa atenţia galeriei, ridică cele două mâini şi săbiile se ridicară în aer, sub privirile împietrite ale soldaţilor. Stăpânindu-şi un zâmbet de satisfacţie, Wellan coborî repede mâinile, iar lamele de oţel se-nfipseră-n copacii care străjuiau drumul. Învinsul se ridică în picioare şi-şi puse un genunchi la pământ în faţa Cavalerului cu puteri ieşite din comun.

– Sunt Kardey de Opal, comandant al soldaţilor Maiestăţii Sale Regele Nathan. Am să vă conduc până la el.

Wellan îl salută cu o scurtă-nclinare a capului şi se-ntoarse spre calul lui. Bridgess îl privea cu o admiraţie nemărginită. El nu mai era doar maestrul ei, el era acum şi eroul ei.

– Ştii să dai şi un spectacol bun, îi şopti Santo, zâmbind vesel.

– Mulţumesc, îi răspunse Wellan, suindu-se în şa, mândru de el însuşi.

După ce-şi recuperară săbiile, soldaţii, deveniţi deodată ascultători, îi escortară până la castel.

Numai după ce intră în fortăreaţă, Wellan îşi dădu seama de ce era atât de-ntinsă. Ţăranii nu trăiau în exteriorul ei, ci în interior.

Case mici şi grădini se întindeau de-o parte şi de alta a unei alei străjuite de plopi, care ducea la palatul construit din pietre de culoarea nisipului, ce se ridica pe două etaje. Balcoane îi împodobeau faţada, pe ale căror balustrade se vedeau steaguri negre brodate cu animale argintii.

La vest de corpul principal de locuinţe, ţăranii din Regatul de Opal cultivau mari întinderi de pământ, iar mai la nord, se aflau păşunile pentru vite.

Rândaşii se grăbiră să se ocupe de cai, în timp ce şeful soldaţilor îi conduse pe oaspeţi într-o încăpere mare, în care ardea un foc bun. În timp ce-i studiau cu atenţie, slujitorii le oferiră de băut. Era clar că nu le era dat să vadă prea des străini în regatul lor.

Bridgess îşi bău vinul cald fără să-şi poată dezlipi privirea de la Wellan. Când îşi dădu seama, Marele Cavaler se duse şi se aşeză lângă ea. Santo era în faţa focului şi răspundea întrebărilor Scutierului său.

– De ce te uiţi la mine ca şi cum ţi-ar fi teamă că dispar? îşi întrebă Wellan ucenica.

– O, nu, Maestre, îl asigură copila, eu sunt convinsă că n-o să dispăreţi niciodată.

Wellan zâmbi. Apoi, prietenește, puse mâna pe braţul ei.

– Nimeni nu este etern, copilă!

– Dar voi sunteţi prea puternic, să puteţi fi învins cu uşurinţă.

– Nu sunt puternic, Bridgess, sunt mai degrabă dibaci. Îmi cunosc slăbiciunile şi forţa şi ştiu cum să mă servesc de ele, pentru a obţine cel mai bun rezultat posibil. Sunt un bun spadasin, pentru că mâinile îmi sunt solide, dar n-am destulă rezistenţă. Trebuie să termin repede lupta dacă vreau să câştig. Cât despre trucurile de magie pe care le-am folosit, şi tu ai fi putut face acelaşi lucru. Ai să-nveţi să-ţi foloseşti şi tu mai bine forţele, asta-i tot.

– O să mă-nvăţaţi să mi le folosesc şi eu aşa?

– E şi acesta unul dintre motivele pentru care mi te-au încredinţat.

*

Când regele Nathan auzi că nişte cavaleri, fie ei şi de Smarald, reuşiseră să-i învingă cei mai buni războinici, fu foarte

impresionat. Kardey, şeful gărzii sale, îi descrise cu lux de amănunte lupta împotriva lui Wellan. Când îi vorbi însă despre magie, acesta se ridică încet de pe tronul lui. Informaţiile lui îl făcuseră să-nţeleagă că noii soldaţi erau superiori celor de odinioară, pentru că ei erau educaţi în acest spirit încă din copilărie, dar el crezuse că era vorba despre o simplă lăudăroşenie din partea lui Smarald Întâiul.

– Să se pregătească un ospăţ în cinstea lor! ordonă regele slujitorilor lui.

*

În camera cea mare pusă la dispoziţia lor, Wellan se lungi pe jos, în preajma focului, îşi destinse toţi muşchii şi lăsă un timp conştiinţa să-i lenevească. În inima fiecărui Cavaler era câte un colţişor liniştit, unde lor le plăcea să se retragă din timp în timp să-şi tragă sufletul şi să-şi împrospăteze forţele. Nu trebuiau să stea acolo prea mult timp, dar trebuiau să-l caute destul de des. Sanctuarul lui Wellan era o peşteră din Regatul de Rubin, unde lui, copil fiind, îi plăcea să meargă. Formaţiune naturală de-o mare frumuseţe, el o descoperise din întâmplare împreună cu fratele lui Stem. Nu puteai pătrunde până la ea decât prin râul Sherida, care curgea nu departe de castel.

Wellan fusese foarte impresionat de zidurile acoperite de cristale care străluceau sub raze palide de soare. Lumina aurită străbătea apele râului şi ricoşa pe podeaua pe jumătate scufundată a peşterii. Era un loc aproape ireal, un vis, unde puteai auzi până şi liniştea. Alesese deci această amintire, refugiată-n fundul sufletului, să se poată retrage acolo când avea nevoie şi să-şi refacă forţele.

Când deschise din nou ochii, era aproape noapte. Bridgess veghea alături, observându-l cu atenţie.

– Regele tocmai ne-a chemat, spuse ea.

Wellan fu imediat în picioare. Servitorii îi conduseră până-n sala festinului, unde se adunase toată curtea. Zvonul înfrângerii lui Kardey în faţa unui uriaş, venit dintr-o ţară străină, se răspândise ca un nor de praf şi toţi mureau de curiozitate să-l întâlnească pe campion.

Deodată un murmur străbătu asistenţa. Îl văzuseră pe Cavalerul îmbrăcat în verde, c-un cap mai înalt decât toţi intrând. Conştient de efectul pe care-l provoca şi plin de mândrie, Wellan îşi îndreptă şi mai mult spatele. Dacă poporului din Opal îi plăceau marii războinici, atunci asta-i va da. Se opri în faţa lui Nathan de Opal şi se-nclină respectuos, Santo şi Scutierii imitându-l.

– Sunt Cavalerul Wellan de Smarald. Vi-l prezint pe fratele meu de arme Santo de Smarald, cât şi pe Scutierii noştri Bridgess şi Kerns.

– Sunt şi fete printre voi? se miră regele.

– Da, Alteţă. Cavaleri de Smarald pot fi deopotrivă şi fete, şi băieţi. Privilegiul acesta li-l oferă valoarea, nu sexul.

Wellan constată atunci că în sală nu erau decât bărbaţi cu excepţia unei singure femei şi a unei fetiţe aşezate tocmai la celălalt capăt al mesei regale. Desigur, regina şi o prinţesă. Monarhul le prezentă o cohortă de demnitari, după care îi invită să mănânce cu el. Wellan îl lăsă pe Santo să ia loc lângă suveran ca să-şi folosească puterea sa de convingere şi alese să se aşeze între cei doi Scutieri. Îl observă pe Kardey la o altă masă şi-l salută din cap cu respect. Măgulit, soldatul îi răspunse la salut. Era important pentru un Cavaler să-şi facă aliaţi peste tot unde se ducea, le aminti Wellan copiilor. Păcat, însă că el nu-şi urmase propriul sfat şi în Regatul Elfilor...

Când Santo începu să-i descrie dragonii regelui, sala deveni dintr-odată cât se poate de liniştită şi-l ascultă cu atenţie. Fiind un bun orator, cavalerul ştiu să găsească acele cuvinte care imprimară o dată pentru totdeauna în memoria lor imaginea

monstrului. Le mai povesti apoi ororile îndurate de sholieni. În timp ce Santo se adresa cu elocvență curții din Regatul de Opal, Wellan observă fetița care stătea nemișcată alături de regină.

Cum te cheamă? o întrebă Cavalerul, folosindu-și gândurile. *Swan*, răspunse ea pe loc și firesc. Avea deci potențialul să devină un Cavaler de Smarald, înțelese imediat Wellan. *Și eu pot să mișc săbiile-n aer, dar mama mi-a interzis. Ea spune că femeile nu trebuie să atragă niciodată atenția asupra lor.* Wellan continuă să discute cu fetița, fără ca nimeni să-și dea seama de asta. Îi mai spuse că în Regatul de Smarald lucrurile se petreceau diferit, acolo și fetele fiind încurajate să devină Cavaleri de Smarald. Îi vorbi despre Chloe și despre Bridgess, ce posedau calități pe care bărbații nu le puteau avea.

Atenționarea lui Bridgess, care-l atinsese ușor pe picior, îl desprinse de această discuție și-l trimise la cea dintre rege și Santo. Wellan întoarse capul către ei ca și cum el ar fi fost atent la absolut tot ce se vorbise până atunci.

– Cred că gropile-capcană ar putea fi o soluție foarte bună să stopeze înaintarea acestor creaturi, dacă sunteți siguri că ele nu pot fi ucise ca vânatul mare obișnuit, declară Nathan.

Santo se uită insistent la Wellan, dădu curții explicații suplimentare despre dragoni și oamenii-insectă care-i călăreau. Deschise apoi cilindrul agățat la centură și întinse planurile în fața regelui, care, încrețindu-și fruntea, le studie cu mare atenție.

– Unde-ați vrea să săpați aceste gropi-capcană? îl întrebă apoi direct pe Wellan.

– La granița dintre regatul vostru și cel al elfilor. Ceilalți frați ai mei sunt pe drum spre celelalte regate pentru a-i convinge pe suveranii lor să facă și ei la fel.

– Ceea ce v-ați asumat este-o sarcină cât se poate de grea, Cavaleri, șopti regele, ridicând ușor capul.

– Aceasta este datoria noastră: de-a proteja continentul Enkidiev, Alteță, îl asigură Wellan.

În sală se auzeau din ce în ce mai tare discuţiile mesenilor care comentau eventualitatea unui atac al acestor monştri sângeroşi sau îşi dădeau cu părerea despre modalitatea optimă de-a construi gropile-capcană. Wellan profită de această confuzie, să se apropie de femeia şi fetiţa din capătul celălalt al mesei, Bridgess fiind în spatele lui. Marele Cavaler se aşeză pe vine lângă copil.

– Mi-e teamă că n-am fost prezentaţi, spuse el curtenitor, adresându-se femeii tinere şi brunete din faţa lui. Eu sunt Cavalerul Wellan de Smarald, iar ea este Scutierul meu Bridgess de Smarald.

– Eu sunt Regina Ardere de Opal, iar ea este prinţesa Swan, răspunse femeia, cu un zâmbet larg.

Numele femeii i se păru cunoscut, dar nu putu să-şi amintească unde-l mai auzise. El îi vorbi imediat despre aptitudinile deosebite pe care fiica ei le avea.

– Cavalerii de Smarald pot vedea lucruri care muritorilor de rând le scapă, începu el cu o voce cât se putea de plăcută, ca să n-o sperie. Mi-am dat seama că prinţesa are o înclinaţie aparte pentru magie. Ar putea fi o şansă pentru continent, dacă aţi vrea s-o încredinţaţi magicianului Elund.

– Femeile nu sunt prea importante în regatul acesta, sire Wellan, răspunse tristă regina.

– Dar ele sunt în altă parte, milady, afirmă el. Dacă-n regatul acesta nu i se recunoaşte valoarea, are să aibă precis locul ei la Castelul de Smarald.

Cavalerul şi regina se uitară lung unul la altul preţ de câteva clipe, iar ochii ei migdalaţi şi negri ca noaptea treziră în el parcă un ecou. Înainte de a-i pune cea mai mică întrebare, Regele Nathan îl luă de braţ şi-l antrenă într-o discuţie cu un grup de bărbaţi, care voiau să vorbească despre strategie.

Wellan şi Santo răspunseră cum putură mai bine întrebărilor cu care-i bombarda anturajul regelui. Scutierii îi urmăreau în

liniște, ascultând cu atenție tot ce se discuta împrejurul lor. Când se retraseră în sfârșit pentru noapte, copiii erau epuizați, dar Cavalerii se simțeau mulțumiți.

A doua zi se-ndreptară spre granița regatului, cu o-ntreagă armată de voluntari, gata să-nceapă săparea gropilor-capcană.

Santo supraveghea grupul care lucra în apropierea frontierei Regatului de Diamant și Wellan avea grijă de cei care săpau gropi pe granița Regatului Umbrelor.

*

Cavalerii trebuiră să-și scoale a doua zi dimineață ucenicii și să le dea ghes spre baie. Bridgess nu se plângea, dar era clar că picioarele o dureau foarte rău. Odată toaleta terminată, Wellan luă un flacon mic din sacoșa lui și fricționă bine picioarele Scutierului său, ușurându-i durerea și totodată mersul. Când ea voi să știe ce este-n sticluță, el îi făcu cu ochiul și-i spuse că e secretul lui.

Bridgess îl urmă în hol, unde mâncară-n liniște, apoi se duseră-n curte, unde-i așteptau caii înșeuați. Santo și Kerns plecară cu primul grup. Cavalerul cu ochi negri strânse cu dragoste brațul fratelui său de arme și acesta din urmă îi promise să rămână-n legătură cu el. Apoi se urcă în șa, Bridgess grăbindu-se să-l imite. Kardey însuși îi însoți până spre pământurile din nord-vest. Regele le pusese la dispoziție vreo sută de oameni care să sape gropi, un grup de vânători care să le procure vânat și bucătari care să le pregătească mesele.

Călăriră mai departe, observând platourile înalte ale Regatului Umbrelor și cascadele uriașe care coborau de-acolo, formând adevărate râuri cu apă rece ca gheața, care șerpuiau apoi pe tot continentul. Kardey le arătă granița dintre regate, aflată la liziera unei păduri cu arbori gigantici, acolo unde începea Regatul Elfilor. Sub ochii lor se afla o câmpie vastă, unde vegetația se arăta mai rar. Era deci necesar să sape un

număr considerabil de gropi, să poată opri dragonii, în cazul în care aceştia ar fi trecut de Codrul Elfilor şi ar fi ajuns acolo. Trebuiau să fie de acord, dacă voiau să supravieţuiască.

Wellan parcurse graniţa, însoţit de şeful soldaţilor. Ei plantară ţăruşii care delimitau amplasamentul celor trei rânduri de capcane, iar săpătorii începură imediat să lucreze, ca să nu se oprească decât la apusul soarelui. Strânşi în jurul focurilor, ei mâncară cina cu foarte multă poftă. Timp de-un minut Wellan îşi izolă gândurile şi-l contactă pe Santo. Astfel află că şi grupul lui începuse să sape gropile-capcană. El comunică în aceeaşi măsură cu toţi fraţii lui de arme şi se bucură să afle că ei îi convinseseră pe toţi suveranii să fie de acord şi participe la măsurile de apărare ale continentului.

Ieşind din transă, el văzu că ochii neliniştiţi ai lui Bridgess erau îndreptaţi spre faleze şi-i puse o mână prietenească pe umăr, asigurând-o că n-are de ce se teme. Ea dormi în apropierea lui, înfăşurată în pledul ei, dar somnul îi fu agitat. Wellan îşi întinse simţurile lui invizibile asupra întregii regiuni, dar nu identifică motivul răului pe care ea îl resimţea. A doua zi dimineaţă, după ce se spălară în apa proaspătă a râului Amimilt, Wellan o întrebă care era motivul somnului ei agitat din timpul nopţii. Ea se uită o clipă la peretele stâncos care separa Regatul de Opal de cel al Umbrelor.

– Se povestesc multe cu privire la locul acesta, şuşoti ea, sperând că el n-are s-o certe, căci nu era vorba decât de superstiţii.

– Cine le povesteşte? întrebă Cavalerul, mergând în direcţia gropilor.

– Ceilalţi elevi. Vorbesc între ei de-o rasă stranie de oameni care trăiesc în Regatul Umbrelor şi în cel al Spiritelor.

– Şi ce spun despre ei?

– Că sunt schelete, suflete blestemate, care n-au piele pe oase şi care încearcă să-i prindă pe călători ca să le-o ia pe-a lor.

– Deci din cauza asta ai dormit aşa prost, înţelese Cavalerul. Ţi-era frică să nu cumva s-o smulgă pe-a ta.

– Ştiu că sunt, probabil, poveşti, maestre, dar mi-a fost imposibil să nu mă gândesc la ele.

– Să fii convinsă de asta, şi este cazul să-ţi regăseşti somnul, pentru că avem să stăm aici vreo câteva săptămâni.

Bridgess nu îndrăzni să-i răspundă, dar Wellan o simţi încordându-se la ideea să mai petreacă tot acest timp în imediata apropiere a Regatului Umbrelor. Cavalerul îşi aminti că şi el auzise astfel de istorii abracadabrante despre locuitorii acestor meleaguri îndepărtate, dar curiozitatea lui, mereu vie, îl îndemnase să se informeze mai întâi asupra ţării acesteia de la miazănoapte. Astfel a aflat că aceste meleaguri îndepărtate erau în special pământuri vulcanice, închise într-un strat gros de gheaţă, meleaguri pe care nici o fiinţă nu putea supravieţui. Cât despre sufletele blestemate, Wellan era sigur că ele se duceau pe tărâmul celălalt, ca toate celelalte, dar că erau altfel tratate.

– Nimeni nu locuieşte pe-aceste platouri, Bridgess, o asigură el. Nu le-ngăduie climatul şi compoziţia solului.

– Dar şi Shola se află acolo sus şi acolo locuiau oameni, protestă Scutierul.

– Shola nu face parte din lanţul de munţi vulcanici care se întind spre est, iar subsolul ei este mai stabil. În plus, este acoperită de zăpadă şi nu de gheaţă în continuă mişcare. Poţi să mă crezi, am verificat eu însumi tot ceea ce îţi spun.

– Asta mă linişteşte, şopti copila, deşi se mai temea încă.

Wellan îşi înăbuşi un zâmbet vesel, nedorind ca ea să creadă că-şi bătea joc de ea. Ştia că va ajunge să se convingă singură.

Sosiră pe şantier, unde unii oamenii săpau pământul, în timp ce alţii îl transportau mai departe în roabe mici de lemn. Spre marea mirare a lui Bridgess, Wellan îşi scoase centura, platoşa, precum şi tunica verde. Apucă o lopată şi-ncepu să sape alături de ceilalţi. Fetiţa îl observa, considerând că un Cavaler n-ar

trebui să se amestece în aşa măsură cu cei care săpau, dar apoi îşi aminti că aceşti războinici nobili erau şi ei slujitorii continentului. Îi admiră braţele şi pieptul musculos. Desigur că şi le dezvoltase graţie unor lucrări de acest gen. Cu pielea şiroindu-i de transpiraţie, Wellan se-ntoarse spre ea.

– Găseşte-ţi o lopată şi vino să m-ajuţi!

– Eu? se miră Bridgess.

– Da, tu îi răspunse Wellan, având aerul cel mai serios din lume. E timpul să-ncepi să faci şi tu muşchi.

Nesigură, copila se supuse, luă o lopată pe care n-o folosea nimeni, se-apropie de marginea gropii, şi-i spuse aplecându-se spre el:

– Eu pot să sap, dar o să-mi păstrez tunica, îl avertiză ea, muşcându-şi buzele.

Sări în groapă şi Wellan trebui să se stăpânească zdravăn să nu izbucnească-n râs. Şi petrecu toată dimineaţa scoţând pământ din groapă. N-ar fi fost capabilă s-o facă, în cazul în care groapa-capcană ar fi devenit mai adâncă, dar acesta era un exerciţiu numai bun pentru braţele ei slăbuţe, care într-un viitor nu prea îndepărtat ar fi trebuit să mânuiască o sabie grea.

La lăsarea serii, Bridgess era frântă de oboseală, încât abia mâncă ceva şi adormi în timpul unei istorii vânătoreşti, pe care le-o povestea Kardey. „Cel puţin n-a mai avut timp să se gândească la sufletele damnate care locuiesc în Regatul Umbrelor", îşi spuse Wellan.

De dimineaţă el trebui să-i fricţioneze braţul cu loţiunea lui minunată, ca ea să-şi poată unge o felie de pâine. Văzând asta, el n-o mai obligă să sape şi-o lăsă să aibă grijă de armele lui, şi el continuă să-şi ajute oamenii.

Când se-ntoarse din pădure, nu mică-i fu mirarea să le vadă pe regină şi pe prinţesă stând de vorbă cu Scutierul lui. Dar ce făceau ele atât de departe de castel?

– Maiestate, spuse el, apropiindu-se. Ar fi trebuit să vă anunţaţi...

– Dar nu-i prima oară când vă văd cu pieptul gol, Cavalere, îl întrerupse regina, distrându-se vizibil pe seama încurcăturii sale.

Wellan căută iarăşi în memorie, cu toată viteza... Ardere... Regatul de Rubin... Prinţesa Regatului de Jad...

– Sunteţi sora Regelui Lang! exclamă el în sfârşit.

Bridgess se străduia cu disperare să-şi aducă aminte de cursurile de istorie, dar asociaţiile pe care le făcea ea n-o duceau la nici un rezultat.

– Am crezut că n-o să mă mai recunoaşteţi! glumi regina. Veniţi şi vă plimbaţi cu mine, sire Wellan.

Ea o lăsă pe prinţesă în grija atentă a Scutierului şi-l urmă pe Wellan de-a lungul şantierului, unde oamenii continuau să muncească.

– Amintirile mele despre voi sunt confuze, Maiestate, şi mă scuz pentru asta, adăugă Wellan, în timp ce-şi îmbrăca tunica.

– Cum aş putea să fiu supărat pe voi, Wellan de Rubin? Eraţi atât de tânăr pe-atunci. Când tatăl meu m-a anunţat că nunta noastră nu va mai avea loc pentru că Regele Burge a hotărât să facă din voi un Cavaler de Smarald, inima mea s-a frânt.

Wellan nu ştia ce să-i spună s-o îmbărbăteze.

– Doar când v-am văzut alaltăieri, am înţeles că reacţia mea a fost pur egoistă. Faceţi cinste Ordinului.

Un timp merseră în linişte, gândindu-se fiecare la viaţa pe care-ar fi avut-o împreună.

– Mă întreb câteodată cu cine-ar fi semănat copiii noştri, sire, spuse dintr-odată regina, cu un suspin de regret.

Luat prin surprindere, cavalerul rămase mut. Îşi amintise că la naşterea lui fusese promis prinţesei de Jad. În acel moment, ea avea şase ani. Totuşi, nu era ceva neobişnuit ca între regi soţii să nu fie de aceeaşi vârstă. Foarte devreme Wellan manifestase însuşiri magice, care neliniştiseră tot Castelul de Rubin. Mişca

obiectele fără să le-atingă, cât şi oamenii care-i ieşeau în cale. Toţi slujitorii se plânseseră de el tatălui său, Regele Burge, dar acesta-l ierta mereu pe prâslea cu toate greşelile lui de copil, pentru că îi semăna tare mult. Hotărârea de a-l expedia la Castelul de Smarald o luase mama, Regina Mira.

– Sunt neconsolat, şopti într-un târziu Wellan.

– N-a fost hotărârea voastră să vă părăsiţi regatul, ci èa a aparţinut părinţilor voştri, răspunse Ardere, luându-l de mână. Şi, privindu-vă astăzi, trebuie să apreciez că a fost cea bună. Aveţi o ţinută mândră, îmbrăcat cu tunica şi platoşa acoperită cu pietre preţioase.

Wellan continuă să meargă alături de ea fără să-i pese de privirile care se-ntorceau spre ei. Dacă acest „aparte" are să ajungă la urechile Regelui Nathan, el va-nţelege că ei erau vechi prieteni care, din copilărie, s-au întâlnit prima dată.

– Şi-apoi am adus pe lume o fetiţă cu însuşiri magice, fără ajutorul vostru, râse regina.

– Încredinţaţi-o magicianului de Smarald, nu veţi regreta, stărui Wellan.

– Am s-o fac... de dragul vostru!

Se opri şi-l privi drept în ochi. Wellan îi duse mâna la buze şi-o sărută cu respect.

– Şi, dacă vreodată hotărâţi să vă însuraţi, adăugă ea şăgalnic, n-aveţi decât să mă furaţi...

Mirarea pe care-o citi-n ochii Cavalerului o făcu să râdă cu poftă. Îl conduse apoi acolo unde-şi lăsase fetiţa şi-i mulţumi pentru sfaturile bune. Fără ca măcar o dată să se-ntoarcă, regina se-ndepărtă, ţinând-o de mână pe prinţesa Swan.

21

MAGICIANUL DE CRISTAL

În timp ce Cavalerii instalau capcanele pentru dragoni în diferitele regate ale continentului, Kira petrecuse multe ore cu tânărul Hawke cel care o învăţa toate cuvintele pe care le ştia. Copila mov începuse să-nţeleagă mai bine lumea în care fusese azvârlită, dar era departe încă de stăpânirea corectă a limbii. Când elful nu era disponibil, Kira scăpa de sub supravegherea lui Armene şi mergea să-i spioneze pe cei mai mici dintre elevi, absorbiţi să-şi facă exerciţiile de magie. Unii erau dotaţi, alţii mai puţin. Îi observa fără s-o vadă, apoi se-ntorcea în camera ei şi încerca să facă şi ea exerciţiile.

Într-o dimineaţă, în timp ce regele trona în sala de audienţe fiind atent la plângerile a doi ţărani, care nu se-nţelegeau în legătură cu mărimea pământurilor lor, mica sholiană se strecură printre picioarele demnitarilor până la Smarald Întâiul şi i se căţără pe genunchi, tot aşa cum avea obiceiul să facă atunci când erau singuri. Împrejurul lor se făcu imediat linişte, dar Kira nici măcar nu băgă de seamă.

– Wellan unde? întrebă ea, uitându-se cu ochii ei mari şi violeţi la suveran.

– Este într-o misiune, Kira, ştii foarte bine. Şi ţi-am spus să nu vii aici când îi primesc pe supuşii mei.

Întoarse deodată capul şi-atunci îi văzu pe toţi acei oameni care o priveau cu neplăcere.

– Nimeni iubeşte Kira! gemu ea.

Şi înainte ca regele s-o poată reţine, sări pe picioarele ei şi-o luă la fugă, cu inima făcută bucăţele.

*

În seara aceea, în bucătărie, Armene o făcu să se aşeze pe masa cea mare şi-i dădu un bol de ciorbă. Kira mânca încet în timp ce slujitoarea îi pieptăna părul moale ca mătasea.

– Sunt mulţi oameni în regatul nostru care nu te cunosc încă, dulceaţa mea, dar asta nu-nseamnă că nu te iubesc.

– Nici Wellan nu iubit Kira!

– Nu-i adevărat! El te-a îndrăgit mult! Din cauza asta mama ta l-a rugat să vegheze asupra ta!

– Wellan nu vegheat, Wellan plecat!

– Pentru că este Cavaler de Smarald şi prima lui îndatorire este să ne protejeze!

Slujitoarea o îmbrăţişă, făcând-o să zâmbească. Apoi îi făcu baie, îi puse o cămaşă de noapte şi, strângând-o la piept, o duse-n camera ei.

*

A doua zi, strigăte puternice o smulseră pe Kira din somn. Cum Hawke îi povestise întâmplări din ultimul război, ea se temu ca nu cumva Palatul de Smarald să cadă din nou pradă dragonilor. Sări din pat şi fugi la fereastră. Se sperie, când văzu curtea castelului plină de lume. Se grăbi spre uşă, o deschise şi se avântă pe culoar, apoi spre scară. Voia să se-ndrepte spre poarta principală a castelului, când Armene o culese în timp ce trecea.

– Kira vrea ştie! făcu ea scandal, încercând să se smulgă din braţele slujitoarei.

– Sunt numai oameni care vor să-şi încredinţeze copiii lui Elund, o asigură Armene. Asta nu ne priveşte. Cât despre tine,

mică domnişoară, tu o să-ţi petreci dimineaţa cu Hawke şi-o să-nveţi şi alte cuvinte.

– Da, Kira vrea înveţi cuvinte! strigă ea şi înălţă capul cu demnitate.

În acelaşi moment, magicianul se aplecă pe fereastra turnului său. Văzându-i pe toţi oamenii adunaţi acolo, care se-mpingeau şi se-nghionteau, se grăbi să coboare, fiind foarte curios să afle motivul venirii lor la palatul Regatului de Smarald.

– Am răspuns chemării regelui! îl înştiinţă un bărbat care ţinea de mână un băieţel.

– Un mesager ne-a spus că voi căutaţi copii de la cinci la zece ani, care au talenţe magice, să faceţi din ei Cavaleri de Smarald, mai adăugă şi nevasta lui.

– Văd, mormăi Elund, abia stăpânindu-şi nervii.

Se-ntoarse în palat, cu faţa din ce în ce mai roşie şi se duse direct spre apartamentele regale.

– Maiestate, mă vedeţi profund deranjat, anunţă magicianul, făcând o reverenţă scurtă. Noi ne-am înţeles totuşi asupra procesului de recrutare a Cavalerilor.

– Despre ce vorbiţi, Elund? se miră Smarald Întâiul.

– Chiar acum sunt în curtea castelului zeci de familii care au adus copiii să fie verificaţi şi spun că n-au făcut altceva decât să răspundă mesajului regelui.

– Dar eu n-am trimis pe nimeni niciunde! protestă regele.

– Atunci de ce sunt toţi aceşti oameni aici?

Imediat după ce puse-ntrebarea, magicianul se lovi cu palma peste frunte.

– Wellan! îşi aminti el deodată.

– Dar ce-are el de-a face în toată istoria asta? se-mpacientă regele. Este-n Regatul de Opal de câteva săptămâni.

– Înainte de plecare, mi-a declarat că eu nu formez destui copii deodată şi că un pumn de Cavaleri nu pot proteja suficient

continentul Enkidiev. Voia neapărat să mărească rapid rândurile Cavalerilor Ordinului.

– Ar trebui să mărturisesc cinstit că sunt, mai degrabă, de acord cu el, Elund.

– Asta nu-i priveşte în nici un caz pe Cavaleri! Insist ca atitudinea lui nepoliticoasă să fie aspru pedepsită, Maiestate!

– Wellan este un conducător de oameni. Eu am nevoie de-un astfel de războinic ce conduce efectiv lupta-mpotriva duşmanului.

– Dar asta nu-i dă dreptul să trimită mesageri în numele regelui! Ce-o să mai inventeze data viitoare?

– Am să aranjez asta cu Marele nostru Cavaler atunci când se va-ntoarce. Pentru moment, avem datoria să-i primim pe oamenii aceştia cum se cuvine.

Regele Smarald Întâiul dădu imediat poruncă să fie instalate corturi în curtea cea mare a palatului. Împotriva voinţei sale, Elund începu să-i testeze pe copii şi recunoscu, cu surpriză, că aceştia erau şi mai dotaţi decât elevii lui actuali. Unii dintre candidaţi aveau deja opt ani, şi aveau aptitudini magice atât de bine dezvoltate, că pur şi simplu nu puteai să-i trimiţi acasă. La sfârşitul primei zile de examinări fuseseră acceptaţi deja vreo douăzeci de copii, care îşi ocupară în aceeaşi seară locurile ce li se cuveneau în dormitoare. Acelaşi procedeu fu urmat preţ de câteva zile fără ca nici unul dintre copii să fie refuzat, iar Elund fu silit să admită că Wellan a ştiut să formuleze în aşa fel cererea, încât n-au venit la castel decât copiii înzestraţi cu un potenţial de necrezut. Dar magicianul nu era la capătul surprizelor din ziua aceea.

După ce copiii, în număr de vreo şaizeci, fură instalaţi la castel şi după ce părinţii lor plecară spre casă, un om ceru să-l vadă pe Regele Smarald Întâiul căruia voia să-i ofere serviciile lui de magician. Intrigat, regele ordonă să fie condus în sala de audienţe personale. El ştia că pe continent sunt puţini magicieni şi se-ntreba ce-l determinase pe-acesta să-şi părăsească postul.

Slujitorii lăsară să intre un bărbat cam de vreo douăzeci de ani, înalt, slab, cu părul șaten, mai degrabă scurt și cu ochii gri. Purta o tunică bej, strânsă pe talie cu un simplu cordon. Pe spate avea un sac ce, aparent, cuprindea toată averea lui. Îl salută politicos pe rege și-i spuse că s-a născut în Pădurea Interzisă, care nu aparținea nici unuia dintre regatele continentului și că studiase pe lângă un mare magician. Smarald Întâiul voi să-l chestioneze înainte de a-l convoca pe Elund, dar acesta captase deja prezența rivalului pe teritoriul lui și se prezentă de urgență în sala de audiențe, fără ca măcar să fie invitat, cu fața roșie ca focul.

– Cine vă trimite? tună bătrânul magician.

– Stăpânul meu, răspunse acesta, înclinându-se respectuos. Mă cheamă Abnar. Sunt ucenic magician și caut o poziție importantă pe lângă un mare rege sau un mare mag. Am înțeles că voi aveți mulți copii pe care vreți să-i învățați și...

– Cine? îl întrerupse Elund furios. Cine v-a spus?

– Nimeni, îl asigură tânărul.

– Vă interzic să-l protejați!

Era clar, după expresia lui nevinovată, că ucenicului nu-i păsa dacă magicianul făcea aluzie la Cavalerul Wellan, pe care-l acuza de ingerință în toate treburile sale.

– Cineva din regatul meu v-a transmis un mesaj? interveni regele mai calm și mai diplomat decât magicianul lui.

– Nu, Maiestate, afirmă Abnar cu sinceritate. Magicienii au alte mijloace de-a se informa.

– Care? îl presă Elund, inflexibil. Cum v-ați prins?

– De câteva luni Maestrul meu s-a întors pe lângă zei, dar mi-a apărut deja în două rânduri: prima dată să mă anunțe că Enkidiev, continentul nostru, este în primejdie și, a doua oară, să-mi spună că aveți nevoie de ajutor.

– Și cine era maestrul vostru?

– Magicianul de Cristal... ezită ucenicul, ca şi cum se temea că nimeni n-o să-l creadă.

Smarald Întâiul şi Elund îl priviră o clipă muţi de uimire. Amândoi ştiau că acest Nemuritor trăia pe vârful Muntelui de Cristal, dar nimeni nu-l văzuse vreodată. Şi, dacă acesta într-adevăr dispăruse, stelele i-ar fi informat pe oameni.

– Tinere, dacă mă minţi, are să-ţi pară rău, ai s-o păţeşti, îl ameninţă Magicianul de Smarald.

– Maestre Elund, după cum sunteţi singur în măsură să constataţi, eu nu mint niciodată, îl asigură Abnar, ridicându-şi ochii palizi spre el. Stăpânul meu mi-a spus că un război teribil se pregăteşte şi că doar Cavalerii de Smarald ar putea să-nvingă duşmanul care va debarca în curând pe continent. El mi-a cerut să vin şi să vă ajut cât pot, dar n-am să rămân în castel împotriva voinţei voastre, chiar dacă aceasta era voinţa Magicianului de Cristal.

Contrariat, Elund tăcu şi continuă să-l studieze pe străin cu neîncredere. Într-un târziu se apropie de el şi se uită direct la inelul de cristal care atârna la gâtul lui, agăţat de-un lănţişor de argint. Când îl întrebă despre proveniența acestuia, Abnar răspunse că era o moştenire preţioasă a marelui maestru. Inelul conţinea toată ştiinţa acestuia, dar nu dezvăluia decât un secret, o singură dată.

– Sunteţi mult prea tânăr să aveţi o asemenea putere, spuse magicianul, rămas pe gânduri.

– Nu vă-ncredeţi doar în ceea ce se vede cu ochii, maestre Elund. Mi-am petrecut toată viaţa în Muntele de Cristal, studiind.

– Propune-i o perioadă de încercare, Elund, îl rugă regele, care voia să termine odată cu înfruntarea aceasta inutilă.

Scoţând un suspin greu, care, curios, nu-i aduse nici o uşurare, el capitulă. Abnar fu instalat în cel de-al doilea turn, deasupra etajului unde locuiau noii lor elevi. Spaţioasă, camera mobilată cu un pat, o masă, două scaune şi-un cufăr, în care el

putea să-şi aranjeze lucrurile personale, îi convenea de minune. Aprecie de asemenea ferestrele numeroase care lăsau să pătrundă lumina zilei.

Îşi lăsă sacul de pânză şi se-ntoarse încet de jur împrejur, impregnându-se de vibraţiile înconjurătoare, reluându-şi astfel adevărata identitate. Oaspetele de la castel nu era nicidecum un ucenic, ci Magicianul de Cristal însuşi.

De mai mult de cinci sute de ani el proteja întregul continent Enkidiev, nefavorizând nici un regat în mod special. Dacă el a ales să se stabilească o perioadă de timp la Castelul de Smarald, era să se asigure că evenimente tragice, ca primul război, nu se vor mai repeta. Niciodată n-avea să mai acorde puteri magice oamenilor care nu erau înzestraţi din naştere. Noii Cavaleri de Smarald, formaţi încă din copilărie, se dovedeau a avea sufletul mult mai curat decât înaintaşii lor. Spera să-i poată conduce, fără probleme, după cum va dori.

Nu trecu mult şi simţi prezenţa celei pentru care renunţase la viaţa lui liniştită de la munte. Se-ntoarse şi, fără emoţie, simţi cum ochii mari şi violeţi ai Kirei îl examinau. El ştia că fetiţa fusese concepută de Împăratul Negru, dar avea un suflet pur şi cinstit. Copila mov nu era încă decât un bebeluş şi, dacă Amecareth ajungea să se folosească de ea, ar fi putut s-o modeleze după chipul şi asemănarea lui. Nici nu se punea problema să-i lase pe oameni s-o sacrifice pentru a-şi salva ei pielea. Abnar va încheia ciclul distrugerilor o dată pentru totdeauna.

– Bună ziua, Kira, o salută el prietenește. Mă cheamă Abnar. Poţi să intri dacă vrei.

Copila mov aruncă o privire prudentă în interiorul camerei circulare, apoi, aparent mulţumită, înaintă. Era mai mică şi mai subţire decât şi-o imaginase el, probabil din cauza taliei mici a mamei, dar culoarea violetă a pielii nu lăsa nici un dubiu asupra identităţii tatălui.

– Tu cunoaşte Kira? spuse fetiţa, încruntându-şi fruntea.

Nu stăpânea prea bine limba, dar inteligența și vioiciunea erau evidente. Nu aveau să fie nici o problemă s-o învețe magia maeștrilor, înaintea înfruntării finale.

– Da, eu te cunosc de foarte mult timp, confirmă magicianul, așezându-se pe pat și așteptându-i reacția.

– Tu Shola?

– Nu, eu nu aparțin nici unui regat, dar eu le cunosc pe toate. Sunt Magicianul de Cristal, protectorul continentului. Am venit la castelul Regelui de Smarald să mă asigur că tu vei avea posibilitatea să-ți dezvolți toate talentele.

– Aici pentru Kira? se miră copilul, apropiindu-se de el.

Un zâmbet descoperi dinții ascuțiți ai micii sholiene. „Are să fie foarte greu s-o faci să-și ocupe locul într-o lume în care nimeni nu este după chipul și asemănarea ei", se gândi Abnar. Dar trebuia neapărat ca toți copiii care vor deveni Cavaleri de Smarald să învețe s-o respecte și s-o trateze ca pe una de-a lor. Dintr-un salt Kira fu pe genunchii magicianului, fără însă să mai zâmbească.

– Aici nimeni iubește Kira! se plânse ea. Kira frică!

„Îmi citește gândurile, înțelese Abnar, reprimându-și un gest de surpriză. Talent rar la un copil de vârsta ei..."

– Toate astea se vor schimba, prințesă, o încurajă el. De multe ori frica este generată de neștiință, dar tu și cu mine vom instrui poporul cum trebuie și oamenilor n-o să le mai fie teamă de tine.

– Tu bun, spuse Kira, ridicând încet capul.

– La naștere toată lumea e bună, prințesă mică.

– Nu! Vrăjitor nu bun! Vrăjitor ucis mama!

– Eu știu că este încă destul de greu să înțelegi, dar întunericul există pentru ca noi să știm să apreciem lumina. Vrăjitorul Asbeth are și el un rol de jucat în ordinea lucrurilor, dar noi trebuie să-l împiedicăm prin orice mijloace, oricât ne-ar costa, să strice echilibrul lumii.

– Kira nu înţelegi!

– Ai să-nţelegi... într-o zi.

Se hotărî să-nceapă educaţia ei imediat şi un tablou mare prinse viaţă-n faţa lor. Folosindu-se de magie, el scrise cuvinte simple pe care le pronunţă apoi cu glas tare, apoi ceru copilului să-l imite. Jocul o învăţa, în acelaşi timp, să scrie, să citească, să vorbească şi să-şi stăpânească facultăţile magice. Kira se jucă mai mult de două ore, spre disperarea lui Armene, care o căuta peste tot în palat. Îşi aruncă braţele slăbuţe în jurul gâtului Nemuritorului, îl sărută înainte să sară de pe genunchii lui şi să năvălească pe scara care ducea în curte.

*

A doua zi, Elund împărţi elevii în două grupe. În timp ce el preda principiile magiei la una din ele, Abnar se străduia să-i înveţe pe ceilalţi principiile de bază ale Ordinului Cavalerilor. Elund îi dăduse cărţile de istorie de care se servea, precum şi codul de onoare redactat de Wellan. Abnar acceptă cu plăcere noile sale responsabilităţi şi-i primi pe proaspeţii săi elevi în noul cartier, la ora prevăzută, integrând-o în clasa lui şi pe Kira. Copiii avură o mişcare de respingere la vederea ei, dar Abnar o prinse imediat de mână să o-mpiedice s-o ia la goană.

– V-o prezint pe Kira, spuse el elevilor, care o examinară cu rezervă. Chiar dacă este diferită de voi, ea s-a născut într-unul dintre regatele continentului. Însă, din cauză că este mai tânără decât voi, va avea nevoie de ajutorul vostru să înveţe istoria continentului Enkidiev.

– Vorbeşte? se nelinişti Milos, un elev originar din Regatul de Cristal.

– Da, Kira vorbeşti! răspunse ea mândră.

– Dar ea are nevoie să-şi perfecţioneze felul de-a vorbi, adăugă Abnar. Aici eu contez foarte mult pe voi să-i explicaţi cuvintele pe care ea nu le-nţelege.

Copiii ridicară uşor capul, fără să fie convinşi încă dacă vor sau nu să se achite de obligaţia asta. Abnar începu deci să povestească despre primii Cavaleri de Smarald şi le prezentă toate personajele cu ajutorul unor holograme mici. Copiii erau liniştiţi şi atenţi, uitându-se la cavaleri şi la caii lor ce se-avântau în luptă. Ochii violeţi ai Kirei nu pierdeau nimic din imaginile fascinante care se succedau în faţa lor şi, când copiii s-au dus în hol pentru masa de prânz, ea rămase în clasă şi încercă să reproducă ceea ce văzuse. Hologramele nu erau perfecte. Unii dintre cai n-aveau coadă sau lipsea câte un braţ al vreunui cavaler, dar simplul fapt că ea putuse să creeze singură aceste imagini îl uimi pe Abnar. Mulţumit de ea, magicianul aplaudă, recompensându-i astfel eforturile. Kira se sperie şi hologramele dispărură.

– Eşti o elevă bună, o felicită el.

– Kira merge Elund?

– Nu. Prefer ca tu să rămâi cu mine măcar până când ai să-nveţi bine limba. Dacă nu, marele magician riscă să-şi piardă răbdarea şi noi nu vrem aşa ceva.

– Vrem ceva nu aşa! repetă copilul cu un zâmbet şiret.

– Şi pe urmă magia ta e prea puternică pentru el. O să-i fie frică de tine. Eu o să te-nvăţ s-o stăpâneşti.

*

Pentru că fetiţa îşi petrecea de-acum toate zilele în clasă, Armene putea să răsufle un pic şi să se ocupe de treburile ei zilnice. Ele nu se mai întâlneau decât la masa de seară, când femeia nu mai înceta să se mire de progresele pe care le făcea. Kira era din ce în ce mai calmă şi începea să se exprime cu uşurinţă. Slujitoarea era tare mândră de ea. La fel şi regele.

– Deci ţie-ţi place noul nostru magician? o întrebă Smarald Întâiul la trei săptămâni după începerea cursurilor.

– Oh, da! afirmă Kira. Abnar profesor bun este!

– Dacă obţine şi cu ceilalţi rezultate atât de bune, o să avem în curând o armată de Cavaleri talentaţi.

– Şi Kira Cavaler talentat!

Hotărârea care se citea pe faţa ei micuţă îl făcu pe rege să zâmbească.

Începând din acea clipă, pacea domni peste castel. Nu se mai auziră nici strigăte şi nici crize de nervi. Fără să scoată măcar un sunet, Kira asculta tot ce i se cerea. Ca niciodată, ea se grăbea să se culce pentru ca a doua zi dimineaţă să se scoale şi să fugă-n clasă.

Când termină să le predea elevilor lui istoria primilor Cavaleri, Abnar le insuflă marile principii care stăteau la baza comportamentului Cavalerilor de Smarald. Le mai atrase atenţia că nici unuia dintre ei nu-i era permisă nerespectarea Codului de onoare. Acceptând să servească Ordinul, ei deveneau fraţi şi surori, încredinţându-şi viaţa camarazilor lor. Zeci de perechi de ochi îl urmăreau fascinaţi, fără să le pese că profesorul îi sonda unul după altul, pentru a se asigura că şi mai târziu ei se vor comporta aşa cum au fost învăţaţi şi respectând jurământul de Smarald.

În seara aceea, când Armene o întâlni pe Kira, ea fu impresionată de gravitatea expresiei de pe faţa ei şi voi imediat să ştie ce-o nelinişteşte.

– Viaţa tuturor locuitorilor depinde de Cavaleri, şopti copila, care îşi dădea, în sfârşit, seama de importanţa rolului lor pe continent. Kira are să fie Cavaler şi-o va proteja pe Mene.

– Ştiu, sufleţel!

Slujitoarea o strânse-n braţe cu dragoste şi-o sărută uşor pe frunte. Niciodată ea nu iubise-ntr-atât pe cineva.

22

MISIUNEA LUI SANTO

La mulţi kilometri de Castelul de Smarald, la graniţa din vest a Regatului de Opal, toate capcanele fuseseră săpate şi acoperite cu crengi groase. Şeful soldaţilor fixase oameni de gardă cărora le venea rândul o dată la două zile. Având alături pe tânărul său Scutier, Wellan privea cum Kardey şi soldaţii lui se-ndepărtează, lăsând în urma lor santinelele care aveau să patruleze la frontiera dintre regatul lor şi cel al elfilor.

Marele Cavaler se-ntoarse spre râul Amimilt, îşi stropi faţa cu apă rece, după care se aşeză pe malul râpos, puse unul peste altul picioarele lui lungi, iar privirile îi rătăciră, o vreme, pe valurile mici şi strălucitoare ale râului. Bridgess rămase-n picioare lângă el, cu mâna pe garda sabiei, căci era de datoria ei să vegheze asupra maestrului, atunci când acesta intra în legătură, pe calea spiritului, cu fraţii lui de arme.

Wellan le ceru mai întâi lui Chloe şi Dempsey să se-ntoarcă în Regatul de Cristal şi să se asigure că Regele Cal începuse să refacă vechile capcane. Celălalt mesaj le cerea lui Bergeau şi Falcon să meargă să inspecteze terenul în Regatul Zenor. Faleze abrupte despărţeau Deşertul de Regatul Fal, dar Wellan voia să se asigure că această protecţie naturală se-ntindea până la Zenor.

Şi eu? Ce vrei să fac? auzi în gând vocea lui Iason. *Elfii au terminat de săpat capcanele de la baza platoului Sholei şi cele de pe malul oceanului.*

Ai mare putere de convingere, îl felicită Wellan. *Du-te deci şi ajută-i pe Bergeau şi pe Falcon. Am să vin şi eu peste câteva zile.* Când deschise ochii, îşi dădu seama de aerul cât se poate de serios al Scutierului său. Wellan inspiră profund, luând treptat legătură cu lumea înconjurătoare. Imediat observă că Bridgess abia aştepta să-i vorbească.

– Ai auzit ce-am vorbit? o întrebă el, încruntându-şi sprâncenele.

– Un pic, mărturisi ea, căci nu puteam să mă concentrez în acelaşi timp asupra gândurilor voastre şi să vă şi protejez, deci n-am reuşit să aud totul. Trebuie să ne întoarcem la Castelul de Opal, maestre?

– Nu. Datoria noastră este acum să convingem regatele de la miazăzi să-i ajute pe cei din Zenor.

Nici nu rostise bine cuvintele, că se-ntrerupse deodată şi se ridică cu mâna pe garda sabiei. Simţise prezenţa a doi cavaleri. Se-ndreptă imediat spre corturile lor, Bridgess urmându-l. Marele Cavaler prinse frâiele cailor lor şi sondă împrejurimile. Umerii i se destinseră.

– Nu sunt decât Santo şi Kerns.

Priviră amândoi cele două puncte negre ce se vedeau mărindu-se la orizont. Când ajunseră la înălţimea lor, soldaţii din Regatul de Opal recunoscură platoşa de culoare verde pe care o purta Cavalerul şi îi salutară cu respect. Santo şi Kerns descălecară lângă cortul lui Wellan. Cei doi Cavaleri îşi strânseră braţul cu afecţiune şi se-ntreţinură ca nişte fraţi adevăraţi.

– Ai încredinţat o misiune nouă tuturor camarazilor noştri, dar mie nu, îi reproşă Santo şefului său.

– Nu voiam ca ceilalţi să devină geloşi, răspunse glumind Wellan.

Îi explică apoi că toate regatele ce se-ntindeau de-a lungul oceanului erau protejate, nu şi Zenor. În timp ce fraţii lor de arme se duceau acolo să studieze terenul, trebuiau adunaţi oameni care să-i ajute la săparea capcanelor.

– Tu ai să ceri regilor din Regatele Turcoazelor, Perlei şi Fal să trimită muncitori Regelui Vail.

– Regatului Fal? sublinie Santo, care era cel mai mic dintre fiii regelui din această ţară.

– O să mă duc şi eu în Regatul de Rubin, înainte să-i întâlnesc pe regii din Regatele de Jad şi Beril.

– Să fie o idee bună să ne-ntoarcem în ţara de origine? se nelinişti Santo.

– Eu cred că da. Ce-ar putea să ne refuze părinţii noştri? Cu orice preţ trebuie să se sape gropile, Santo, dacă nu duşmanul va profita de această breşă. Şi el ştie deja unde se află Regatul Zenor, căci l-au devastat în timpul primului război.

Santo suspină. Wellan îl bătu prietenește pe umăr să-i dea curaj. Îl mai rugă să-şi îndeplinească misiunea cât mai repede posibil şi să-i ajungă apoi din urmă pe camarazii lor în Regatul Zenor. Şi, dorind să pună capăt cât mai repede ezitărilor, Marele Cavaler sări în şa, spunându-le că au să traverseze împreună Regatul de Diamant şi se vor despărţi la graniţa Regatului de Rubin. Nu le rămase decât să-ncalece toţi şi să-l urmeze.

De-a lungul întregului drum, starea de spirit a lui Santo nu se-mbunătăţi. Se temea să-şi revadă părinţii şi castelul în care se născuse.

În aceeaşi seară, cei doi bărbaţi şi Scutierii lor îşi aleseră locul în care-şi instalară corturile chiar pe graniţa cu Regatul de Rubin şi se despărţiră în zorii zilei următoare. Wellan ştia că inima fratelui său de arme era grea, dar un Cavaler de Smarald nu aparţinea nici unui regat în mod special. Santo trebuia să rupă el însuşi legătura nevăzută care-l ţinea încă legat de Fal.

În timp ce Wellan şi Bridgess se-ndepărtau în Regatul de Rubin, Santo şi Kerns îşi urmară drumul de-a lungul Regatului de Smarald. Tânărul Scutier dăduse dovadă de multă răbdare încă de la-nceputul misiunii. Trebuiră să călărească toată ziua. Însă copilul, deşi neobişnuit, nu se plânse. De dormit, dormiră la frontiera cu Regatul Turcoazelor. Pentru a-şi aduna curajul înainte să se-ntoarcă în Regatul Fal, Santo hotărî să meargă întâi în celelalte state şi abia la urmă în ţara natală.

Încă de dimineaţă, urmat de Kerns, el coborî în valea cea mare a Turcoazelor. Acest regat avea graniţe comune cu Regatele Fal şi Perlei, de Smarald şi de Beril, dar, pentru că el se ascundea în fundul unei depresiuni naturale, climatul şi vegetaţia erau unice. Împărţite de râul Wawki, pământurile Regatului Turcoazelor dispăreau aproape în totalitate, ele fiind acoperite de păduri cu arbori gigantici de cele mai variate soiuri. Locuitorii lui trăiau pe malul râului, în sate mici legate unele de altele printr-un sistem de comunicare bazat pe ritmurile tobelor. Erau oameni simpli şi primitori, dar extrem de superstiţioşi.

Santo urmă cursul râului, până când ajunse la primele case făcute din bârne şi acoperite cu paie. Îi înconjură imediat un cârd de copii să-i conducă la palat. Urmând exemplul multora dintre suveranii continentului, Regele Toma trăia într-o căsuţă cât se poate de modestă. Deci Santo nu se miră deloc când îl conduseră până-n faţa unui bordei, înconjurat de alte douăzeci, formând un cătun. Descălecă, iar Kerns îl urmă. Se-nclinară amândoi în faţa cuplului regal care tocmai lua masa de seară, împreună cu fiul lor Levin, în vârstă de vreo cincisprezece ani.

– Cavaleri de Smarald! exclamă bucuros regele.

Îşi şterse mâinile de tunică şi se duse să-i întâmpine pe Santo şi pe Kerns, luându-i pe fiecare în braţe, ca şi cum i-ar fi cunoscut dintotdeauna. Toma nu era prea înalt, dar avea umeri laţi şi braţe musculoase, obişnuite să muncească din greu. Părul

său ondulat, de culoare roşie, îi acoperea umerii, iar ochii albaştri pătrunzători aveau privirea unei păsări de pradă.

Cu toată această înfăţişare, el răspândea în jur siguranţă, linişte şi onestitate.

– Eu sunt Cavalerul Santo de Smarald şi el este Scutierul meu, Kerns.

– Un Scutier? se miră regele. Copiii noştri au ajuns deja Scutieri?

– Fiul vostru Nogait este Scutierul Cavalerului Iason. Amândoi sunt în misiune în regatele de coastă, îl informă Santo.

Cu faţa strălucind de mândrie, Toma îi invită să se aşeze, în timp ce el se-ntorcea la legumele lui. Se părea că şi Regina Rojane făcea cu plăcere acest lucru. Santo le spuse atunci că este doar în trecere, dar regele nici nu voi să audă aşa ceva. Nici nu se punea problema ca acest nobil reprezentant al Regatului de Smarald să plece înainte de-a fi gustat ceva împreună cu ei. Cu greu putea un Cavaler să refuze o invitaţie din partea unui rege, dar, ca să câştige timp, Santo începu să-i vorbească despre pericolul care ameninţa continentul Enkidiev.

Regele ascultă propunerile lui, în timp ce-i servea cu o tocăniţă de carne foarte bună, şi cu berea fabricată chiar de el. Înţelese importanţa protejării coastei oceanului împotriva invadatorului, căci în timpul ultimei lor incursiuni, dragonii pricinuiseră multe pierderi oamenilor. Îi promise deci lui Santo să supună această propunere aprobării poporului.

În noaptea aceea Santo şi Kerns dormiră în coliba regelui, cu uşile şi ferestrele baricadate cu grijă. „Nu-i de mirare că Falcon este atât de superstiţios, chiar dacă n-a petrecut decât cinci ani în valea asta plină de mister“, se gândi Santo.

Odihniţi după o noapte fără vise, Cavalerul şi Scutierul lui îşi părăsiră gazdele dimineaţa foarte devreme şi merseră spre soare-apune. Urcară din nou panta văii să ajungă platourile

înalte ale regatului vecin, traversând pădurea, al cărui pământ dispăruse sub un strat de brumă groasă.

Regatul Perlei le oferi vederii un cu totul alt peisaj. De când ieşiseră din umbra binefăcătoare a copacilor uriaşi, Santo şi Kerns se regăsiră pe-o câmpie plină cu iarbă-naltă, care se unduia sub adierea vântului. Întâlniră mai multe herghelii de cai sălbatici, care îi priviră mişcând din urechi, apoi traversară râul Dilmun, cam pe la asfinţit. Admirând frumuseţea peisajului din Regatul Perlei, Santo înţelese că toţi Cavalerii trebuiau să protejeze, oricât i-ar costa, acest continent împotriva invaziei oamenilor-insectă.

– Maestre? se auzi vocea dulce a lui Kerns.

Santo îşi dădu seama că aproape uitase de copilul cu ochi prudenţi şi păr negru, pe care vântul îl ridica uşor.

– Îmi pare rău, Kerns, mă pierdusem în propriile gânduri.

– Aveţi dreptate, să ştiţi! aprobă copilul. Continentul nostru este mult prea frumos să lăsăm monştrii să ni-l cucerească.

– Mi-ai citit gândurile? îi reproşă Santo.

– Mi-era greu să fac altfel, maestre, şopti Kerns, înroşindu-se. Sunt atât de puternice...

Observând liniştea care urmă şi care mări stânjeneala băiatului, Cavalerul hotărî să fixeze locul în care vor instala corturile într-un pâlc de sălcii, căci crengile lor lungi aproape că atingeau apa râului. Kerns se ocupă imediat de cai, şi Santo îi privi faţa crispată. Wellan îi spusese deja fratelui său de arme că intensitatea sentimentelor lui are să-i joace feste. Degajând o asemenea cantitate de energie, Santo risca să fie uşor de reperat de către cel mai puţin sensibil dintre duşmani.

– Nu sunt supărat pe tine, îl asigură Santo, în momentul în care Scutierul lui veni şi se aşeză lângă el. De fapt, eu sunt mai degrabă mulţumit că tu îmi semnalezi slăbiciunea. Eu trebuie să mă obişnuiesc să-mi ascund gândurile. Cel mai mare defect al meu este că adesea sunt ca o carte deschisă.

– Voi? se miră copilul. Dar eu credeam că toţi Cavalerii sunt perfecţi!

Santo izbucni într-un râs sonor, ceea ce îl deconcertă şi mai mult pe băiat.

– Noi am învăţat tehnici bune de luptă, răspunse maestrul, ştergându-şi lacrimile de bucurie, şi ne-am dezvoltat facultăţile magice la maximum, dar de-aici până să atingem perfecţiunea...

– Atunci, Cavalerii de Smarald se vor perfecţiona mereu?

– Mereu. În asta şi constă forţa noastră.

*

De la primele luciri ale soarelui, ei încălecară din nou şi tocmai la sfârşitul zilei poposiră la Castelul Perlei. Acesta era o construcţie masivă, dar foarte veche, fără podoabe de prisos, a cărei ridicare era datată într-o perioadă în care cetăţile serveau mai degrabă la adăpostirea supuşilor decât ca locuinţă regelui. Zidurile ei groase, cu creneluri, se oglindeau în apele întunecate ale unor şanţuri adânci ce fuseseră săpate de jur împrejurul fortăreţei. În curte nu puteai ajunge decât trecând pe-un pod mobil.

Cavalerul şi Scutierul intrară pe el cu grijă şi copitele cailor răsunară pe bârnele de lemn. Interiorul fortificaţiilor era tot atât de auster. În mijlocul curţii acoperite de nisip nu era decât un singur puţ. Faţada întregii construcţii era dreaptă, fără-ndoială pentru a se evita şi cea mai mică intenţie de escaladă până la ferestrele foarte înalte. Caii se-ngrămădeau la adăpost sub un capitel. Santo observă imediat lipsa de activitate. De obicei ţăranii şi negustorii circulau prin curtea cea mare a castelelor să-şi aducă dările sau să-şi vândă produsele. Aici, doar câţiva soldaţi se distrau aruncând nişte cuburi pe pământ în faţa porţilor palatului.

Cavalerul fu descumpănit de agresivitatea pe care o resimţea-n aceste locuri. Kerns, fiind pe urmele sale, îşi opri şi el calul în faţa soldaţilor. Aceştia nu erau îmbrăcaţi decât cu nişte tunici,

neavând armură sau platoşă, dar sabia le atârna la şold, gata să-i ajute. Santo le ceru politicos o audienţă la Regele Perlei, făcându-se că nu observă privirea lor feroce.

– Şi cine doreşte să-l vadă? îl chestionă unul dintre bărbaţi, pe-un ton dispreţuitor.

– Cavalerul Santo de Smarald.

Soldatul ezită, se sfătui din priviri cu confraţii lui, apoi intră în palat, fără măcar să-i spună lui Santo ce intenţii are. *Ce loc straniu,* se gândi Cavalerul, simţind din nou intenţiile războinice emanând din castel. *Maestre?* îl chemă Scutierul. *N-ai de ce să te temi, Kerns,* spuse el. Băiatul întoarse capul spre el, arătându-i că-l auzise. *Aceşti oameni îi cunosc şi-i respectă pe Cavalerii de Smarald,* adăugă Santo. *Regele şi Regina sunt părinţii lui Bridgess.* Informaţia păru să-l liniştească pe ucenic.

Fără să aştepte să-l invite, Cavalerul descălecă şi Kerns îl imită. Ei îşi legară caii de-un stâlp şi-şi adăpară animalele. Soldatul se-ntoarse şi declară că Regele Giller accepta să-i primească. Le arătă apoi cu degetul uşa deschisă şi, fără să se mai ocupe de ei, continuă să se distreze cu camarazii lui.

Uimit de-această flagrantă impolitețe, Santo trecu imediat spre pridvor, urmat fiind îndeaproape de Scutier. Datoria lui era să-l protejeze în fiecare clipă, iar locul se dovedea cât se poate de nesigur. Străbătură singuri un culoar lung, bogat împodobit, când dădură peste-un servitor, care îi conduse de voie, de nevoie până la rege.

Regele se afla în colivia mare a palatului care adăpostea zeci de păsări de pradă de specii diferite. Santo şi Kerns intrară acolo cu prudenţă. Regele stătea în picioare în faţa unei ferestre şi mângâia un şoim, cu ghearele înfipte în mănuşa lui. Regele se uită nemulţumit la cei ce-ndrăzniseră să-l deranjeze, voind să-i facă să-nţeleagă că stricaseră un moment preţios al zilei suveranului. Avea părul blond, la fel ca Bridgess, dar culoarea

ochilor era stinsă. Era imposibil să-ţi dai seama dacă erau bleu sau gri. Înalt şi musculos, semăna, într-un fel, cu Wellan.

– Ce vor de la mine Cavalerii de Smarald? întrebă el pe-un ton sfidător.

– O favoare, Alteţă, ghicind că regele era un om căruia nu-i plăcea să-şi piardă timpul degeaba.

În câteva cuvinte descrise atacul de la Shola şi menţionă posibilitatea unei noi invazii. Apoi ceru muncitori, care să-i ajute pe cei din Zenor să sape capcanele împotriva dragonilor.

– Regatul meu şi cel al lui Vail n-au avut întotdeauna relaţii foarte bune, replică regele iritat.

Ca şi cum ar fi resimţit enervarea stăpânului său, pasărea ce stătea pe pumnul lui scoase un strigăt puternic şi voi să zboare, dar regele o împiedică punându-i cealaltă mână pe spate.

– Dacă inamicul reuşeşte să se infiltreze pe continent, prin Regatul Zenor, n-o să mai trebuiască să vă faceţi griji din cauza certurilor cu vecinii, Maiestate, căci el va reuşi să distrugă ambele regate.

Regele Giller era un om deştept. Privirea lui implacabilă o susţinu pe cea a Cavalerului timp de o clipă îndelungată, dar nerăbdarea păsării fu cea care rupse, în final, tensiunea.

– Am să văd ce-am să pot face, cedă el.

Imediat Santo se-nclină şi ieşi, căci nu era un loc în care să poţi sta mai mult timp. Îl împinse pe Kerns în faţa lui şi părăsiră încăperea. Ţinându-şi Scutierul pe aproape, Santo trecu prin faţa soldaţilor şi se-ndreptă spre cai. Cât de curând îşi dădu seama că spiritul lor era străbătut de-un fel de teamă.

– A fost o întâlnire mai degrabă scurtă, îl apostrofă unul dintre ei, bănuitor.

– Mesajul meu a fost cât se poate de scurt, îi răspunse Cavalerul, cu o voce neutră.

Unul dintre soldaţi trase sabia din teacă şi-naintă un pas, dar Santo ignoră provocarea. Se mulţumi să ridice mâna, cu palma

întoarsă spre locuitorul din Regatul Perlei şi sabia acestuia se înroşi, forţându-l să-o arunce pe jos.

– N-am venit aici să mă bat, îi spuse prietenește Cavalerul.

Toţi soldaţii îşi traseră săbiile în acelaşi timp, dar Santo nu se clinti.

– Am transmis mesajul Regelui Giller şi-acum trebuie să plec, urmă Santo fără să afişeze nici cea mai mică teamă. Dorinţă să fac să vă curgă sângele n-am, aşa că, vă rog, să nu mă obligaţi să ripostez.

Dacă-ncearcă ceva sari imediat pe cal şi părăseşte castelul în cea mai mare viteză, ordonă în tăcere Cavalerul Scutierului său. *Dar voi, Maestre?* întrebă neliniştit Kerns. *Eu ştiu să mă bat, tu, încă nu. Ai încredere în mine!* Soldaţii se desfăşurară încet în evantai, dar Cavalerul nu părea deloc neliniştit, ceea ce stârni îndoiala agresorilor, iar aceştia tăbărâră toţi pe el. Kerns sări pe cal şi se grăbi spre podul mobil, ascultând de ordinele maestrului său. Santo ridică brusc mâinile şi toate săbiile împărtăşiră soarta celei dintâi. Cu palmele arse oamenii lăsară să le scape armele, dar şeful lor nu înţelegea să fie umilit în aşa hal de către un singur om. Se agăţă de-o lance care atârna pe perete, aproape de uşă, şi ochi pieptul Cavalerului.

– De-ajuns! se auzi vocea autoritară a Regelui Giller, de pe balconul ce se afla deasupra lor.

Soldatul opri brusc gestul, mormăind supărat. Santo îi mulţumi imediat regelui printr-o înclinare a capului şi se-ndreptă spre calul său. Cu un singur salt sări în şa şi părăsi incinta castelului, fără ca nimeni să se mai opună plecării sale.

– Dar e un vrăjitor, Maiestate! protestă soldatul, ridicând capul spre rege.

– Nu este vrăjitor, este magician şi, pe deasupra, Cavaler de Smarald. Avem nevoie de astfel de oameni pe continent. Nu vreau să-i urmăriţi!

Nervos, soldatul aruncă lancea pe jos, dar regele nu-l pedepsi, căci interesul lui era captat de cei doi cai ce se-ndreptau, stârnind praful câmpiei, spre miazăzi.

*

Santo şi Kerns călăriră până la apusul soarelui, fără să-ntâlnească vreun suflet viu. Îşi aşezară corturile sub cerul liber în mijlocul câmpiei. Copilul era încă speriat de evenimentele zilei şi, după ce se-aşezară la foc, Santo încercă să-l liniştească.

– Nu toate statele sunt ca acesta!

– Aţi spus că oamenii aceştia îi respectă pe Cavalerii de Smarald, dar era cât pe-aici să ne-atace.

– N-am minţit, Kerns, dar unii oameni sunt întotdeauna agresivi cu străinii. Cavalerul îl bătu pe umăr pe tânărul său ucenic, reuşind astfel să-l mai liniştească. Va trebui să înveţi să-ţi stăpâneşti teama, Kerns.

– Când am să ştiu să mă bat ca voi, Maestre, nu o să-mi mai fie niciodată frică.

– Nu este întotdeauna nevoie să te baţi, tânărul meu prieten. Magia noastră poate uneori cruţa vieţi omeneşti.

Kerns ridică uşor capul, căci demonstraţia făcută de maestrul lui în curtea Castelului Perlei îl impresionase profund. Contrar lui Wellan în Regatul de Opal, Santo se hotărâse să nu stârnească soldaţii, iar copilul reţinu pentru totdeauna, într-un colţ al memoriei, această lecţie importantă.

*

A doua zi îşi urmară drumul, până când, la căderea serii, ajunseră să treacă frontiera Regatului Fal. Schimbarea climei îl surprinse pe Scutier. O căldură tropicală făcea ravagii peste această ţară, aflată chiar la marginea Deşertului şi cocoţată pe faleza care o domina. Pădurile de conifere lăsaseră loc unor

copaci curioşi cu trunchiul gol până-n vârf şi acolo acoperit cu un pâlc de frunze verzi imense.

– Sunt palmieri, se distră Santo pe seama mirării lui Kerns. Au tot felul de fructe cu gust plăcut.

Solul devenise nisipos, iar copitele cailor se-nfundau uşor. În detrimentul întunericului care începea să-i înconjoare, Cavalerul nu voia parcă să se oprească.

– Maestre, în curând o să fie noapte, îi aminti încet copilul.

– Exact din acest motiv nu putem să rămânem aici, zâmbi Santo, binevoitor. Nisipul adăposteşte prădători minusculi, pe care cred că n-ai vrea să-i vezi în pătura ta.

Kerns studie dunele aurii, încercând să-şi imagineze cu ce semănau animăluţele care se ascund în ea. Santo îl conduse până la ceea ce din depărtare se vedea doar ca un simplu boschet, dar care, în cele din urmă, se dovedi a fi o oază adevărată, în mijlocul căreia odihnea un lac cu ape limpezi şi liniştite.

– Sunteţi sigur că aici nu mai sunt? vru să se convingă copilul.

– Cât se poate de sigur. Aminteşte-ţi că eu am crescut aici. Oazele sunt singurele locuri în care călătorii pot găsi, pe lângă apă de băut, şi un spaţiu în care pot petrece nestingheriţi noaptea.

Îşi adăpară caii şi aprinseră un foc pe malul lacului. În timp ce mâncau, Santo îi spuse lui Kerns câteva dintre istorioarele care se povesteau în Regatul Fal copiilor despre şopârlele, păianjenii şi scorpionii care ieşeau din pământ noaptea şi izbucni în râs când îl văzu înfiorându-se.

– Pe-aici, dacă îţi străbaţi drumul ziua, n-ai de ce să te temi, să nu uiţi asta niciodată.

Porniră din nou la drum a doua zi dimineaţă şi ajunseră la castel în amurg, când slujitorii tocmai aprindeau torţele. Santo îşi opri calul şi studie îndelung castelul, acea construcţie impozantă, în care văzuse, pe vremuri, lumina zilei.

Semănând c-un enorm oraş fortificat, Fal se-ntindea de-a lungul falezei abrupte care o separa de Deşert, a cărei prelungire într-un fel era.

Inexpugnabilă pe flancul ei de sud, pereţii ei abrupţi şi şlefuiţi ca nişte pietre preţioase făceau orice ascensiune de-a dreptul imposibilă.

Kerns simţi emoţia maestrului său. Era atât de puternică, încât, şi în cazul în care şi-ar fi închis sufletul, tot ar fi simţit-o. Ca să se calmeze, Santo respira adânc şi tăcea. Odată-n plus intensitatea sentimentelor sale îl trăda.

– Dacă veţi transmite regelui mesajul vostru astă-seară, am putea pleca mâine în zori de zi, sugeră copilul. Dacă ne-am prezenta la curte doar mâine-dimineaţă devreme, am fi forţaţi să petrecem aici toată ziua.

– Eşti un şmecheraş, zâmbi Cavalerul, bătându-l prietenește pe umăr.

Îşi urmară deci drumul până ajunseră la două porţi masive care blocau intrarea în castel pe partea dinspre apus. Pietrele preţioase de pe platoşa lui Santo, care străluceau la lumina torţelor, stimulară curiozitatea santinelelor.

– Cine umblă pe-acolo? aproape că lătră unul dintre bărbaţii de gardă.

– Cavalerul Santo de Smarald şi Scutierul lui, îi răspunse acesta, curios să vadă dacă gărzile îl recunosc după cincisprezece ani de absenţă.

– Santo? Micul prinţ Santo? se-nveseli deodată omul.

– Altădată, da. De-acuma sunt Cavaler.

– Fiţi dârz, îi şopti Kerns, simţindu-l cum se-nmoaie.

Porţile cele mari se deschiseră scârţâind şi vreo doisprezece oameni se grăbiră să-l întâmpine şi să-l studieze. Se-ntorsese prinţul lor! Se-nclinară-n faţa lui ca altădată, iar Cavalerul n-avu curajul să-i împiedice. Bucuroşi, slujitorii îi conduseră până la

palat într-o procesiune veselă, iar după ce el şi Kerns descălecară, se ocupară de caii lor.

– Ce bucurie să vă văd din nou, prinţe! spuse un bătrân, în timp ce-i strângea prieteneşte mâinile.

– Firmon? presupuse Santo, recunoscându-i bunătatea din ochi.

– Chiar el, Alteţă. Am ştiut eu c-o să mă recunoaşteţi chiar dacă am părul alb în cap şi pielea numai riduri. Inima mea se bucură că v-aţi întors, sire.

– Eu nu mai sunt un prinţ al Regatului Fal, Firmon, îi spuse din nou cu blândeţe Santo. De-acum sunt Cavaler de Smarald.

– Tatăl dumneavoastră o să fie atât de încântat să vă revadă! Urmaţi-mă, vă rog!

Santo îi aruncă o privire obosită Scutierului său, dar îl urmă totuşi pe slujitor. El nu-şi mai amintea deloc de tablourile frumoase şi de tapiseriile în culori sclipitoare, care-mpodobeau mulţimea coridoarelor luminoase. Dar el n-avea decât cinci ani când plecase din Regatul Fal, în ţipetele disperate şi plânsetele mamei sale.

Firmon îi conduse până-n holul cel mare, unde familia regală servea cina, înconjurată fiind de demnitari în tunici de mătase. Un atac al duşmanilor n-ar fi aruncat mai multă consternare asupra celor adunaţi în jurul mesei, ca atunci când bătrânul servitor le anunţă bucuros întoarcerea prinţului Santo.

O tăcere grea căzu peste sala, până atunci însufleţită, iar Santo hotărî să intervină imediat, ca nu cumva cineva să leşine. Înaintă până la masa principală, unde stăteau tatăl său, Regele Levon, mama sa, Regina Affe, şi fratele său, prinţul Patsko, cu câţiva ani mai mare ca el. Toţi îl contemplau cu uimire, dar Cavalerul nu ştia dacă întoarcerea sa sau platoşa verde îi lăsase pe toţi cu gura căscată.

– Sunt Cavalerul Santo de Smarald, iar el este Kerns, Scutierul meu, declamă el cu mândrie. Solicit o audienţă Maiestăţii Sale, suveranul Regatului Fal.

Regina scoase un ţipăt, sări de pe scaunul ei şi alergă să se arunce în braţele fiului regăsit. Coşmarul de care Santo se temuse atât era pe cale să se materializeze. El împinse uşor femeia care plângea de bucurie în braţele lui şi-o privi fix descumpănit, dezorientat, neştiind ce să facă s-o calmeze.

– Ştiam c-o să te-ntorci, suspină Affe. I-am spus mereu tatălui tău că trebuie să-ţi reiei locul printre noi.

– Nu m-am întors să trăiesc în Fal, mamă, încercă el să-i explice.

Se întoarse apoi spre tatăl său cu o privire care implora. Regele Levon îi invită imediat pe Santo şi pe Kerns la masă şi, cu un gest discret, făcut cu mâna, îl rugă pe Firmon s-o conducă pe soţia sa la locul ei.

Eliberat dintre tentaculele mamei, Cavalerul luă loc alături de Levon, iar de-a stânga lui se aşeză şi Kerns. *Vă iubeşte foarte mult, Maestre,* observă ucenicul. *Prea mult,* îi răspunse Santo, zâmbind uşor.

Sătui după o masă copioasă, alcătuită din fripturi, pâine proaspătă, legume şi fructe de tot felul, Cavalerul şi ucenicul lui îl urmară pe rege şi pe curteni într-o sală personală de audienţe. Levon era un bărbat impresionant cu hainele sale din satin strălucitor, ce purta pe cap un turban aurit de care era prins şi sclipea cel mai mare safir de pe tot continentul. Semăna mult cu Santo, având aceiaşi ochi negri, ale căror adâncimi nimeni nu le putea sonda, cu pomeţi proeminenţi şi tenul uşor bronzat.

– Ai devenit un luptător mândru, aprecie Levon, studiindu-şi fiul din cap până-n picioare. Lucrurile s-ar fi petrecut altfel dac-ai fi rămas aici.

Santo observă liniştea prudentă care se lăsă. El ştia că tatăl său făcea aluzie la dragostea sufocantă care i-o purta regina şi care l-ar fi-mpiedicat să-şi dezvolte talentele.

– Ce-aş putea eu face pentru Cavalerii de Smarald? se nelinişti, curios, regele.

Santo îi povesti ce se petrecuse la Shola şi-i împărtăşi neliniştea Ordinului în ce priveşte o a doua invazie.

– Oamenii din Regatul Zenor au nevoie de sprijin să poată instala un sistem eficace de apărare, înainte ca duşmanii să dea din nou năvală, trase concluzia Santo.

Levon îşi consultă din priviri consilierii. Nici unul dintre ei nu se opuse cererii Cavalerului. Îl asigurară deci pe Santo că Regatul Fal va întinde o mână de ajutor vecinilor săi, imediat ce va începe recrutarea muncitorilor. Cavalerul le mulţumi în numele întregului continent Enkidiev.

– Mi-ar plăcea, fiule, să-mi accepţi ospitalitatea, adăugă Levon. Cavalerii au şi ei nevoie de odihnă, nu-i aşa? Du-te fără teamă, o să am grijă ca regina să nu te deranjeze...

Santo se conformă dorinţei regelui, chiar dacă el nu credea că e o idee bună. Cavalerul şi Scutierul său îl urmară pe-un servitor până-n aripa castelului rezervată invitaţilor de marcă. Abia când fură, în sfârşit, singuri într-o cameră bogat împodobită cu covoare moi şi mătăsuri, Santo începu să se destindă. Se uită apoi îndelung la ucenicul lui.

– Poţi să vorbeşti liber, îi spuse el acestuia.

– Tatăl vostru este curios de amabil în comparaţie cu cel al lui Bridgess! exclamă Kerns, aşezându-se pe patul moale.

– Fal nu nutreşte intenţii belicoase ca Regatul Perlei, îi explică Maestrul, desfăcându-şi centura şi punându-şi sabia şi pumnalul pe un bufet. Seamănă mai degrabă cu Regatul Zenor, unde oamenii au braţe de oţel şi inimi de aur.

– Sunt fericit să călătoresc astfel cu voi, Maestre. Învăţ multe despre Enkidiev.

– Şi eu sunt încântat să fii cu mine, căci astfel învăţ multe despre firea ta.

Când palatul se linişti şi, după ce toţi se retraseră în apartamentele lor, Santo îi făcu cu ochiul ucenicului său şi îl

încurajă să-l urmeze-n liniște. În vârful degetelor, îl conduse pe Kerns în măruntaiele palatului, acolo unde unul dintre primii regi ai statului Fal pusese să se sape un bazin în însăși stânca falezei, bazin care se umplea cu o apă caldă, binefăcătoare.

Copilul o încercă cu degetele și fu surprins de temperatura ei plăcută. Santo îi explică atunci că palatul se afla pe o falie vulcanică ce urca spre nord, ea încălzind izvorul subteran care curgea în acest loc. Își scoase tunica și alunecă în bazin. Fără măcar să ezite, Kerns îl imită.

– Când eram copil, veneam aici pe la mijlocul nopții, îi povesti Santo, apa caldă destinzându-i mușchii.

– Și fratele lui mai mare venea întotdeauna să-l întâlnească, adăugă o voce în spatele lor.

Maestru și ucenic se-ntoarseră deodată și-l văzură apropiindu-se pe prințul Patsko înfășurat într-un pled. Îl lăsă să cadă pe jos și sări în apă alături de ei. Kerns, care nu descoperi nici o suspiciune în sufletul maestrului său, se destinse. Prințul își strânse cu dragoste în brațe fratele.

– Niciodată nu m-am gândit că ne vom regăsi aici într-o zi, spuse Patsko, bătându-și prietenește fratele pe umăr.

La fel ca mezinul familiei, prințul Patsko avea părul și ochii negri, dar era mai înalt și mai slab. Kerns îl sondă rapid, dar numai dragostea și înțelegerea aveau loc în sufletul lui. Când tatăl său îi va ceda tronul, el avea să devină un rege foarte bun.

– Vreau ca tu să afli primul, Santo, îi spuse vesel prințul. Tata a hotărât să mă însoare cu o prințesă.

– Înainte chiar de-a ajunge rege?

– Vrea neapărat nepoți, înainte să fie prea bătrân să se bucure de ei.

– Și cine este fericita aleasă?

– Prințesa Christa din Regatul de Rubin.

– Dar este sora lui Wellan, șeful nostru! strigă Santo.

– Într-adevăr? O cunoști?

– N-am avut onoarea.

– Păcat... În concluzie, trebuie să ne căsătorim în prima lună a anotimpului cald. Eu însumi n-am văzut-o niciodată, dar se spune că are păr de aur precum grânele coapte, iar ochii-i sunt de culoarea cerului de vară.

– Mă bucur mult pentru tine, Patsko, şi vă urez o duzină de copii blonzi.

– Şi tu? Arzi cumva de dragostea unor ochi frumoşi? Cavalerii se pot căsători, sau sunt condamnaţi la celibat?

– Ne putem căsători şi chiar suntem îndemnaţi s-o facem, dar numai după ce primii noştri Scutieri au să fie învestiţi Cavaleri.

– Dar copilul acesta n-are decât vreo zece ani!

– Pe copilul acesta îl cheamă Kerns şi va fi sub tutela mea încă vreo şapte sau opt ani.

Prinţul se uită la fratele lui mai mic cu o privire plină de tristeţe în care se amesteca şi mânia. De ce drept uza magicianul ăsta odios, care cerea unui bărbat să aştepte tot acest timp înainte să cunoască fericirea în braţele unei femei? Santo îi ghici gândurile.

– Un Cavaler de Smarald nu este un bărbat obişnuit, Patsko, şi nu duce nici măcar aceeaşi viaţă. Eu nu mă aştept într-adevăr la ceea ce tu numeşti implicarea mea în Ordin, dar vreau ca tu să ştii că sunt fericit şi n-aş schimba această viaţă pentru nimic în lume.

– Dar n-o să te însori într-o zi? insistă prinţul.

– Dacă o să-ntâlnesc o femeie care să-mi facă inima să bată mai tare, da, am să mă-nsor.

Cu toată această confirmare, Patsko nu păru convins de sinceritatea lui Santo. Dar, nedorind să strice întâlnirea aceasta neaşteptată, vorbiră despre altele şi-şi amintiră de timpurile bune.

23

DIN NOU ÎN REGATUL DE RUBIN

Aproape o zi întreagă, înainte să ajungă în primul sat, Wellan şi Bridgess călăriră de-a lungul pădurilor şi câmpiilor Regatului de Rubin. Acolo, agricultura juca un rol mai mic decât în Regatul de Smarald, unde pământurile cultivate se-ntindeau cât vedeai cu ochii. Oamenii din ţara aceasta erau mai mult vânători şi singurele pământuri cultivate se găseau în apropierea castelului, în partea de răsărit. Restul ţării era parţial acoperit de păduri mari şi lacuri mici în care se găseau peşte şi vânat din belşug.

„Este o ţară minunată. Este răcoare, iar aerul miroase plăcut", gândi Bridgess. În locurile acestea ea nu resimţea nici animozitate, nici mânie, numai iubire de viaţă şi natură.

Marele Cavaler şi ucenica lui îşi aşezară corturile într-un luminiş, pe malul unui lac mic. Wellan pregăti cina şi o puse pe focul pe care îl aprinsese Bridgess, apoi mâncară în tăcere. Între maestru şi Scutier, mesele erau momente binecuvântate, în care ei îşi deschideau, prin telepatie şi fără rezerve, sufletul unul în faţa celuilalt. În seara aceea Bridgess descoperi un colţişor trist şi întunecat în adâncul sufletului Cavalerului, dar, când voi să-l întrebe despre el, se-nchise ca o scoică.

– Maestre, voi puteţi să-mi spuneţi tot ce-aveţi pe suflet. E de datoria mea să vă susţin şi să vă ajut.

– Ştiu, Bridgess, dar eşti încă prea mică şi tristeţea pe care-ai resimţit-o la mine este emoţia unui adult.

Se-ndepărtă şi se aşeză pe malul lacului. Perplexă, Bridgess îl privi cum îşi încrucişează picioarele lungi şi se pierde cu privirea în strălucirile de-argint ale lunii, reflectate în apă. Cunoştinţele ei despre adulţi se limitau la servitorii Regelui Smarald Întâiul şi la magicianul Elund, ceea ce n-o ajuta nicidecum să-nţeleagă stările sufleteşti ale maestrului său. Iar să-i sondeze sufletul nici nu se punea problema, căci ar fi fost o greşeală capitală din partea unui Scutier. Se mulţumi deci să-l observe şi să se încredinţeze că nu-l paşte nici un pericol. Pierdut în gândurile lui, Cavalerul stătu cam vreo oră, apoi veni şi se-nfăşură în pătura de lângă foc. Simţi privirea neliniştită a lui Bridgess, culcată la câţiva paşi de el, dar nu putea încă să i se mărturisească.

Dimineaţa, tristeţea lui Wellan părea că şi-a luat zborul. Se spălară în grabă în lac şi-şi continuară drumul spre castelul de Rubin, călărind de-a lungul malului râpos. Fortăreaţa le apăru imediat ce ocoliră o pădure. Era o construcţie simplă, dreptunghiulară, lipsită de turnuri. Pe creneluri nu se putea vedea nici măcar silueta vreunei santinele. „Oare oamenii aceştia n-au duşmani?“ se întrebă Bridgess, surprinsă. Amândoi trecură prin porţile cele mari, fără ca nimeni să-i întrebe ce caută pe-acolo. Din contră, locuitorii păreau să-l cunoască pe Wellan şi-i zâmbeau cu plăcere, chiar dacă el părăsise castelul de vreo cincisprezece ani. Se opriră în faţa palatului, centru al întregii fortificaţii, iar argaţii veniră imediat să se-ngrijească de caii lor.

– Sunt Cavalerul Wellan de Smarald şi ea este Bridgess, Scutierul meu. Înştiinţaţi-l pe Regele Burge că vreau să-i vorbesc.

Feţele servitorilor se luminară şi mai mult, iar unul dintre ei o luă spre interiorul castelului, alergând. Marele Cavaler era convins că evidenta asemănare fizică cu tatăl său îi uimea pe toţi. Slujitorul veni să-i caute după câteva minute, cu toate că Wellan nu avea nevoie de-un ghid. Îşi amintea de fiecare piatră,

de fiecare tablou, de fiecare sfeşnic, ca şi cum n-ar fi părăsit niciodată acest spaţiu. O luară pe nişte coridoare interminabile, care celebrau vânătoarea, cu piei de animale întinse pe pereţi şi capete împăiate de animale aşezate deasupra uşilor. Bridgess îşi înghiţi o strâmbătură de dezgust, să nu-l supere pe maestrul ei, născut în această ţară, şi-şi coborî privirile în jos, să nu mai vadă acei ochi transparenţi, care parcă-o urmăreau trecând.

Spre surpriza lui Wellan, fură conduşi în apartamentele Reginei Mira. Înaltă şi subţire, pielea ei era albă ca zăpada. Faţa-i severă era încadrată de-un păr negru şi lung, iar ochii albaştri îi trădau neliniştea. Mama lui îl primi cu aceeaşi răceală cu care-l primea şi altădată. Dar ea nu mai avea în faţă pe băiatul mic şi năzdrăvan care fusese, ci pe bărbatul în toată firea în care el se transformase, care nu-i mai îngăduia să-l bată. Se-nclină respectuos, aşteptând ca ea să-i vorbească.

– De ce vrei să-l vezi pe tatăl tău? îi aruncă ea, într-un târziu, din vârful buzelor.

– Trebuie să-i aduc la cunoştinţă o cerere a Cavalerilor de Smarald, Alteţă, o informă el cu o voce neutră.

Un moment lung regina îşi studie fiul, apoi îşi opri privirea asupra fetiţei care-l însoţea, încruntând din sprâncene.

– Când am devenit bunică?

– Bridgess nu este fiica mea, ci Scutierul meu.

– Smarald Întâiul nu ezită să-ncredinţeze fetiţe unor bărbaţi de vârsta ta? izbucni ea vizibil indignată.

– Cavaleri, Maiestate. Bărbaţi cinstiţi şi corecţi. Trebuie să vă cer permisiunea să vorbesc cu regele?

– Tatăl tău e plecat la vânătoare. Se va întoarce pe la apusul soarelui. Voi da poruncă să vi se pregătească odăi care să vă stea la dispoziţie. Vă veţi odihni acolo, aşteptându-l.

Făcu semn cu mâna unei servitoare şi le-ntoarse spatele, încheind acest schimb de cuvinte cât se poate de rece. Mira era frumoasă, inteligentă şi elegantă, dar nu-şi arăta niciodată

sentimentele. Wellan nu ştia dacă ea se comporta tot aşa şi cu tatăl lui, dar era sigur că nu fusese o mamă bună pentru el. Îi făcu semn lui Bridgess s-o ia înaintea lui şi urcară la etaj, slujitoarea conducându-i până la odăile oaspeţilor, care aveau balcoane foarte mari construite deasupra râului Sherida. Fetiţa îşi aduse lucrurile şi intră în camera maestrului ei, în pofida protestelor servitoarei. Wellan îşi lăsă bagajul şi armele şi ieşi pe balcon. Văzând că îndemnurile ei nu o clinteau pe copila blondă din convingerile ei, slujnica lăsă totul baltă şi le-ntoarse spatele, foarte hotărâtă s-o informeze pe stăpână asupra comportamentului acesta scandalos.

– Ţara voastră vă lipseşte, maestre? vru să ştie Bridgess.

– Nu, afirmă Marele Cavaler, cu ochii pironiţi pe piscurile vulcanice, aflate de partea cealaltă a râului. N-am trăit aici destul de mult timp să-mi fi lăsat inima pe-aceste meleaguri.

– Deci nu asta vă-ntristează.

Wellan se-ntoarse deodată spre ea şi-i aruncă o privire grea, de avertisment. Oare n-o prevenise, cu puţin timp în urmă, că nu discută acest subiect? Ea-i răspunse cu un zâmbet provocator. N-ar fi servit la nimic să-şi amintească dacă, la vârsta ei, el avea aceeaşi atitudine faţă de Elund.

– Ce-o să facem până la apusul soarelui, când se va întoarce regele? întrebă ea, doar să destindă un pic atmosfera.

– Ştii să înoţi?

– Mă descurc!

Wellan îşi dădu jos platoşa şi-i ceru să-l urmeze. Se adânciră din nou în mulţimea de coridoare pline de orori. Servitorii se înclinau în faţa Cavalerului şi-i spuneau cuvinte de bun sosit, dar lui nu-i păsa. Era din nou adâncit în gândurile lui.

Ieşiră din incinta castelului şi-o luară spre râu. Oprindu-se pe mal, îşi puse mâinile pe şolduri şi studie cu atenţie împrejurimile. Pe-aici albia râului era lată, iar curentul apei, lent. Era răcoare, dar Cavalerul părea hotărât să înoate. Se-ntoarse spre

Bridgess. Ea pusese un genunchi jos, cerând astfel permisiunea să vorbească liber. Wellan înclină uşor capul, pentru a i-o acorda.

– Consider periculos obiceiul de-a vă-nchide astfel în gândurile voastre, îi semnală copila. Oricine ar putea să vă atace prin surprindere.

– Când gândesc, crezi că mă rup de lumea exterioară? zâmbi Cavalerul.

– Într-adevăr!

Atunci Cavalerul îi numi pe toţi cei cu care se-ntâlniseră atâta timp cât merseseră spre râu şi-i recită chiar şi ce-i spusese fiecare. Bridgess era mai mult decât uimită, iar maestrul ei n-o puse mai mult în încurcătură.

– Urmează-mă, îi porunci el, scoţându-şi cizmele şi tunica.

Intră în râu, îmbrăcat doar cu pantalonul. Bridgess îşi scoase şi ea cizmele şi constată că apa era mai puţin rece decât îşi închipuise. Cu o mişcare graţioasă, Cavalerul dispăru în apă. Ea respiră profund şi plonjă după el. Apa era atât de clară, încât îl observă imediat. Wellan înota printre alge, speriind bancurile de peşti argintii, şi alunecă într-o crevasă, aflată în malul opus. Fetiţa îl imită, chiar dacă începea să se sufoce. Luându-şi elan, urcă spre suprafaţa apei, iar ea bătu puternic din picioare să-l ajungă. Când capul îi trecu de suprafaţa apei, ea se grăbi să-şi umple plămânii, care-i ardeau, cu aer proaspăt.

Cavalerul o aştepta, stând pe-o stâncă plată, într-o peşteră minunată de cristal. Privind fermecată în jurul ei, Bridgess se căţără alături. Raze difuze de soare loveau patul râului şi se reflectau pe pereţii peşterii, aprinzând miliarde de scântei strălucitoare pe nişte ziduri sticloase.

– E de-a dreptul magic... şopti copila, aşezându-se lângă maestrul ei.

– E refugiul meu secret, îi mărturisi Wellan, pentru că aici pot să fiu singur cu mine, atunci când am nevoie de împăcare şi linişte.

– Îmi faceţi o mare onoare, împărţindu-l cu mine, maestre.

Meditară împreună în acest paradis subteran, apoi se-ntoarseră la palat, unde slujitoarele îi înveliră în pleduri şi le uscară hainele. Le aprinseră chiar focul în cameră şi ei se încălziră mult timp la lumina flăcărilor reconfortante. Apoi Wellan o lăsă pe Bridgess să-i pună platoşa, să-i fixeze capa pe umeri şi să-i lege părul pe ceafă, ceea ce îi făcea mare plăcere fetiţei. Cavalerul dorea ca familia lui să-l vadă în toată splendoarea lui. Îşi fixă centura de piele în jurul taliei şi se asigură că sabia şi pumnalul cu lama scurtă şi lată îi atingeau şoldul.

Fură conduşi până în marea sală a Castelului de Rubin. Regele Burge, care-şi revedea fiul prima dată după cincisprezece ani, soţia sa şi curtea lor, îşi îmbrăcaseră toţi hainele de gală. Prinţesa Christa îşi pusese cea mai frumoasă rochie de satin bleu, dar nu purta nici o bijuterie, voind astfel să-i arate lui Wellan că, în timpul absenţei sale, crescuse în frumuseţe şi în înţelepciune deopotrivă. Voia să-i dovedească de asemenea că rămăsese simplă şi cinstită. În ce-l priveşte pe fratele ei, Stem, acesta nu ştia ce să creadă despre agitaţia bruscă ce se iscase. Pentru el niciodată nu-şi dăduseră atâta interes. În copilărie, cei doi prinţi fuseseră foarte apropiaţi, dar Stem îl invidia pe Wellan, care fusese ales să devină Cavaler de Smarald.

Servitorii deschiseră uşile sălii, care îi păru neschimbată lui Wellan. Mobilele se aflau exact în acelaşi loc, tapiseriile şi panaşele animalelor la fel, chiar şi torţele. Se opri în faţa regelui, nu fără să fi observat uimirea şi admiraţia care se succedau pe faţa lui.

– Când mi s-a spus că eşti aici, am refuzat mai întâi să cred, declară Burge, cu vocea lui răsunătoare. Dar eşti aici, în faţa ochilor mei, şi eu sunt mândru să te primesc la masa mea. Fii bine-venit acasă, fiule! Apropie-te, vino şi stai jos!

Wellan o lăsă pe Bridgess să treacă în faţa lui şi îi spuse să se aşeze alături de el. Văzând aceasta, regele vru imediat să ştie cine

era ea şi Cavalerul îi explică rolul Scutierilor în Ordin. Impresionată că se află în familia maestrului ei, fetiţa nu rosti nici un cuvânt pe tot parcursul cinei, mulţumindu-se să observe ce se petrecea în jur, în timp ce Wellan explica scopul vizitei sale, începând cu masacrul din Shola şi trecând prin războiul care distrusese aproape Regatul Zenor.

Dacă Regele Burge aproape că-i sorbea cuvintele de pe bùze, regina mânca fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Christa nu-l asculta nici ea, probabil, dar îl privea cu foarte mare admiraţie. Doar Stem, prinţul moştenitor, părea contrariat de întoarcerea lui. Bridgess îi sondă sufletul şi simţi profunda gelozie care sălăşluia în el. Stem invidia la fratele său marea lui asemănare cu tatăl lor, statura şi amploarea muşchilor puternici.

Simţind aceasta, Wellan puse imediat mâna lui mare pe cea a Scutierului său, arătându-i că trebuie să-nceteze imediat ancheta telepatică.

– Voi trimite oameni în Regatul Zenor, hotărî Burge, după ce ascultase discursul fiului său.

– Şi cine ne va apăra regatul? se opuse cu violenţă Stem.

– Nu voi trimite soldaţi, ci doar muncitori, desigur, preciză regele.

– Şi dacă bestiile monstruoase o să meargă pe alt drum?

– Nu pot să vină decât pe mare, îl asigură calm Wellan.

– Acum, când ai devenit Mare Cavaler, ştii şi ce se-ntâmplă în capul duşmanilor noştri? Poţi chiar să prezici şi în ce loc au să ne-atace? întrebă cu dispreţ prinţul moştenitor.

– Nu, admise Wellan, care nu dorea deloc să se certe cu fratele său. Mă ajută posibilitatea de-a deduce, ca de altfel pe toţi bunii războinici. Am devenit un expert în multe domenii, Stem. Aşa s-au format Cavalerii de Smarald.

– Sunt pregătiţi să pună stăpânire pe alte regate şi să le detroneze regii, vrei să spui, se enervă prinţul.

– De-ajuns, Stem! tună Burge, cu faţa stacojie.

– E-o poveste veche, preciză Wellan, păstrându-şi calmul. Noi suntem diferiţi de primii Cavaleri de Smarald. N-ai nici un motiv să te simţi ameninţat.

Spumegând de furie, prinţul plecă de la masă. Ofensat, Regele Burge îl somă să revină, dar Stem, tot atât de încăpăţânat ca ceilalţi membri ai familiei regale din Regatul Rubinului, se făcu că nu-l aude.

– Am să-i vorbesc mai târziu, îl asigură Wellan, fără ranchiună. Stem este un om inteligent şi-o să m-asculte.

Tatăl său se uită neîncrezător la el, privire pe care Cavalerul se prefăcu că n-o vede. Nu mai avea nimic din copilul rebel pe care-l concepuse, gândi regele, observându-l în linişte pe Wellan. În faţa lui nu mai era băieţelul năzdrăvan care fugea urlând prin palat, refuzând să-şi încalţe cizmele, copilul blond, care voia mereu să-l însoţească la vânătoare, dar care se-mpotrivea cu sălbăticie să taie animalele vânate de el.

– E straniu pentru bătrânul tău tată să te vadă atât de disciplinat deodată, spuse el într-un târziu. Nu credeam că magicianul acesta va reuşi să te potolească. Eram convins că o să te trimită înapoi în Regatul de Rubin, cu o listă lungă de doleanţe.

Un zâmbet scurt întinse buzele Cavalerului, în timp ce-şi amintea primele luni petrecute la Castelul de Smarald. Într-adevăr, Elund îl corectase mult mai des decât pe camarazii lui.

Odată masa terminată, Wellan îşi trimise Scutierul să-l aştepte în camera lor, iar el plecă pe coridoarele castelului în căutarea fratelui său, însă o întâlni prima dată pe sora lui. Ieşind din apartamentele ei, îi blocă trecerea. Amintirea pe care el o păstra despre Christa era cea a unei surori mai mari cumsecade, care primea întotdeauna cu graţie şi reţinere complimentele părinţilor ei, în timp ce el înghiţea doar mustrări din partea lor.

– N-am să te reţin mult timp, i se adresă ea cu vocea ei dulce. Voiam doar să-ţi spun că mă voi mărita în curând cu Prinţul Patsko din Regatul Fal.

– Sunt fericit s-o aflu!

– Şi-aş mai vrea să ştii că sunt mândră de ce-ai devenit, Wellan. E păcat că ţara asta minunată are să fie moştenită de Stem.

– Eu ştiu că el are să fie un rege bun, îl apără Cavalerul. Şi apoi nimic nu dovedeşte că eu aş fi acelaşi om, dacă aş fi crescut aici, Christa. Ştii unde l-aş putea găsi pe Stem?

– Când este supărat se ascunde în cabana pe care aţi construit-o pe malul râului. Nu-i aşa că are atitudini de om matur?

– Mai reuşeşte să intre încă? se miră Wellan.

Ea ridică din umeri şi intră în apartamentul ei. Wellan îşi continuă rapid drumul până la capătul coridorului şi aruncă o privire pe fereastră. În semiîntuneric se puteau observa doar contururile cabanei, din lemn brut, agăţată tot pe crengile unui stejar bătrân. Pe el şi pe Stem îi ajutaseră şi servitorii s-o construiască, dar Wellan nu putuse profita de acest refugiu, destinul lui chemându-l în Regatul de Smarald.

Luă una dintre torţele agăţate pe perete şi ieşi din palat. De la rădăcina stejarului văzu picioarele fratelui său care atârnau în gol.

– Stem! îl strigă el, încercând să păstreze un ton prietenesc.

– Întoarce-te în ţara ta de Cavaleri! bombăni celălalt. N-avem nevoie de tine aici!

– Mâine-dimineaţă plec!

Prinţul de Rubin continuă să păstreze o tăcere îmbufnată.

– Cavalerii de Smarald nu sunt pregătiţi pentru a se urca pe tron, pledă în continuare Wellan. Suntem războinici, soldaţi şi magicieni. Rolul nostru este acela de a proteja tot continentul, nu doar o singură ţară!

Tot nimic.

Totuşi, Wellan nu-şi amintea despre fratele său să fi fost atât de încăpăţânat. În copilărie fusese chiar eroul lui, fiind mereu acela care avea cele mai bune idei să-i enerveze pe părinţi.

– În după-amiaza asta m-am dus până în caverna de cristal, încercă o ultimă tentaţie Cavalerul.

În deschizătura uşii apăru capul plin de păr buclat al fratelui său.

– Ţi-ai mai amintit? murmură el de-a dreptul uimit.

Wellan ridică uşor capul. Deodată, cu toate că purta o platoşă cu pietre preţioase, lui Stem i se păru că şi-a regăsit fratele de cinci ani.

– Dar tu nu erai decât un puişor când ne-am dus acolo!

– Un puişor dotat cu o memorie excelentă, îl corectă el. Şi-mi amintesc de tot ce am făcut aici.

Cei doi fraţi se uitară lung unu la altul, apoi Stem sări jos cu multă uşurinţă. Cavalerul îl sondă şi observă în sufletul lui o tristeţe asemănătoare cu a lui. Merseră şi se-aşezară pe malul Seridei şi Wellan înfipse torţa în apropierea lor, lumina ei învăluindu-i într-un cocon de intimitate.

– Să ştii că nu este deloc uşor să fii tu, se lamentă Stem.

– Să fii eu...? repetă stupefiat Cavalerul.

– Tata pe tine voia să te vadă pe tron, nu pe mine. Dar mama a hotărât altfel şi te-a trimis să-ţi exersezi magia pe alte meleaguri. Mereu îmi repetă că tu aveai deja stofă de rege de la vârsta de cinci ani şi că precis ai devenit conducător de oameni. Ca să mă lase un pic în pace încerc să fiu tu, dar asta mă înnebuneşte... Şi-acum, că te-a văzut în costum de Cavaler, are să-mi facă viaţa imposibilă.

– Lucrul cel mai important pe care ni l-au sădit în minte la Castelul de Smarald este să fii tu însuţi. Se pune accentul pe forţele noastre şi pe calităţi, în timp ce, pentru a ni le corecta, ni se subliniază şi defectele.

– Tu? Defecte? râse în hohote Stem.

– Sunt coleric şi mi-e greu să-mi stăpânesc emoţiile. Dar, în cea mai mare parte a timpului, am hotărât să nu mi le exprim. Magicianul de Smarald, care are puterea să citească-n toate inimile, m-a ajutat să-mi accept toate slăbiciunile şi m-a îndemnat să trec peste ele. Suntem protectorii continentului, Stem, dar suntem şi fiinţe umane.

Wellan îşi puse braţul în jurul umerilor fratelui său şi-l strânse-n braţe cu dragoste. Sondându-i din nou sufletul, fu fericit să constate că se liniştise. Cei doi bărbaţi se-ntoarseră împreună la palat şi se despărţiră în faţa camerei Cavalerului. Bridgess adormise ghemuită într-un fotoliu moale, pe care-l trăsese la fereastră. O luă în braţe şi-o duse-n camera pregătită pentru ea. Nici nu se punea problema să impacienteze toată slujitorimea castelului, păstrând-o pe lângă el. O puse pe pat, o acoperi şi-o sărută pe frunte. Înainte de-a închide-ncet uşa, mai puse şi nişte buşteni în vatră.

Dar când deschise uşa propriei camere, înlemni pe prag, căci pe patul lui o văzu aşteptându-l pe Fan din Shola. Purta o tunică albă, care strălucea ca şi cum ar fi fost ţesută din lumină, iar părul ei argintiu cobora în bucle grele pe umeri. Wellan închise uşa în urma lui, simţind cum i se vindecă toate rănile sufletului.

Regina se ridică şi-i veni în întâmpinare, rochia ei plină de lumină fluturând împrejurul corpului. Cu pasiune, Wellan o luă în braţe, iar buzele lor se atinseră, căci el nu încetase să viseze la acest sărut de când petrecuseră prima lor noapte împreună. Fan îl ajută să desfacă curelele platoşei şi s-o scoată, lăsând-o să cadă pe duşumea, apoi îi desprinse şi centura. Sabia şi pumnalul avură aceeaşi soartă şi Wellan se grăbi să-şi dea jos şi tunica.

Degetele lungi ale lui Fan îi înfiorară pielea şi el închise ochii, prins de-o dulce ameţeală, rugând-o pe zeiţa Regatului de Rubin să oprească timpul. Ştia că Fan nu este decât o fantomă, dar el o iubea şi avea nevoie de ea. Înflăcărată, ea îl trase spre pat. Neascultând decât de pasiunea lui, făcură dragoste, fără să

schimbe un cuvânt, fără ca un singur cuvânt să fie pronunţat. Odată simţurile potolite, Wellan o strânse în braţe, să nu-i mai poată scăpa niciodată. Regina îşi frecă vârful nasului de urechea lui şi această mângâiere fugitivă îi făcu plăcere.

– Soldaţii Împăratului Negru s-au întors învinşi, iar stăpânul lor este furios, murmură ea.

Wellan ieşi brusc din toropeala sa, lovit de importanţa acestei informaţii. Războiul stătea să înceapă?

– El vrea să organizeze o nouă expediţie s-o găsească pe Kira, adăugă Fan, confirmându-i temerile.

– Când vor fi aici? se nelinişti Cavalerul.

– În lumea voastră, peste câteva săptămâni.

– Unde au să debarce?

– Încă nu ştiu nimic, dar am să vin din nou să vă spun.

– Veniţi ori de câte ori vreţi, chiar şi când nu aveţi nimic să-mi spuneţi! Vă iubesc, Fan!

Îi căută buzele şi le sărută cu devotament, apoi adormi, legănat de parfumul dulce al reginei sale. Dimineaţă, când razele soarelui îi încălziră faţa şi-l treziră, era deja singur. Se ridică deodată şi căută cu privirea prin toate colţurile. Nimic. Nici măcar o urmă a parfumului ei îmbătător. Cât timp are să se mai scurgă înainte ca ea să se-ntoarcă? Cât timp are să mai trăiască o dragoste de neatins? Lacrimi arzătoare începură să curgă pe obrajii lui, fără ca el să le poată opri, din care cauză îşi acoperi faţa cu palmele. Pe Bridgess o simţi abia când se aşeză pe patul lui.

– Maestre? se-ngrijoră ea. Sunteţi rănit?

– Mai mult decât are să ştie cineva vreodată... murmură Cavalerul cu un suspin.

Ea izbuti să-i desprindă mâinile de faţă, să-i şteargă lacrimile, în timp ce-i sonda sufletul, trecând peste regulile stabilite. Emoţia pe care o descoperi în inima lui Wellan îi era necunoscută şi o sperie prin puterea ei.

– Eşti prea tânără ca să-nţelegi ce simt, Bridgess, suspină el, înghiţindu-şi lacrimile.

– O femeie v-a făcut răul ăsta?

– De ce spui asta?

– Pentru că-i simt prezenţa în voi. S-ar spune că-i aici şi totuşi aici nu e. Este greu de explicat... Sunteţi îndrăgostit, maestre?

Wellan se uită la copilă, neştiind ce să-i răspundă. Niciodată nu-şi deschisese inima în faţa oricui, nici chiar în faţa fraţilor săi de arme, iar fetiţa asta intrase până aici, în pragul celui mai mare secret al lui, fără s-o poată îndepărta de el.

– Da, şopti el într-un suspin, dar femeia pe care-o iubesc a murit...

Ochii lui Bridgess se umplură de lacrimi şi ea îl îmbrăţişă, matern deja, trimiţându-i o undă de linişte, ceea ce-i făcu cel mai mare bine.

– Într-o zi o să găsiţi altă femeie pe care s-o iubiţi, îi şopti ea în ureche, fără să-şi slăbească îmbrăţişarea. Sunteţi aşa de frumos şi puternic! Nimeni nu poate să vă reziste mult timp.

Un moment Wellan se lăsă legănat de copil, apoi îşi găsi treptat stăpânirea de sine, ceea ce la el însemna că-şi încuiase sentimentele într-un colţ îndepărtat al inimii.

Respiră adânc şi-i spuse Scutierului său că vor pleca imediat, străduindu-se să ascundă informaţiile pe care i le dăduse Fan, sub aparenţa unei viziuni mistice, primite-n timpul nopţii. Bridgess ar fi vrut să refacă legătura care îi unise cu câteva minute înainte, dar Marele Cavaler se baricadase mai mult în turnul lui de gheaţă.

24

LOC DE ÎNTÂLNIRE

Wellan şi Bridgess călăriră fără-ncetare până-n Regatul de Jad. Fetiţa îşi urma maestrul, fără măcar să se plângă, chiar dacă picioarele o făceau să sufere. Ei nu se opriră decât o singură dată să adape caii, să se dezmorţească şi să-nghită ceva de mâncare, după care îşi reluară drumul până la fortăreaţa de Jad.

Trecură de-a lungul câmpurilor inundate, în care locuitorii regatului cultivau orez, cât şi prin imense plantaţii de bambus. Pentru că timpul nu aştepta, Wellan îi explică pe scurt lui Bridgess că aceşti bărbaţi şi femei creşteau viermi de mătase şi că produceau cele mai frumoase stofe de pe tot continentul Enkidiev. Îndemnându-şi caii la galop, se-ntâlniră cu mulţi ţărani care purtau pe cap pălării de paie, plate, ocupaţi să-şi umple cărucioarele cu produse ale pământului. La apusul soarelui, observară, în sfârşit, turnurile straniului castel, acestea formându-se din mai multe părţi suprapuse, şi având fiecare propriul acoperiş în formă de pagodă.

Pentru că noaptea căzuse deja, soldaţii ezitară să le deschidă, dar când îi văzu căpitanul lor şi mai şi recunoscu platoşa verde a Cavalerului, deschise el însuşi porţile fixate-n zidul cel înalt. Wellan şi Bridgess trecură prin faţa oamenilor uimiţi şi se-ndreptară spre cea mai impozantă construcţie a fortăreţei.

Descălecară şi-şi lăsară caii în apropierea porţilor sculptate ale palatului. Cu pasul lui de uriaş, Wellan merse drept spre

soldaţii care păzeau intrarea. Erau îmbrăcaţi cu nişte tunici simple, albe, iar la centură purtau o sabie.

Îi conduseră într-un salon mic, unde suveranul, înfăşurat într-o pelerină de mătase grea, acceptase să-i primească. Tânăr şi robust, Regele Lang îşi purta părul lung şi negru împletit pe ceafă şi, imperturbabil, îi săgetă cu privirea ochilor lui înguşti. „Seamănă cu Kerns", gândi Bridgess în timp ce se-nclina odată cu Wellan.

– Situaţia trebuie să fie într-adevăr foarte gravă, din moment ce un Cavaler de Smarald îndrăzneşte să scoale din pat, în mijlocul nopţii, un rege, spuse el, ridicându-şi o sprânceană.

– Îmi pare foarte rău, Maiestate, se scuză Wellan, dar timpul ne este calculat, aşa că permiteţi-mi să trec direct la subiect.

El îi expuse sumar situaţia din Regatul Zenor şi nevoia acestuia de voluntari pentru a putea împiedica invazia oamenilor-insectă.

– De câţi muncitori aveţi nevoie? se nelinişti regele, brusc alertat.

– Cel mai mare număr posibil.

– O să-mi conduceţi personal supuşii în Regatul Zenor?

– Nu, Maiestate. Trebuie să-i adun şi pe cei din Regatul Beril.

– Foarte bine. Voi proceda conform instrucţiunilor voastre. Vă rog să-mi acceptaţi ospitalitatea în noaptea asta.

Preţ de-o clipă, Wellan ezită şi Bridgess se temu că o să refuze şi că o să hotărască să plece direct spre Regatul Beril. Dar Cavalerul simţi oboseala ucenicei lui şi acceptă oferta monarhului din Regatul de Jad.

Li se pregăti rapid o cameră, iar fetiţa adormi imediat ce îşi puse capul pe pernă. Wellan se aşeză pe patul lui şi-o privi dormind. Ştia că o supunea unor eforturi supraomeneşti, dar n-avea de ales. Dacă nu se grăbea, în curând n-ar mai fi avut un continent pe care să-l apere.

Dis-de-dimineaţă, mâncară-n compania Regelui Lang, a Reginei Natta, precum şi a prinţilor. Wellan simţi potenţialul

magic al celui mai mic, dar, nefiind în misiune de recrutare, mulţumi familiei regale pentru găzduire şi părăsi palatul. Sări în şa şi aruncă o privire scurtă în spatele lui, să se-asigure că Bridgess îl urma. O zi de mers călare despărţea Regatul de Jad de cel de Beril, aflat în apropierea munţilor din preajma Pădurii Interzise, făcând misiunea cailor cât se poate de grea.

La fel ca în ajun, ei nu se opriră decât o singură dată. Wellan era din ce în ce mai nervos, ca şi cum se temea că nu va putea să se-achite la timp de misiunea acordată. Nu vorbea şi părea că nu-l interesează nici măcar Scutierul lui. Bridgess chiar se-ntreba dacă-şi va da seama în cazul în care ea are să cadă frântă de oboseală.

Din momentul în care trecură frontiera, peisajul deveni dezolant. Trebuiră să treacă pe nişte serpentine strâmte, săpate în munte, care urcau mereu. Peisajul era stâncos, dar nenumăratele specii de flori cu culori vii răsăreau dintre pietre, înfrumuseţând muntele.

Pe nişte platouri mici, aflate la diferite înălţimi, ţăranii săpau canale de irigaţie, iar copiii păşteau turme de capre. Locuitorii Regatului Beril erau un popor paşnic, ce-şi petrecea cea mai mare parte din timpul lui muncind pentru agonisirea celor necesare traiului de zi cu zi.

Abia la mijlocul nopţii reuşiră să ajungă la Castelul de Beril. Niciodată Bridgess nu mai văzuse o fortăreaţă atât de mică, dar aceasta pentru că ea adăpostea numai familia regală. Având forma unui cub făcut din piatră brută, ea părea să nu aibă decât trei sau patru odăi. Nu-l găsiră acolo pe Regele Wyler şi ţăranii îi îndrumară spre focul cel mare care ardea în mijlocul satului.

– Este noaptea echinocţiului, le aminti un bătrân, pe-un ton în care se citea reproşul.

Wellan cunoştea bine toate sărbătorile religioase celebrate de fiecare dintre state, dar acum avea alte griji în cap. Îşi legară caii lângă fântâna din sat şi înaintară spre oamenii liniştiţi, strânşi în jurul focului. Beril era unul dintre singurele regate unde mai

rămăsese un magician. De altfel, acesta era chiar în preajma flăcărilor. Îmbrăcat într-o tunică lungă, roşie, care sclipea la lumina focului, el întindea braţele spre cerul înstelat. Cu o voce puternică, psalmodia incantaţii, în limba secretă a magilor, şi toţi locuitorii muntelui îl ascultau uimiţi şi temători, chiar dacă nu înţelegeau nimic din ceea ce vorbea. Dar Wellan, care cunoştea această limbă, îl lăsă să-şi termine rugăciunea către zeii din măruntaiele pământului şi să le ceară îndurarea pentru anotimpul cald care se apropia.

Fulgere de lumină albă îngălbeniră degetele bătrânului magician şi zburară deasupra oamenilor adunaţi lângă foc. Apoi magicianul le aruncă celor ce-l înconjurau o privire în care aproape că se citea nebunia.

– Am văzut lucruri înspăimântătoare în cer! strigă el cu o voce aspră. Enkidiev are să trăiască ceasuri grele în mâinile unui duşman vechi, ce vine dinspre mare!

– Nu şi în cazul în care Cavalerii de Smarald îl opresc! proclamă Wellan cu o voce care se auzi peste murmurele neliniştite ale sătenilor.

Toate capetele se-ntoarseră spre el, o adevărată apariţie ce se ivise parcă dintr-o altă lume cu platoşa lui verde şi pelerina unduind în jurul corpului său bine făcut. „Ştie întotdeauna cum să capteze atenţia auditoriului“, aprecie Bridgess.

– Sunt Cavalerul Wellan de Smarald şi am venit să cer ajutorul Regelui de Beril pentru a-i împiedica pe monştrii sângeroşi ai duşmanului să decimeze din nou populaţia continentului!

Din mulţime se desprinse un bărbat blond, care cu ochii lui albaştri, luminoşi şi sinceri se uită direct în cei ai Cavalerului.

– Sunt Regele Weyler, declară el, salutându-şi interlocutorul cu o mişcare a capului. Spuneţi-mi ce pot face?

Cu o voce puternică, pentru ca toţi sătenii să audă, Wellan le povesti despre masacrul din Shola. Femeile îşi adunară imediat pe lângă ele copiii, scuturându-se de oroare, în timp ce bărbaţii scoteau mândri pieptul în afară, fiind convinşi că vor trebui să

lupte. Munciseră din greu să ridice această țară și nu vor lăsa o rasă de insecte criminale să se bucure de ea. Magicianul își făcu loc prin mulțime și se opri în fața lui Wellan.

– Eu sunt magicianul Mori, spuse el, făcând o plecăciune adâncă. Astrele mi-au vorbit de-o luptă pe viață și pe moarte, dar rămân mute în ce privește sfârșitul ei. Asta mă neliniștește grozav, Cavalere Wellan.

Wellan îi raportă ceea ce Magicianul Elund văzuse pe cer și îi explică situația precară în care se afla Regatul Zenor. Mai mulți bărbați se ridicară dintr-o singură mișcare, să-și ofere serviciile Cavalerului. „Inimi nobile și generoase", se bucură Bridgess. Regele promise tot ajutorul necesar și-i invită la el pe maestru și pe ucenica sa. Wellan știa că aveau nevoie de-o noapte bună de somn, dacă voiau să se poată ține în șa până ce-și vor întâlni frații de arme în Regatul Zenor.

*

Cântecul cocoșului se mai auzea încă în curte, când ei își îndemnară deja caii spre soare-apune. Ajunseră în Regatul Zenor abia trei zile mai târziu și traversară tot satul în care nu mai rămăseseră decât femeile și copiii, bărbații fiind toți ocupați cu săpatul capcanelor. Recunoscându-i, femeile le aduseră apă de băut și plăcinte dulci pe care Bridgess le-nghiți cu poftă.

Cavalerul și Scutierul își duseră caii la adăpătoare, iar Wellan profită de asta să-și mai dezmorțească picioarele. Atunci văzu pentru prima dată-n viața lui un dragon. Plimbându-se printre case, el observă scheletul oribilei creaturi care făcuse ravagii în Shola.

Se apropie și-i dădu ocol, observându-i cu atenție toate articulațiile, încercând să-și imagineze cu ce-ar fi putut semăna monstrul în timpul vieții. Bergeau avea dreptate. Gâtul lui lung nu le permitea să-l atace fiind călare. Colții și ghearele lui se dovedeau a fi arme redutabile, ce puteau să sfâșie corpul unui om înainte ca acesta să apuce măcar să-și scoată sabia sau să

cumpănească lancea. În faţa lui era o maşină formidabilă de război, care asigura stăpânilor ei pătrunderea pe orice fel de teritoriu pe care doreau să-l cucerească. Fără-ndoială, capcanele rămâneau singura modalitate de a-i scoate din luptă.

Pe nesimţite, lividă, cu ochii pironiţi pe schelet, cu gura deschisă, neputând să articuleze un strigăt de groază, ce stătea să izbucnească, Bridgess încremeni lângă Wellan.

– Bridgess? se nelinişti Wellan.

– Aşa arată un dragon? articulă ea într-un târziu, cu vocea sugrumată.

– Da, ăsta-i un specimen, o asigură calm Wellan.

– Dar cum se poate apăra un om de-o asemenea fiară?

– Nu poate, aşa după cum am văzut la Shola cu propriii ochi. Singurul fel de a-o învinge este capcana.

– Aş fi preferat să nu văd niciodată un astfel de... monstru.

– Totuşi, Cavalerul care ştie împotriva cui se bate are un avantaj asupra inamicului său. Lucrurile riscă să se complice în săptămânile viitoare, Bridgess. Inamicul are să ne-atace în curând şi, cu toate că sunteţi Scutieri, nu sunteţi încă pregătiţi să luptaţi alături de noi pe câmpul de luptă. Atunci, ascultă-mă bine. Dacă luptele au să izbucnească-n curând, vreau ca tu să te afli la loc sigur fără să-ţi asumi vreun risc inutil.

– Dar, maestre...

– Cel mai mare serviciu pe care mi l-ai putea face în timpul unei bătălii este să-mi împiedici calul să fugă. Am nevoie să ştiu că oricând voi avea o poartă de ieşire.

Ea îi susţinu privirea de gheaţă în linişte, chiar dacă dorea să-i răspundă. Wellan îi surprinse imediat nemulţumirea.

– În curând ai să ai ocazia să lupţi alături de mine, Bridgess. Nu este decât o chestiune de timp. Acum, hai, vino! Trebuie să ne-ntâlnim fraţii de arme!

25

CAPCANELE DIN REGATUL ZENOR

La piciorul falezei Regatului Zenor erau instalate o mulțime de corturi. Văzându-le, sufletul lui Wellan se liniști într-o oarecare măsură. Muncitorii erau ocupați să sape gropi enorme în pământul ferm, acolo unde plaja se termina și unde mareea nu putea să le inunde. Se simți mândru când observă strălucind în depărtare platoșele verzi ale fraților lui de arme, care se-mpărțiseră pe diferite șantiere.

Marele Cavaler scrută faleza și observă serpentina săpată chiar în stânca ei, ce ducea spre terenurile joase. Se angajă pe ea cu grijă, după ce se asigură că Bridgess îl urmează. Abia era loc pentru un cal, iar peretele stâncos li se apropia periculos de picioare. Foarte încet, coborâră de pe faleză și, odată ajunși la piciorul ei, începură să galopeze în iarba moale spre grupul de corturi mici, așezate în rânduri strânse. La umbra unor copaci înalți din apropiere fusese construit, la umbră, un țarc pentru animale. Wellan și Bridgess scoaseră șeile și harnașamentul de pe cai și le dădură drumul printre ceilalți. Tocmai atunci îi văzură pe Bergeau și Buchanan, Scutierul lui, care, cu pași mari, le ieșeau în întâmpinare. Cei doi Cavaleri se strânseră în brațe sub privirile aprobatoare ale ucenicilor lor.

– Ați făcut progrese enorme! declară Wellan, apucându-i zdravăn brațul.

– Sosesc oameni din toate colţurile continentului să ne ajute! exclamă Bergeau, bucuros. Aţi fost teribil de convingători, nu-i aşa? Nu-ţi mai spun că şi vanitoşii locuitori ai Regatului Perlei au venit să ne dea o mână de ajutor!

Bridgess ridică o sprânceană, dar nu făcu nici un comentariu. Se născuse în această ţară, dar nu-şi amintea ca locuitorii ei să fi fost nişte vanitoşi. Bergeau o porni împreună cu Wellan în direcţia capcanelor, urmaţi îndeaproape de ucenicii lor. Spre miazănoapte erau pregătite deja mai multe gropi adânci, dar mai trebuiau săpate încă multe spre miazăzi. Wellan îi îmboldi pe muncitori să lucreze cu spor, apoi se-ntâlni cu Falcon şi Santo şi se interesă de ceilalţi camarazi ai lor.

– Dempsey şi Iason sunt la graniţa cu Regatul de Cristal. Înaintează încet, dar sigur spre noi. Chloe este undeva printre ruinele vechiului oraş, îngrijindu-se de zdrelituri, arsuri şi muşchi dureroşi. Peste câteva săptămâni vom avea mai multe capcane de câte ne trebuie, frate!

Dar mai aveau la dispoziţie atâta timp?

Wellan îşi dădu jos platoşa şi armele, încredinţându-i-le lui Bridgess, apoi începu să planteze ţăruşi împreună cu Bergeau, pentru a delimita viitoarele capcane. Agitaţia lui, ardoarea cu care muncea, le arăta fraţilor săi că era foarte nervos. *Ştii ceva ce noi nu ştim?* îl întrebă fără cuvinte Santo. *Nu este momentul să vorbim despre asta*, răspunse Wellan. Sări într-o groapă adâncă de vreun metru înălţime şi începu să sape împreună cu ceilalţi bărbaţi.

În seara aceea Cavalerii se retraseră pe plaja cu galete, să discute despre strategie. Erau toţi în faţa lui Wellan, cu Scutierii alături. Copiii, simţind că situaţia era mai gravă, erau mai serioşi ca oricând, observă cu înţelegere şeful lor.

– Duşmanul este pe drum! declară el sumbru.

– De unde ştii? se miră Bergeau.

Wellan ezită să le vorbească despre Fan, nedorind să se expună ironiilor lui Iason, dar acesta i-o luă înainte.

– Ţi-a spus-o frumoasa doamnă fantomă...! glumi el.

– Da, ea! răspunse Cavalerul pe-un ton spart.

Bridgess nu-şi crezu urechilor. Regina care murise şi pe care Wellan o iubea avea într-adevăr puterea să-i vorbească de dincolo de moarte?

– Eu cred că e timpul să ne spui tot ce ştii, Wellan, insistă prietenește Dempsey.

– Un Cavaler se apără mai bine atunci când îşi cunoaşte duşmanul, adăugă şi Falcon.

Wellan nu le putea vorbi despre Kira fără să se expună la o repetare a evenimentelor tragice de altădată. Noii cavaleri nu trebuiau să devină nişte ucigaşi de copii, ei fiind protectorii lor.

– Este tot ceea ce ştiu, ignoră el intenţionat răspunsul. Unde dormiţi?

– Corturile noastre sunt instalate printre cele ale muncitorilor, îi răspunse Iason, dezamăgit de răspunsul brusc şi de schimbarea vorbei.

– Atunci ar trebui să vă instalaţi mai aproape de gropi şi să sondaţi marea fără-ncetare.

– Crezi c-au să-ndrăznească să se infiltreze prin Zenor, şi nu prin Shola? se nelinişti Chloe.

– Este doar un presentiment, mărturisi Wellan. Dar, dacă împăratul acesta este-un strateg atent, şi de asta nu mă-ndoiesc, ar gândi că noi îl vom aştepta la miazănoapte, unde-a mai lovit. Deci noi trebuie să protejăm Regatele de la miazăzi.

Fraţii săi de arme îi dădură dreptate. Apoi plecară imediat să-şi adune lucrurile şi-şi ridicară corturile la jumătatea distanţei dintre gropi şi ocean. Wellan făcu atunci primul tur de gardă. Stând în preajma unui foc bun, privea în depărtare, gândindu-se la felul în care oamenii-insectă au să-şi debarce înspăimântătoarele fiare pe ţărm. Atunci Bridgess îi atinse braţul cu mâna ei rece şi Cavalerul o investigă imediat. Frică nu-i mai era, dar era neliniştită din cauza sentimentelor lui.

– Vă vorbeşte de dincolo de moarte, maestre? Dar cum e posibil?

Ochii ei mari şi albaştri debordau de curiozitate şi în acelaşi timp de teamă. Oamenii nu discutau niciodată despre lumea morţilor, cu atât mai mult cu cât nu vorbeau nici despre Regatul Umbrelor sau despre cel al Spiritelor, din cauza unor superstiţii care se pierdeau în negura timpului.

– Femeia pe care o iubesc este un Maestru Magician, iar aceştia deţin puterea să circule liber între cele două lumi, Bridgess, îi explică el foarte liniştit.

– Maeştrii Magicieni nu sunt şi ei fiinţe vii?

– Lasă-mă să-ţi explic. Cei care se nasc în lumea morţilor sunt Nemuritorii. Cei care se nasc în lumea celor vii sunt Maeştrii Magicieni. Aceştia din urmă nu se pot întâlni cu zeii decât după moarte, dar au aceleaşi puteri ca Nemuritorii.

Bridgess îl privi un moment şi el îşi dădu seama că ea încerca să asimileze aceste informaţii cât mai bine.

– Maeştrii Magicieni sunt fiinţe foarte puternice, dar sunt rare, adăugă el.

– Au atâta putere încât pot să renască-n lumea noastră?

– Nu...

Tulburat brusc la gândul că Fan trăia într-o lume paralelă, care lui îi era inaccesibilă, Wellan se ridică şi făcu câţiva paşi pe plaja cu galete. Bridgess rămase nemişcată, simţind imediat nevoia lui de singurătate. „Seamănă cu o fantomă“, se gândi copilul, văzându-l cum sonda oceanul, aureolat fiind de razele argintii ale lunii, cu valurile murindu-i la picioare...

26

ÎNTOARCEREA DRAÇONILOR

În zilele următoare lucrările se accelerară pe măsură ce veniră să ajute și bărbații provenind din Regatele de Rubin, de Jad și de Beril.

La început, fiecare grup nu căuta să se unească cu celelalte, dar, după multe ore pe care le petrecură suferind împreună, sfârșiră prin a se-mblânzi. Apărură prietenii și se formară noi alianțe între regate, ceea ce plăcu foarte mult Cavalerilor.

După gustul lui Wellan timpul se scurgea prea repede, căci el simțea, cu fiecare clipă ce trecea, cum vasele Împăratului Negru se apropiau de coastă. Aceasta urma să fie prima probă a Cavalerilor de Smarald, momentul adevărului. Aveau, în sfârșit, să afle dacă antrenamentele lor de soldați-magicieni le folosiseră sau nu.

Wellan nu respira mai liniștit decât ziua, știind că oamenii-insectă nu suportau lumina soarelui. Pentru a-și calma nervii, lucra cot la cot cu muncitorii, scoțând sute de căldări de apă din puțurile Regatului de Zenor, pentru a le duce oamenilor, care munceau din greu sub soarele de plumb, și pentru a participa la antrenamentele de luptă ale Scutierilor, chiar dacă toți conveniseră să nu-i lase să-i înfrunte pe dragoni sau pe călăreții acestora. În fiecare noapte unul dintre Cavaleri stătea de pază.

În ziua aceea, la orizont, cerul începu să se întunece. În această perioadă a anului, furtunile erau frecvente pe coastă. Wellan spera doar că natura n-avea să-i împiedice să-și termine lucrul.

Câteva ore mai târziu, ploaia se abătu asupra Regatului Zenor şi rafale de vânt smulseră corturile muncitorilor. Le ancorară cu toate greutăţile posibile, lăsându-l pe Vatacoalt, zeul vânturilor, să-şi calmeze singur mânia, înainte ca ei să se-ntoarcă la săpat gropi.

Stând în cortul lui, cu Bridgess alături, Wellan privea ploaia care cădea în rafale repezi, dorind din toată inima ca furtuna să-mpingă vasele duşmane la celălalt capăt al lumii. Gândurile sale începură să colinde: „Dacă Împăratul Negru o caută pe Kira, are să-nceteze vreodată să vrea s-o recupereze?“ se-ntrebă el.

Chiar dacă ştia că dragonii nu puteau să sufere apa, Wellan se temea ca stăpânii lor să nu profite de furtună şi să ia cu asalt coasta. Nu se destinse decât atunci când văzu soarele străpungând norii. Imediat oamenii se-ntoarseră pe şantier şi terminară de săpat capcanele, bălăcindu-se în noroi. Capcanele erau atât de numeroase, c-ar fi trebuit devastată o pădure întreagă, pentru a le putea acoperi cu crengi. Wellan preferă să le lase sub cerul liber.

Dacă monştrii debarcau în timpul nopţii, cum o făcuseră la Shola, ei n-aveau să vadă capcanele decât după ce ar fi căzut în ele.

Lucrările odată terminate, Wellan le mulţumi personal tuturor celor care îşi uniseră forţele pentru a apăra continentul Enkidiev, înainte de a-i lăsa să meargă să aibă grijă de familiile lor, şi le promise să-i ţină la curent cu cele ce se vor întâmpla.

Bărbaţii din Zenor refuzară să plece, căci ei nu voiau să-i lase pe Cavaleri să lupte singuri împotriva unei armate întregi. Cea mai mare parte dintre ei ştiau să mânuiască spada, dar dacă dragonii reuşeau să treacă peste capcane, ele nu le vor mai fi de nici un ajutor.

De pază în seara aceea era Falcon. Luna? N-o puteai asemăna decât cu un croasant! Era, cum spuneau strategii, momentul ideal să lansezi un atac. Cavalerii? Da, dormeau. Dar cu sabia-n mână. Scutierii primiseră poruncă tare ca la primul semn al unei debarcări să intre-n ţarcul cailor şi să-i stăpânească. Cu nervii

întinși, nefiind în stare să doarmă, Wellan se așeză lângă foc, alături de Falcon.

– Îi simți apropiindu-se, nu-i așa? se neliniști fratele lui de arme.

– Nu mai știu ce simt, Falcon, mărturisi Wellan.

– Eu tremur de frică. Dacă n-o să putem să-i oprim aici, lumea noastră are să dispară! Cred că este o responsabilitate prea grea pentru șapte Cavaleri. Nu-i așa?

– Am fost aleși dintre toți oamenii, pentru că noi avem calități recunoscute să apărăm continentul! Dragonii n-au să treacă! Îl bătu prietenește pe umăr și se ridică privind spre imensa întindere de apă a oceanului. Mă duc să mă plimb un pic, mai spuse Wellán.

Se depărtă, mergând pe plaja pietroasă, surd la protestele lui Falcon, care credea că este periculos să te izolezi așa de frații de arme. Marele Cavaler avea însă nevoie să-și limpezească și să-și primenească ideile.

– O să mă-ntorc alergând, dac-am să văd inamicul, îi răspunse el lui Falcon cu umbra unui surâs pe față, primul după foarte mult timp.

Se-ndreptă apoi spre castelul distrus pe jumătate, scrutând mereu depărtările. Făcând apel la facultățile lui magice, el mătură oceanul, dar nu simți decât prezența vieții marine normale. Nici un vas! Nici o insectă!

Intră în fortăreață și, prin întuneric, observă o terasă care creștea înspre mare. Se așeză pe-un zid mic și-și lăsă toate simțurile larg deschise.

– În curând au să fie aici! îl avertiză o voce ce se auzi deodată din spatele lui.

Într-o fracțiune de secundă, Wellan fu în picioare și-și trase sabia din teacă, gata să se lupte cu bărbatul care, pe furiș, alunecase-n spatele lui. El nu recunoscu vibrațiile pe care acesta le emitea, dar intuiția îl informă că avea de-a face cu un om

diferit. Necunoscutul deschise palma şi un balonaş luminos apăru din ea, scoţându-i în evidenţă trăsăturile. Un magician...! Purta o tunică simplă, albă, încinsă cu un cordon argintat. Wellan îl examină cu atenţie, nerecunoscându-l. Era chiar uimit că un bărbat atât de tânăr putea să stăpânească magia în aşa măsură!

– Niciodată nu trebuie să acorzi importanţă aparenţelor, sire Wellan, îi spuse bărbatul cu o voce plăcută şi melodioasă.

– Cine sunteţi? izbucni Cavalerul, fără să-şi coboare arma.

– Fiţi fără teamă, nu sunt dintre cei ce vă sunt duşman! De fapt vă sunt unul dintre cei mai buni aliaţi, în acest război care va să-nceapă!

– Cine sunteţi? repetă Wellan, tăios.

– Sunt Magicianul de Cristal, dar puteţi să-mi spuneţi Abnar!

Răspunsul lui îl luă pe nepregătite pe Cavaler. Crezuse întotdeauna că celebrul mag era un bătrân venerabil, care trăia ca un eremit în munte. Cineva care ar fi avut aproape anii lui Elund sau chiar mai mult.

– De cât timp?

– De sute de ani, dar a trebuit să-l fac pe Magicianul de Smarald să creadă că nu eram decât un ucenic, poveste care să nu-l jignească. Puteţi să vă retrageţi arma, nu vă vreau nici un rău.

Cavalerul ştia că Magicianul de Cristal era protectorul continentului şi că, fără el, oamenii ar fi fost exterminaţi în timpul celei dintâi invazii. Făcu sabia s-alunece la loc în teacă şi se-nclină cu respect în faţa lui. Abnar se apropie şi el de zidul cel mic, îşi puse acolo sfera luminoasă şi se aşeză. Wellan urmări atent toate gesturile lui. Ochii cei gri ai Nemuritorului erau limpezi, cu o privire dreaptă, cinstită. Inima lui la fel. Aşa înţelese şi Cavalerul, după ce-l sondă cu viteza fulgerului, căci acestor fiinţe speciale nu le plăcea să fie verificate astfel.

– S-ar fi cuvenit să cobor din peştera mea de foarte mult timp, să vin să vă cunosc, dar am fost extrem de ocupat să-i servesc pe zei. Nu-mi luaţi asta în nume de rău!

– Cum aş putea, maestre? replică politicos Cavalerul. Sunteţi un Nemuritor.

– Lăsaţi-mă să vă vorbesc un pic despre mine! Lumina zilei am văzut-o în Regatul Morţilor, acum mai bine de cinci sute de ani. Mama era o Nemuritoare, iar tatăl un mare rege al continentului Enkidiev, aşa că zeii m-au primit printre slujitorii lor magicieni. Este un mare secret, pe care zeii nu vor să-l împărtăşească oamenilor, dar Fan vă crede pregătit să-l auziţi.

– Vă vizitează? se miră Wellan, înţepat de gelozie.

– Nu vă fie teamă, eu nu sunt atât de intim cu ea cum sunteţi voi. Comunicările noastre sunt doar de natură informativă. E drept că puterile mele sunt mari, dar eu nu pot să văd ce se pune la cale pe continentul oamenilor-insectă, atâta timp cât zeii mi-au încredinţat rolul de-a veghea asupra sorţii oamenilor. Dar, cum Fan nu cunoaşte astfel de restricţii, ea a acceptat să spioneze duşmanul în favoarea voastră. Destindeţi-vă un pic, Cavalere, şi veniţi şi vă aşezaţi lângă mine! Dispunem de foarte puţin timp.

Wellan avu o scurtă ezitare, apoi luă loc de partea cealaltă a sferei luminoase observând faţa straniu de tânără a Nemuritorului.

– Când o să fie aici? întrebă el, preferând să vorbească despre inamic decât despre Regina din Shola.

– Dacă vântul va continua să le fie favorabil, vor debarca mâine în timpul nopţii.

– În Regatul Zenor?

– Da. Raţionamentul vostru a fost bun şi demn de reputaţia pe care-o aveţi!

– Ştiţi ce caută cu exactitate? întrebă Wellan cu intenţia de-a afla cât de mult ştia despre conflict.

– Împăratul Amecareth vrea să-şi recapete fiica. Crede că sângele ei omenesc îi va permite să domnească şi pe alte continente decât al său. I-am oferit serviciile mele lui Elund, să veghez personal asupra Kirei, dar toată lumea de-acolo nu ştie adevărata cauză a prezenţei mele la Castelul de Smarald. Aş vrea să sper că n-o să le vorbiţi despre asta!

– Vă dau cuvântul meu de Cavaler! Dar, spuneţi-mi, ce vreţi să faceţi cu copila? Aveţi să-l lăsaţi pe Smarald Întâiul s-o omoare, asemenea strămoşului său care a dat morţii primul copil mov?

– Vă cunoaşteţi bine istoria! sublinie Abnar, impresionat. Să ştiţi că regele n-a acţionat la îndemnul meu. Sacrificându-l pe băieţel, l-a îndemnat pe împărat să conceapă şi alţi copii. Am fi putut scăpa de el altădată, dar natura umană a făcut ca planurile mele să eşueze! Voi, din contră, vedeţi mai departe!

– Nu mă lăudaţi atât de repede, maestre Abnar, îl corectă Welan. Eu chiar am vrut s-o omor pe Kira încă din leagăn, înainte ca regele să mă trimită în misiune.

– Dar n-aţi făcut-o, pentru că în sinea voastră înţelegeţi importanţa profeţiei.

Amintirile lui Wellan se derulară rapid. El citise toate documentele ascunse-n dulapul cel vechi din bibliotecă, însă nici unul nu menţiona că ar fi fost făcută vreo profeţie.

– Distrugerea imperiului dragonilor depinde de-o suită de evenimente, îi explică atunci magicianul, simţindu-i confuzia. Kira trebuie să trăiască, menirea ei fiind protejarea unui Cavaler de Smarald, care va avea puterea să-l răstoarne pe Amecareth. Nici nu poate fi vorba s-o lăsăm să cadă în mâna lui!

– Care este numele acestui Cavaler? vru să ştie, cu speranţă, Wellan.

– Încă nu s-a născut, dar când va sosi la Castelul de Smarald să înveţe să-şi stăpânească magia, voi fi acolo să veghez asupra lui.

– Cum v-aş putea ajuta, maestre Abnar?

– Făcând doar ceea ce ştiţi mai bine, Cavalere: să luptaţi. Cu orice preţ dragonii trebuie împiedicaţi să invadeze continentul. Aceasta o să-l înfurie pe împărat, iar el are să-şi îndoiască eforturile să-şi recupereze fiica, dar nu trebuie să ajungă la ea.

– Deznodământul acestei înfruntări vă este încă necunoscut? înţelese Wellan.

Abnar clătină încet din cap.

„Este, desigur, liniştitor să ştii că soarta oamenilor nu se află doar în mâinile zeilor şi că eforturile noastre pot schimba şi ele cursul evenimentelor", gândi Wellan. Dar, ar fi fost bine să ştie dacă vor fi învingători...

– Şi dacă n-avem să reuşim? se impacientă Marele Cavaler.

– În caz de pericol, am s-o ascund pe Kira în peştera mea din Muntele de Cristal.

– Când inamicul are să debarce la Zenor, îmi veţi sta alături să-l învingem?

– Mi-e teamă că nu. Împăratul nu trebuie să afle de implicarea mea în acest conflict. Dacă află, pe mine mă va urmări şi-atunci cu toţii vom pieri. Pentru moment e preferabil să lucrăm pe două fronturi.

Gânditor, Wellan înalţă capul, arătându-i prin asta că îi înţelesese strategia. Cavalerii constituiau prima linie de apărare a continentului, maestrul Abnar era cea de-a doua.

– Trebuie să mă-ntorc la Castelul de Smarald, înainte să se impacienteze de dispariţia mea, mai spuse Nemuritorul, ridicându-se. Sunt încântat c-am făcut cunoştinţă, sire Wellan!

– Plăcerea este de partea mea, maestre Abnar! îl asigură Cavalerul.

– Era să uit... Fan de Shola m-a rugat să vă spun următoarele: Nu poate să se materializeze atât de des cât ar vrea, dar nu încetează să se gândească la voi...

Mesajul acesta îi încălzi inima lui Wellan. Regina lui nu-l uitase!

Sub ochii lui, Abnar dispăru şi odată cu el şi sursa de lumină. Reflectând în întuneric la cele petrecute, Cavalerul mai rămase un timp aşezat pe zidul cel mic. Dar, cu cât încerca să se concentreze mai mult la strategia defensivă, cu atât chipul lui Fan îi apărea mai viu. Se ridică, părăsind ruinele castelului, şi întorcându-se pe plajă.

– Inamicul are să atace Regatul Zenor mâine-noapte, îl anunţă Wellan pe Falcon, aşezându-se lângă foc.

– Cum ai aflat? se miră camaradul lui.

– Magicianul de Cristal mi-a apărut printre ruinele Castelului din Zenor, să mă informeze. Am să-i anunţ şi pe ceilalţi mâine, după ce se vor scula.

– Magicianul de Cristal! exclamă Falcon, vrăjit. Dacă e de partea noastră, lucrurile ar trebui să se petreacă bine, nu-i aşa?

Wellan îl bătu prietenește pe umăr şi se lăsă să alunece în cortul lui, alături de Bridgess, care dormea cu pumnii strânşi.

A doua zi dimineaţă, el le povesti prietenilor lui întâlnirea cu Abnar.

– De ce numai ţie ţi-a apărut Magicianul de Cristal? De ce nu şi nouă? exclamă Iason, contrariat.

– Pentru că voi dormeaţi, îl înţepă Wellan, care n-avea deloc poftă de-o confruntare nouă cu fratele lui de arme.

– Wellan este şeful nostru, Iason, îi aminti Dempsey. Este normal ca el să primească instrucţiunile Nemuritorilor.

Dar acest răspuns nu-i plăcu deloc lui Iason, care, împreună cu ucenicul lui, se duse mai departe de foc, sub pretextul că îi dă o lecţie de scrimă. Wellan îi urmări cu privirea gândindu-se că, probabil, un astfel de comportament a condus la înfrângerea primilor Cavaleri. Şi atunci rugă cerul ca aşa ceva să nu se mai repete.

Merse apoi de-a lungul gropilor şi hotărî ca fiecare Cavaler să apere cel puţin cinci capcane deodată. Din momentul în care dragonii au să cadă-n cap la prima capcană, Cavalerii se vor

folosi de însuşirile lor magice şi le vor da foc. Cât despre cei care-i călăreau, dacă nu vor pieri odată cu animalele lor în capcane, au să poată să-i omoare cu sabia. Oamenii din Zenor se vor înghesui în spatele lor şi în faţa Scutierilor, împiedicând astfel inamicul să ajungă la copii.

Când soarele începu să coboare spre apus, Wellan îşi adună Scutierii în ţarc, să pună şaua pe toţi caii şi să aştepte aici urmarea evenimentelor. Un bun comandant trebuia să prevadă toate variantele posibile în care s-ar fi putut desfăşura o bătălie. Dacă dragonii ar fi străpuns linia lor de apărare, Scutierii ar fi trebuit să se-ntoarcă imediat la Castelul de Smarald. Copiii nu protestaseră împotriva ordinelor Marelui Cavaler, chiar dacă expresia chipurilor lor întunecate vorbea clar despre ceea ce credeau ei într-adevăr, dar Wellan ştia că n-au să facă altfel.

Se-ntoarse apoi către fraţii lui de arme, adunaţi în jurul unui foc ce, încet, se stingea. Tăceau cu toţii şi el ghici că meditaseră în timp ce-şi pregăteau corpul şi spiritul pentru bătălie.

– Focul este singura modalitate de-a le veni de hac, le aminti el, plimbându-şi privirea de gheaţă pe la toţi, dar, în ceea ce-i priveşte pe stăpânii lor, vă las pe voi să apreciaţi felul în care aveţi să-i omorâţi. În noaptea asta trebuie să-l facem pe Împăratul Negru să înţeleagă că nu poate debarca aici ori de câte ori vrea.

– Dar nu suntem decât şapte, Wellan, sublinie Falcon.

– Ai dreptate, dar nu suntem oameni obişnuiţi. Suntem Cavaleri de Smarald, adversari redutabili, care nu ştiu doar să se servească de armele lor, ci şi să stăpânească forţe ale naturii!

– Dacă cei şapte oameni vor reuşi, ei singuri, să-i respingă armata, Împăratului Negru are să-i fie şi mai clar că are adversari puternici, adăugă Dempsey.

– Sau mai jignitor, mormăi Iason. Are să vrea precis să-şi răzbune această umilinţă!

– Într-adevăr, din partea noastră are să fie imprudent să credem că el n-o să reacţioneze! consimţi Wellan. Dar Împăratul Negru nu este o fiinţă umană. Timpul nu înseamnă nimic pentru el, iar înainte de întoarcerea lui ne vom fi înmulţit, desigur, numărul.

– Magicianul de Cristal ţi-a dat toate informaţiile astea? îl persiflă Iason, cu o privire provocatoare.

– În parte, îl ignoră intenţionat, cu calm, Wellan. Iar noi avem să le folosim cu bună ştiinţă. În special, nu trebuie să cedăm fricii când inamicul are să coboare pe plajă!

– De ce-am face aşa ceva? se miră Bergeau.

– Pentru că ne vom confrunta cu animale şi cu fiinţe care nu seamănă cu nimic din ce există în lumea noastră, explică Marele Cavaler.

– Un duşman e-un duşman, comentă Santo, ridicând din umeri.

– Exact, încheie Wellan mulţumit.

Când întunericul îşi întinse zăbranicul negru peste ţărm, Cavaleri şi oameni se-ndreptară spre capcane. Înarmaţi până-n dinţi, ei ocupară poziţiile din spatele soldaţilor îmbrăcaţi în verde. Dacă cumva dragonii sau cavalerii lor ar fi reuşit să treacă peste capcane şi să-i atace pe Cavaleri, aceşti oameni curajoşi şi-ar fi dat viaţa să-i răzbune pe strămoşii lor.

Wellan se postă în spatele unei gropi. Cu două gropi mai în spate, era Iason, alături de Santo, iar la capăt, Dempsey. În stânga lui, Chloe, Falcon şi Bergeau ocupau aceleaşi poziţii. Nu-şi trăseseră încă săbiile, contând mai mult pe magia lor să-i învingă pe aceşti monştri criminali decât pe abilitatea lor de războinici.

Orele se scurseră fără ca cei care aşteptau pe ţărmul oceanului să audă şi altceva decât vuietul valurilor ce se-mprăştiau printre galete. Întunericul fiind de nepătruns, ei se folosiră de simţurile lor invizibile să sondeze oceanul. Tot nimic. Dar când ceaţa se ridică de pe ţărm, Wellan ştiu că momentul adevărului

sosise. Prin telepatie, îşi avertiză fraţii să stea la locurile lor. Apoi el observă coca de lemn a unui vas alunecând pe plajă, apoi o a doua navă îşi făcu loc după ea, o a treia şi, în sfârşit, o a patra.

Căzură apoi pe pământ scânduri grele, după care se auziră paşii unor animale enorme. Nu erau schelete inofensive ca acela văzut în sat, ci dragoni vii, care desigur că mureau de foame după o traversare atât de lungă. Un strigăt puternic străpunse noaptea. Unul dintre animale simţise mirosul cărnii de om.

Lăsaţi mai mulţi să cadă-n capcane, înainte de a-i aprinde, dacă nu ceilalţi au să bată-n retragere şi nu vom mai putea să-i omorâm, le spuse Wellan fraţilor lui. El simţi frica lui Falcon, dar concentrarea intensă a celorlalţi Cavaleri îl linişti. *Am numărat doisprezece,* adăugă Wellan, pregătindu-se de atac.

Primul dragon se-nfundă în pământ chiar în faţa lui Bergeau, care abia avu timpul să-i vadă capul cel hidos şi ochii-nroşiţi. Fiara făcu să se cutremure pământul, atingând fundul gropii, şi scoase un răget cumplit de spaimă. Un al doilea animal avu aceeaşi soartă în faţa lui Falcon, care simţi cum teama i se risipeşte. Capcanele funcţionau. Şi alte reptile dispărură în pământ. Wellan le număra, cu toate urletele lor şi ţăcănitul înnebunitor al mandibulelor stăpânilor lor, care se-nfundară în gropi odată cu ei.

Din momentul în care fu convins că cei doisprezece dragoni căzuseră-n capcane, Marele Cavaler le dădu ordin fraţilor lui să-şi folosească magia. Întinseră toţi mâinile, iar palmele le deveniră luminoase. Din ele ţâşniră fulgere strălucitoare, care aprinseră fiecare groapă ca pe nişte uriaşe focuri ale bucuriei.

Strigătele de agonie ale fiarelor umplură noaptea, însă Wellan rămase de gheaţă. Dar, deodată, evitând ceaţa, ce devenise încă şi mai deasă din cauza fumului scos de flăcările gigantice, izbucniră insectele-infanterişti, cele care ocoliseră capcanele. Aveau formă omenească, dar pielea lor semăna cu

carapacea scarabeilor. Obrazul lor ascuţit se termina cu mandibule, a căror mişcare nu se oprea niciodată. Ochii enormi şi rotunzi păreau însufleţiţi de-o lumină roşie strălucitoare, provenind din interior. Mâinile cu gheare lungi puteau să arunce suliţe argintate care păreau să nu fi fost nicicând întrebuinţate.

Wellan îşi dădu seama că fraţii lui răspunseseră deja primelor lovituri de sabie ale invadatorilor, alături şi de locuitorii din Zenor, care săriseră în ajutorul lor. Împreună atacară inamicul şi, în pofida numărului foarte mare de insecte, îi învinseră cu uşurinţă. Înconjuraţi de cadavre, care erau împrăştiate peste tot pe pământ, Cavalerii se opriră abia mai respirând şi scrutară cu atenţie împrejurimile. Lui Wellan îi era greu să mai asculte şi altceva decât propria inimă, bătându-i în urechi. Apoi simţi prezenţa unui alt animal... în dreapta sa.

– Iason! urlă el, sărind pe deasupra corpurilor mutilate.

Cavalerul cel tânăr, fiind atât de convins că erau învingători, pur şi simplu nu reacţionase când dragonul apăru din ceaţa luminată. Călcând în picioare pe unul dintre cei de-aceeaşi specie cu el, care agoniza în groapă, printre flăcări, fiara reuşise să treacă peste linia de apărare construită de oameni. Punându-şi labele din faţă pe pământul tare, dragonul scoase un urlet ascuţit şi-şi întinse deodată ca un şarpe gâtul drept înaintea lui.

Retrăind teroarea simţită în timp ce avusese viziunea aceea din Regatul Elfilor, Iason văzu gura plină de dinţi repezindu-se în direcţia lui, dar nu putu să-şi mişte nici măcar un muşchi. Simţi cum o forţă extraordinară, o forţă brutală, îl împinge în partea stângă, azvârlindu-l pe jos.

Răsărind de niciunde, Wellan îl împinsese la timp ca să nu-i fie smulsă inima din piept, astfel încât maxilarele avide ale fiarei muşcară în gol şi ea urlă turbată. Îşi trase apoi gâtul înapoi şi se repezi din nou asupra acestor oameni care-ndrăzniseră să-i reziste. Cavalerii se rostogoliră, fiecare-n altă parte, reuşind astfel să-i evite colţii ascuţiţi.

– Foloseşte-ţi puterea de levitaţie şi obligă-l să se retragă! îi strigă Wellan colegului său.

Iason se aşeză pe pământ şi întinse braţele în faţa lui, cu palmele întoarse spre animal. Un vânt violent se stârni împrejurul lor şi o forţă invizibilă îl împinse pe dragon înapoi în groapă. El îşi înfundă ghearele în sol sprijinindu-se, dar ele arară degeaba pământul. Iason îl trimisese în capcană, la întâlnirea pe celălalt monstru. Şi Wellan sări în picioare, iar mâinile lui aruncară limbi de foc spre groapă, dându-i foc fiarei. Îi văzu apoi şi pe ceilalţi Cavaleri alergând să le vină-n într-ajutor.

– Wellan! Iason! Aţi reuşit? strigă Bergeau.

– Da, am reuşit! îl asigură Marele Cavaler.

Iason îşi coborî braţele şi se lăsă să cadă, epuizat, pe spate. Imediat Santo se grăbi spre el şi fu fericit să constate că nu era rănit.

– Aruncaţi toate cadavrele de insecte în gropi, în afară de unul, aruncă vorbele Wellan, îndepărtându-se.

Chloe, Bergeau, Falcon şi Dempsey se ocupară de asta fără întârziere, în timp ce Santo îl ajuta pe Iason să se ridice. Acesta din urmă, profund tulburat, tremura din tot corpul.

– Du-te şi stai alături de Scutieri şi odihneşte-te, îi sugeră Santo, punându-i prietenească mâna pe umăr.

– Wellan ne-a dat un ordin, protestă Iason, clătinându-se pe picioarele încă nesigure.

– Nu eşti în stare să faci ceea ce ne cere, frate, se împotrivi Santo. Rişti să cazi printre flăcări. Te rog, urmează-mi sfatul!

Iason se uită la camaradul lui cu o privire încărcată de lacrimi. Îi fusese atât de frică în momentul în care monstrul se repezise asupra lui şi, spre ruşinea lui, fusese în stare chiar să creadă că Wellan nu-l iubeşte. Nu-i salvase, oare, acesta viaţa? Santo îl împinse uşor, dar ferm în direcţia corturilor. Aşteptă ca Iason să se-ndepărteze, apoi dădu şi el o mână de ajutor fraţilor săi.

Pitit lângă ultimul cadavru, Wellan îl examină cu atenţie, la lumina flăcărilor. Cum puteau să existe în univers fiinţe atât de diferite de ei? Marele Cavaler examină cu maximă atenţie faţa triunghiulară a omului-insectă, ochii lui acum stinşi şi mandibulele care-şi găsiseră, în sfârşit, odihna. Cu vârful sabiei lui lovi uşor pielea lucitoare şi constată că era mult mai groasă ca epiderma omului. Observă atunci urechile ascuţite şi figura Kirei îi reveni în minte.

Un frison de groază îi trecu pe şira spinării când îşi aminti că un monstru asemănător o agresase pe regina lui. Dintr-un salt se ridică şi, cu o lovitură de picior, expedie cadavrul în capcana infernală.

Negrăbindu-se să declare prea repede victoria, Marele Cavaler le porunci camarazilor săi să supravegheze toate gropile, până ce conţinutul lor avea să fie doar cenuşă.

Nu mult după aceea, primele raze de soare începură să mângâie meleagurile Regatului Zenor, împrăştiind ceaţa. Wellan văzu atunci, trase pe plajă, bărcile gigantice de lemn. Primul lui gând fu să le controleze şi să se asigure că nu mai erau supravieţuitori, dar mirosul de nesuportat care stăpânea la bord îl descurajă. Hotărî mai bine să le dea foc şi să le împingă spre mare.

Marele Cavaler îşi aminti drumul spre castel, rememorând toate amănuntele înfruntării. Cu siguranţă, Împăratul Negru dispunea de-o armată mult mai numeroasă. În acest caz, de ce-a trimis el atât de puţini oameni-insectă să atace continentul?

– *Pentru că el n-avea nicidecum intenţia să invadeze Enkidiev,* îl informă o voce de femeie.

Wellan se-ntoarse imediat şi îi fu dat să descopere graţioasa fantomă a Reginei din Shola.

– *Voia doar să afle locul unde se ascunde fiica lui, înainte de-a debarca toate trupele, urmă ea. Luptele de-abia au început, viteazule cavaler!*

În aceeaşi clipă imaginea şi dispăru, înainte ca Wellan s-o poată întreba care erau intenţiile lui Amecareth. „Atacul n-a fost decât o scurtă încăierare, între Cavaleri şi un grup de cercetaşi", îşi dădu el seama, întorcându-se spre fraţii lui de arme.

Văzând bărcile aprinse plutind spre larg, Scutierii se grăbiseră pe plajă, strigând cu bucurie. Se uitaseră plini de dezgust în gropile încă fumegânde, după care îi înconjuraseră pe Cavaleri şi pe oamenii din Zenor, marii câştigători ai acestei lupte.

Dar pe faţa lui Wellan de Smarald nu apăru nici măcar lumina unui zâmbet. Din contră, o nelinişte adâncă îi crispa trăsăturile. Santo fu primul care-şi dădu seama. Îşi făcu atunci loc prin mulţimea fericită şi se apropie de şeful lui.

– Wellan? spuse el îngrijorat.

– Nu era armata lor, bombăni Marele Cavaler, încruntându-şi sprâncenele, ci doar o mică garnizoană, având misiunea să se infiltreze pe-ascuns pe pământul nostru.

Spunând acestea, Wellan se-ntoarse brusc cu spatele, sub privirile neliniştite ale fraţilor lui de arme. Luptele din noaptea aceasta nu fuseseră decât un preludiu... Dar, oare, preludiul a ce?...

MULŢUMIRI

Mulţumesc tuturor autorilor de science-fiction şi de romane fantastice, care mi-au hrănit imaginaţia şi care mi-au îngăduit să creez lumi fabuloase locuite de zâne, de magicieni, de vindecători şi de cavaleri. Ţin de asemenea să mulţumesc prietenilor mei pentru sprijinul acordat. Mulţumesc Luciei pentru că mi-a întărit încrederea-n forţele mele. Mulţumesc mamei mele, familiei mele şi lui Chantal, care m-au ajutat şi ascultat cu încruntări de sprâncene, în timp ce eu încercam să cuceresc lumea eroilor mei preferaţi. Răbdarea şi înţelegerea lor au fost izvorul curajului meu. Mulţumesc lui Jennifer, mica mea soră de arme, care a ştiut, printr-o misivă ieşită chiar din inima ei, să-mi susţină voinţa de-a merge până la capătul acestui proiect. Le mulţumesc lui Patrick Ouimet şi MT Graphiques pentru că au desenat minunata hartă a continentului Enkidiev. Mulţumesc lui Catherine Mathieu pentru că a desenat minunata cruce a Ordinului. Le mulţumesc lui Carolyn şi lui Max, de la Editurile Mortagne, care au crezut în mine şi-au deschis Cavalerilor mei porţile realităţii. Şi, un mulţumesc cu totul special surorii mele Claudia, care a citit, a corectat, a recitit şi a corectat din nou, manuscrisele mele, fără să obosească, „pentru ca totul să iasă perfect“. Să creezi o lume magică necesită multe eforturi, nu numai din partea autorului. Ea îţi aduce şi satisfacţia de-a fi realizat ceva minunat.

Această mare aventură mi-a fost dată mie s-o scriu. Sper că vouă vă va face multă plăcere s-o citiţi... Lectură plăcută!...

CUPRINS

ORDINUL 5
1. Întoarcerea Cavalerilor 11
2. Copila mov 24
3. Prima misiune 38
4. În drum spre Shola 56
5. Sub semnul stelei de foc 65
6. Poporul pădurilor 69
7. Masacrul din Shola 78
8. Despărţiri sfâşietoare 87
9. Indiferenţa zânelor 98
10. Mâini magice 110
11. Un popor neînfricat 124
12. Un schelet ameninţător 132
13. Mânia lui Wellan 142
14. Un spectru în noapte 158
15. Colaboratori preţioşi 165
16. O lecţie de umilinţă 177
17. Regatul de Diamant 185
18. O iluzie convingătoare 189
19. Remuşcările unui mare suveran 193
20. Regăsiri neaşteptate 198
21. Magicianul de Cristal 216
22. Misiunea lui Santo 227
23. Din nou în Regatul de Rubin 245
24. Loc de întâlnire 258
25. Capcanele din Regatul Zenor 264
26. Întoarcerea dragonilor 268
Mulţumiri 283

ANNE ROBILLARD

SERIA

CAVALERII DE SMARALD

VOL. 2

DRAGONII ÎMPĂRATULUI NEGRU

Micuța Kira, la doar nouă ani, va trebui să-și înfrunte destinul pentru a putea deveni Scutier. În tot acest timp, dragonii lui Amecareth atacă teritoriul Enkidiev. Cavalerii de Smarald și noii lor Scutieri sunt ocupați cu vânarea acestor monștri. Cititorii se vor întâlni și cu magicianul Elund și vrăjitorul Asbeth. Kira a mai crescut de-acum și nu-și dorește decât ss devinș Scutier și să învețe să lupte de la un Cavaler adevărat, pentru a se putea răzbuna pe Împăratul Negru, vinovat de moartea părinților ei. Dar, pentru a o proteja de conducătorul oamenilor-insectă, Wellan și magicianul Elund refuză să o facă Scutier. Supărată, Kira decide să-și ia soarta în propriile mâini. Ea invocă spiritul unui Cavaler de Smarald, care a murit cu multe sute de ani în urmă, rugându-l s-o învețe cum se folosesc armele. Amecareth nu reușește să-și croiască drum cu forța pe continentul Enkidiev și recurge la noi metode pentru a teroriza populația, trimițându-și dragonii și vrăjitorii să atace și să încerce să recupereze copila. Wellan își dă seama că trebuie să-și sporească puterile magice pentru a putea învinge vrăjitorii trimiși de Amecareth. El pleacă în Regatul Umbrelor, sperând să devină ucenicul unui misterios magician. Acolo va descoperi un secret întunecat...

Sub semnul stelei de foc

Aventura începe...

Împăratul Amecareth și-a strâns armatele monstruoase pentru a invada regatele continentului Enkidiev. Pentru a proteja regatele, Regele de Smarald trebuie să reînvie un neam de cavaleri. Șase bărbați și o femeie cu puteri mistice și talente speciale devin noii Cavaleri de Smarald. După ce își termină pregătirea, soldații fermecați sunt pregătiți de luptă. Dar tocmai atunci sosește la castel Regina Fan de Shola, solicitând o audiență cu Smarald Întâiul. Ea i-o va lăsa regelui în grijă pe Kira, știind foarte bine ce rol important va avea neobișnuita copilă-prințesă pentru viitorul omenirii. Wellan, conducătorul Cavalerilor de Smarald, se îndrăgostește de frumoasa regină. Dar Regatul Shola va cădea primul în fața invadatorilor și toată populația este ucisă, chiar și regina...

...și se continuă...

vol. II • Dragonii Împăratului Negru

ISBN 978-973-103-993-0

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com